

Swink

LANDRY 5 FAMILY SERIES

USA Today Bestselling Author

ADRIANA LOCKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Swink

ADRIANA LOCKE

Swink

Copyright © 2017 Adriana Locke
Tüm hakları saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak resmi:
Kari March, Kari March Tasarımları
www.karimarchdesigns.com

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stock

Düzenleme:
Lisa Christman, Adept Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme:
Christine Borgford, A Tipi Biçimlendirme
www.typeAformatting.com

İSTİSNA SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) İstisna (kitap 1)
Bağlantı, bir roman (kitap 1.5) Algı (kitap 2)
İstisna Serisi Kutu Seti

LANDRY AİLESİ SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) Sway (kitap 1)
Salıncak (kitap 2)
Anahtar (3. Kitap)
Yemin (kitap 4)
Swink (kitap 5)

GIBSON BOYS SERİSİ
Çok Yakında!

BAĞIMSIZ ROMANLAR
Fedakârlık
Nereye Götürürse
Götürsün Yara
İzlerinde Yazılıdır
Cinsiyetler Savaşı
Lucky Number Eleven (7 Eylül 2017'de çıkacak) More Than I Could (2017 sonbaharında çıkacak)

Adriana'nın Yayın Günü E-posta listesine abone olun ve her kitap yayınladığında yazardan bir e-posta alın.

Kitapla ilgili her şeyden haberdar olmak için Adriana'yı Goodreads'te takip edin.

İçindekiler

DÖNÜŞ
Adriana Locke
tarafından da ithaf
edilmiştir
- Birinci Bölüm
- İkinci Bölüm
- Üçüncü Bölüm
- Dördüncü Bölüm
- Beşinci Bölüm
- Altıncı Bölüm
- Yedinci Bölüm
- Sekizinci Bölüm
- Dokuzuncu Bölüm
- Onuncu Bölüm
- Onbirinci Bölüm
- Oniki Bölüm
- Onüçüncü Bölüm
- Ondördüncü Bölüm
- Onbeşinci Bölüm
- Onaltı Bölüm
- Onyedinci Bölüm
- Onsekizinci Bölüm
- Ondokuzuncu Bölüm Yirmi
- Yirmi Birinci Bölüm
- Yirmi İkinci Bölüm
- Yirmi Üçüncü Bölüm
- Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm
Sonsöz
SWAY'den Alıntı ~ Şimdi Satışta
THE EXCEPTION'dan Alıntı ~ Şimdi Satışta Yazar
Hakkında
Teşekkür

Sevmeye cesareti olan herkese
Sevdiğiniz kişiyi, insanlar size yapmamanızı
söylese bile.

Ve Tiffany'ye. Senin için.

Dominic

BEN O ADAMIM.

Camilla Landry bana karşı hışırdıyor, pahalı iç çamaşırının ipeksi kumaşı çürük kaburgamda kayıyor. Teninin porselen kusursuzluğu, benimkini süsleyen renkli mürekkep karşısında daha da masum kalıyor. Ağırbaşlı ile hasarlı, şımartılmış ile delinmiş.

Yani, evet, o adam olduğum çok açık. Dominic Hughes. Onun isyan girişimi. Rayların diğer tarafının nasıl hissettirdiğini görmek için yaptığı teklif. Kullanılmayı sorun etmiyorum, çünkü oturduğum yerden, rayların diğer tarafı hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Başını kaldırıyor, bebek mavisi gözleri benimkilerin koyu mavisini buluyor. "Saat kaç, Dom?"

"Emin değilim. Muhtemelen beş civarı."

"Kalkıp gitmeye hazırlanmalıyım."

"Evet, öyle olsa iyi olur. Geç kalmaktan nefret edersin. Baban bundan hoşlanmaz," diye takılıyorum.

"Sadece babam değil," diye inliyor, yükselirken karnıma vuruyor. "Bu Ford'un akşam yemeği partisi."

Ona bok atmaya başlıyorum, ama vücudunun görüntüsü kelimeleri ağzımdan çıkamadan eritiyor. Onu eğiyor

Birkaç saat önce fırlattığım külotu almak için beş-iki çerçeve, sarı saçları kalçasının kıvrımına çarpıyor.

Okulu bitirmenin ve nefret ettiğini söylediği bale eğitiminin bir sonucu olarak kolaylıkla hareket ediyor. Saçları yumruğuma dolanmaktan dağılmış ve yanakları ustalıkla verdiğim orgazmlardan kızarmış olsa bile, yine de kesinlikle derli toplu görünüyor. Etkilenmemiş. Hatta belki biraz soğuk. Ta ki başını çevirip beni ona bakarken yakalayana kadar.

Tıpkı yaklaşık bir yıl önce onu ilk gördüğümde olduğu gibi, gözlerimiz kilitlendiği anda her şey değişiyor. Gözleri kapanıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Tekrar eğiliyor, bu sefer yavaşça, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Tek kaşını kaldırarak yerden bir çift pembe topuklu ayakkabı aldı. Kıçının kürecikleri havaya fırlıyor ve bana son birkaç saattir tadını çıkardığım tatlı noktaya bir bakış atıyor.

"Böyle devam edersen hiçbir yere gidemezsin," diye uyarıyorum, tamamen şaka yapmıyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece giyiniyorum." Arkasını dönüyor, çıplak kıçı bana dönük, danteli bacaklarından yukarı kaydırırken bana ön sıradan bir koltuk veriyor.

Yataktan sıçrayıp onu belinden kavradığımda yatak yayları inliyor ve o bir çığlık atmaktan başka bir tepki veremiyor. "Dom!" diye kıkırdıyor, ben onu kaldırıp kendime doğru çekerken ayakları yerden kesiliyor. Göğsü yükselip alçalıyor, bir sonraki hamlemi beklerken ciğerlerine hava girip çıkıyor. "Benimle sevişmek ister misin?" Kulağına fısıldıyorum. Tüyleri diken diken olurken vücudu benimkinin içinde eriyor. "Bugün daha ne kadar sik kaldırabileceğinden emin değilim, güzel kız."

Ayaklarını yere bırakarak, neredeyse bir karış uzunluğundaki bedenimi onunkine yaslarken bir kolumu beline sıkıca doluyorum. Dudaklarım kulağının kabuğunun üzerinde geziniyor. Nefesimin tenine değen sıcaklığı nefes alış verişinin daha da hızlanmasına neden oluyor.

Serbest kalan elim vücudunda kabaca geziniyor, şımarık, dolgun göğüslerinin hemen altından başlayıp karnının kemerinden amının ucuna kadar iniyor.

Gevşek, ağır bir nefes verirken yanağı göğsüme yaslanıyor.

"Ne istiyorsun, Cam?"

"Seni."

Kelime sadece bir hece, zar zor duyulabilen bir hava akımı. Yine de, bir kova soğuk su, bir doz gerçeklik, uzaklaşmadan önce boynunun arkasına bir öpücük kondurmam için yeterli.

"Giyinsen iyi olur," diye homurdanarak kıçına bir şaplak attım.

Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Ne yapmak?"

Cevap yok ama olması da gerekmiyor. Demek istediği açık ve not edildi. Bilin diye söylüyorum, bunu yapmaktan ben de nefret ediyorum. Ama yapılması gerekiyor.

Ortaya tırmanıp yan tarafıma yattığımda yatak tekrar gıcırdıyor ve kaburgamdaki küçük acıdan dolayı irkiliyorum. Bir elimle başımı yukarı kaldırarak, odanın içinde dolaşıp gitmeye hazırlanmasını izliyorum.

Bütün gece benim alanımda dolaşmasını izlemek benim için sorun olmazdı. Onun gidişiyle gelen garipliği hissetmek zorunda olmasaydım, aslında bunu severdim. Oluruna bırakabilirdim, bana garip bir bakış atmasına ve çıkıp gitmesine izin verip öylece bırakabilirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, sayamayacağım kadar çok kızla bunun olmasına izin verdim ... ama Camilla ile değil.

Her gidişi son gidişi olabilir. Ayrıca ondan önceki kızların ve büyük olasılıkla ondan sonra gelecek kızların aksine, burada geçirdiği son zamanın kötü bir şekilde sona erdiğini düşünmek beni rahatsız eder.

Ben onun hayatında bir oyalanmayım. Anlıyorum. Yani ideal olarak bir gün geriye dönüp baktığında gülümsemekten ve ıslak külottan başka bir şey yapmayacak.

"Yine nereye gidiyorsun?" Zavallı bir konuşma yapma çabasıyla soruyorum.

"Kardeşimin akşam yemeği partilerinden birine," diyor gömleğinin düğmelerini ilikleyerek. "Ford ve Ellie'nin bebekleriyle ilgili bazı haberleri var ve hepimizi akşam yemeğine davet ettiler. Aslında Çiftlik'e gidiyoruz çünkü Ellie tüm Landry sülalesiyle bir akşam yemeği partisi vermenin ne kadar büyük bir prodüksiyon olduğunu fark etti. Bu yüzden pes etti ve annemin Hillary's House'dan yemek servisi almasına izin verdi ve biz de aile mülkünde yapıyoruz."

"Kulağa
eğlenceli
geliyor." "Yalan
söylüyorsun."

"İyi. Kulağa çok sıkıcı geliyor," diye sırıtıyorum.

"Güven bana, sıkıcı olmaktan çok farklı olacak. Dört erkek kardeşim ve ikiz kız kardeşim bir araya geldiğinde, her zaman ilginç olur."

"Bir grup yuppinin akşam yemeği partisini izlemenin uzaktan yakından ilginç bir yanı yok," diye belirtiyorum. "Hem kim buna 'yemek partisi' diyor ki?"

"Normal insanlar."

"Yanlış cevap, Bayan Landry. Yuppiler. Yuppiler buna 'akşam yemeği partisi' der."

"Peki," diye iç geçiriyor ve saçlarını başının tepesinde düğümlüyor. "Sen buna ne derdin?"

"İnsanlarla akşam yemeği. Barbekü. Akşam yemeği. Tatlı, eğer menüde sen de varsan," diye takılıyorum.

"Sen imkânsızsın," diye gülerek yatağın kenarına geliyor. "Ben insanlarla akşam yemeği yerken sen bu gece ne yapıyorsun?"

Sırt üstü dönerek göz ucuyla ona bakıyorum. Kırık pencereden gelen ışık, yüz hatlarında bir renk cümbüşünün dans etmesine neden oluyor. Elimi kaldırıp bir tutam saçı yüzünden çekiyorum ve başparmağımın alnına değmesine izin veriyorum

"Birazdan spor salonunda Bond'la buluşacağım," diyorum dikkatlice. "Bir süre benimle birlikte çalışacak."

"Dövüş için mi?" "Dövüş için."

Yatağın kenarına oturuyor ama yüzünü bana dönmüyor. Kapıya doğru bakıyor ama bakışları çok daha uzaklara gidiyor gibi. Kafası başka bir yerde. Muhtemelen bir yerlerde, ne zaman benim kavgalarım gündeme gelse yaptığımız tartışmayı yeniden canlandırıp canlandırmamaya karar vermeye çalışıyor.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum Dom," diyor usulca. "Bu çok aptalca."

"Aptalca değil." Hemen arkasına geçmek için kendimi çektim. Elimi omzuna koyuyorum. Elim onu kolayca kavrıyor, omuzları da diğer yerleri gibi dar ve narin. "Kolay para. Yılda birkaç dövüş bana birkaç bin dolar kazandırıyor. Ayrıca, hoşuma gidiyor."

"Herhangi bir miktar para için kafanıza vurulmasından nasıl hoşlanabilirsiniz?"

"İstemiyorum. Bu yüzden bunun olmasına izin vermiyorum."

"Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyorsun," diyor bana bakmak için dönerek. "Sanki sana vurulmama ihtimali varmış gibi."

"Oh, vurulacağım. Ona daha sert vuracağım," diye sırıtıyorum.

İtiraz etmeye başlıyor ama ben ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Teslim olması ve beni öpmesi birkaç saniye sürüyor. Dudakları yumuşak ve tatlı, sabahları yaptığı yoga hareketlerinden biri gibi benimkilerin onu yönlendirmesine izin veriyor. Sonunda geri çektiğimde, gözlerinde hala mücadeleyi görüyorum ama dudaklarında bir gülümseme var.

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" İma ediyorum.

"Evet," diye iç geçiriyor ve ayağa kalkmadan önce beni bir kez daha öpüyor. "Senin gibi kokuyorum."

"Eğer ben işimi yaptıysam, sen de yaparsın."

"Çiftliğe gitmeden önce eve gidip duş almam gerekecek."

"Koridorun sonunda bir duş var, biliyorsun. Ama eğer soyunursan-"

"Asla gitmeyeceğim," diye bitiriyor ve bana küçük bir sırıtış atıyor. "Beni sonra arar mısın?"

"Evet."

Parmaklarının ucunu öpüyor, elini bana doğru uzatıyor ve üflüyor. Tipik bir Cam - bir yandan sevimli, diğer yandan müstehcen bir şekilde seksi.

Giderken arkasına bakmıyor. Ön kapının kapandığını duyduğumda, bunun onu son görüşüm olmayacağını söyleyen belirli bir duygu üzerime yerleşiyor.

Kendi gülümsememle yatağa uzandım.

Camilla

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde çantamı kanepenin üzerine bırakıyorum ama bunun bir önemi yok.

Aslında ailemin onlarca yıldır sahip olduğu birkaç dönümlük arazi üzerindeki plantasyon tarzı eski bir ev olan Çiftlik, hareketlilikle dolup taşıyor. Gürültü seviyesi bir şeyi açıkça ortaya koyuyor: tüm ailem burada. Havada çınlayan kahkahalar, bir spor kanalındaki televizyonun sesi ve her yönden gelen ayak sesleri var. Daha önce Dominic'ten ayrılmaktan ne kadar nefret ettiysem, buraya girmeyi de o kadar seviyorum.

İkiz kardeşim Sienna mutfak adasındaki taburede oturmuş annemizin işleri düzenlemesini izliyor. Ailenin geri kalanı mutfağa açılan oturma odasında oturuyor. Kardeşlerim Barrett, Graham, Ford ve Lincoln babamızla bir iş konusunu tartışıyorlar. Lincoln yeni oğlu Ryan'ı kucağına almış, karısı Danielle ise arka verandadaki pencereden hayranlıkla gülümsüyor.

Dışarıda yanında Barrett'ın karısı Alison, Ford'un karısı Ellie ve Graham'ın kız arkadaşı Mallory var. Mal bir hikâye anlatmakta, Ellie ise bir eli hamile karnının üzerinde, gülmektedir.

Hepsini içime çekerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. En küçükleri olmama, Sienna'dan bile iki dakika küçük olmama ve herkes tarafından öyle muamele görmeme rağmen, etrafımda onların olması kadar beni mutlu eden bir şey yok.

Nasıl asimile olacağımı ve geç kaldığım gerçeğine dikkat çekmemeyi anlamaya çalışırken - Landry'lerin pek hoş görmediği bir şey - Barrett'ın oğlu Huxley köşeden geliyor.

"Baban birkaç dakika önce seni arıyordu," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla. "Ona seni daha önce gördüğümden emin olduğumu söyledim."

"Teşekkürler Hux," diyorum mor beyzbol şapkasının kenarına vurarak.

Kardeşim Barrett, birkaç hafta önce Huxley'in annesi Alison ile evlendiğinde Huxley'i resmen evlat edindi. O geceye kadar on bir yaşındaki çocuğu çok iyi tanımıyordum. Gecenin bir yarısı bir şeyler içmek için uyandığımda onu mutfak adasında bir tabak kurabiye, bir bardak süt ve aklında bir sürü soruyla buldum. O kurabiyelerle birbirimize bağlandık, ikimiz de geleceğin bizim için ne getireceğinden -kendi yöntemlerimizle- tam olarak emin değildik. İkimiz de ne istediğimizi biliyorduk. Sorun şu ki, ikimiz de bunun üzerinde herhangi bir güce sahip olduğumuzu hissetmiyorduk. Başkalarının kararlarının merhametine kalmıştık.

"Camilla Jane," diye gürlüyor babamın sesi odada. "Buraya yeni mi geliyorsun?"

"Bir süredir buradayım," diyorum yanımdaki Huxley'nin kırmızı yanaklarını görmezden gelerek. "Dışarı çıkmam gereken bir telefon vardı."

Babam hikâyeme pek inanmamış gibi bana bakıyor ama Ford'un söylediği bir şey onu yönlendiriyor. Ağabeyime baktığımda, "Bir şey değil." diyor.

Sienna çocukların en küçüğü olan Lincoln'e daha yakınken, ben Ford'a daha yakınım. O da ben de annemi babamdan biraz daha fazla seviyoruz. Daha şefkatli bir yanımız var ve belki de babamızdan biraz daha az hırslıyız.

aşırı başarılı kardeşler. Kesinlikle tavsiye almak için gidebileceğim ve beni baş belası olarak görmeyecek biri.

"Hadi gidip anneni bulalım," diyor Lincoln bebek Ryan'a. Kanepeden kalkıyor ve ben mutfağa doğru giderken beni takip ediyor. "Boynunda bir morluk var."

"Ne?" Bir elimi boğazıma götürerek neredeyse bağıracaktım. Bunu ne zaman yaptığını anlamaya çalışırken aklım hemen Dom'a gidiyor.

Lincoln'ün kahkahası hemen gelir. "Şaka yapıyorum. Ama bir telefon? Gerçekten mi, Cam? Yalan oyunun berbat."

"Senden nefret ediyorum," diyorum, gülmeye çalışarak ama yine de paniği hissederek. "Bu hiç komik değildi."

"Hayır, öyleydi. Aynı zamanda çok açıklayıcıydı." "Yapma, Linc," diye uyarıyorum. "Oraya gitme."

"Onunla er ya da geç karşılaşacağız, biliyorsun."

"Belki de değil," diye omuz silkiyorum ve kız kardeşimin yanındaki tabureye tırmanırken onun itirazını görmezden geliyorum. "Merhaba, abla. Merhaba anne."

"Merhaba Camilla," diyor annem lavabodan. "Varlığınla bizi kutsaman ne güzel."

"Ben ..." Ona da aynı hikâyeyi anlatmaya başlıyorum ama kaşlarını çatarak beni durduruyor. "Açlıktan ölüyorum. Ne zaman yemek yiyeceğiz?" Ellerini beyaz bir havluya silerek bana bakıyor. Gözleri sadece tüm çocukları ve şimdi de torunları evdeyken olan bir şekilde parıldıyor. Ford ve Ellie'nin haberlerini duyunca çok heyecanlanmış, neredeyse ayaklarının ucunda zıplıyor. "İzin verin Ellie'yi al ve hazır olup olmadığına bak."

"Ona baskı yapma anne," diye gülüyor Sienna. "Baskı yapmayacağım. Yani, yapmamaya çalışacağım."

Sürgülü cam kapıdan çıkarken Sienna bana bakıyor. "Sanırım iyi bir gün geçirdin."

"Yaptım, çok teşekkür ederim."

"Sormalı mıyım?"

"İhtiyacın var mı?"

Sırıtıyor, önündeki çayın içinde bir pipet döndürüyor. "Hayır. Yüzünde yeni sikilmiş bir ifade var. Çok güzel,

Aslında. Bana yeni aldığım allığı hatırlattı." "Allığımı Dom'dan almayı tercih ederim."

"Seni suçladığımı söyleyemem," diye gülüyor. "Onunla işler nasıl gidiyor?"

"Gidiyorlar..."

Sienna kelimelerini dikkatle seçerek, "Ellie bu gece onu getireceğini umuyordu," dedi.

Sandalyeme yığıldım. "Onu buraya getiremeyeceğimi biliyorsun."

"Eğer onunla görüşmeye devam edeceksen, Cam, onu yanına almak zorundasın. Hayatının bu kısımlarını sonsuza dek ayrı tutamazsın."

"Ve onu onlara tabi mi tutalım?" Başparmağımı omzumun üzerinden kardeşlerimize doğru uzatarak söylüyorum. "Onu ilk kim parçalayacak?"

"Bence Dom kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca," diyor bardağı iterek, "onun ailesiyle tanışmadın mı?"

"Hayır. Yani, Nate ve Ryder'la tanıştım ama hepsi bu." Altın benekleri parıldayan mermer tezgâha bakıyorum. "Gerçekten ne kadar ailesi olduğundan emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Sienna kollarını tezgâha dayayarak sandalyeye yaslanıyor. Benimkiyle aynı mavi renkteki gözleri kısılıyor.

"Bu normal bir ilişki değil," diyorum o daha soru sormaya başlamadan. "Bunu biliyorsun."

"Sen istemediğin için mi yoksa o istemediği için mi?"

Arkamızdan kapının açıldığını ve kayınbiraderlerimin seslerinin havada çınladığını duyduğumda, endişenin beni karnımdan vurduğunu hissediyorum. "İnternette tanışıp birbirimize kur yapmadık ya," diye tıslıyorum. "Klimamı tamir etmek için evime geldi ve-"

"Havan mı bozuldu?" Annem arkamdan soruyor. "Kimseyi aradın mı?"

"Oh, birini aramış," diye homurdanıyor Sienna, ben ona dirsek atarken.

"Artık her şey yolunda anne," diyorum kız kardeşime ters ters bakarak. "Ellie ne dedi?"

Annem odanın diğer ucunu işaret ediyor. El hareketini takip ediyorum ve Ford ile Ellie'nin oturma odasının önünde, birkaç hafta önce evlendikleri yerde durduklarını görüyorum. Ellie, Ford'un kolunun altına sokulmuş, ikisi de kocaman sırıtıyor. "Sanırım karım hepinize küçük bir haber vereceğine söz verdi. Bugün," diye dalga geçiyor Ford.

"Bir kız, değil mi?" Koltuğumda dönerek soruyorum. "Lütfen, lütfen, bana kız olduğunu söyle."

"Bilmiyoruz," diyor Ellie. "Sürpriz bu değil." "Bir kız olacak çünkü Ford benim kadar erkek değil.
Bir erkek çocuğu olsun," diyor Lincoln ve Danielle'den bir yumruk yiyor. İrkiliyormuş gibi yaparak babasının onaylamayan bir bakışını kazanıyor.

"Erkeğe karşı küçük bir erkek yapmak ister misin?" Ford sırıtarak teklif ediyor. "Sanırım en son seni üç saniye içinde yere sermiştim."

"Daha yeni bebeğim oldu," diye itiraz ediyor Lincoln.

"Pardon?" Danielle gülüyor. "Sanırım bebeği ben doğurdum." "Yeter," diye araya giriyor annem, ellerini uzatarak. "Odaklanın çocuklar. Ellie, canım, lütfen ellerini Beni bu ıstıraptan kurtar ve bize haber ver?"

Ellie gülümser, hâlâ tüm Landry klanıyla aynı anda ne yapacağından tam olarak emin değildir. "Şey, Bayan Landry-"

"Vivian," diye sözünü kesiyor annem. "Yüzüncü kez söylüyorum, adım Vivian. Ya da annem. Ya da büyükannem," diye ekliyor. "Ama Bayan Landry değil. O benim kayınvalidemdi, ruhu şad olsun."

"Vivian," diye yeniden başlıyor Ellie, "haberler ..." Ford'un gömleğinin eteğiyle oynayarak odaya bakıyor. "Haberler iki Landry bebeğinin yolda olduğu yönünde."

"Ne?" Bağırıyorum, aile patlarken sandalyemden fırlıyorum. Herkes aynı anda konuşuyor, sorular odanın diğer ucundan bağırıyor, Sienna ve ben hayatımızın en sevimsiz gülümsemelerini takınıyoruz. "İkizleriniz mi olacak? Aman Tanrım! Bu harika bir şey!"

"Hey!" Ford gülüyor ve oturmamızı işaret ediyor. Biz sessizleşince devam etti. "Daha işimiz bitmedi."

"Sakın bana üçüz olduğunu söyleme!" Sienna ciyaklıyor.

Barrett, Alison'ın elini tutarak duvardan uzaklaşır ve odanın önüne doğru yürür. Yüzündeki boktan sırıtışı gizlemeye çalışır ama başaramaz. "Huxley! Buraya gel oğlum," diye sesleniyor Barrett.

Hux odaya bir tavus kuşu gibi adım atar. Ekose düğmeli ceketini çıkarmış ve şimdi üzerinde büyük siyah harfler olan beyaz bir tişört giymektedir: AĞABEY OLACAK.

"Barrett?" Annem çenesinin yere düştüğünü söylüyor. "Alison mı?"

"Harika," diye homurdanıyor Graham koltuktan. "Böylece çocuk doğurmayan tek Landry erkeği olarak ben kalıyorum." Mallory ona hepimizi güldüren sivri bir bakış atıyor.

Barrett, "Alison ve ben Ford ve Ellie'den sadece bir hafta sonra hamile kalıyoruz," diye duyurdu. "İkinci Landry bebeğimiz olacak."

Sienna ve ben Alison'a koşup onu kucaklıyor ve tebrik ediyoruz. Kardeşlerim altın madalya kazanmış gibi yanlarında dururken, o ve Ellie'nin yüzleri hamileliğin ışıltısını taşıyor.

"Tebrikler Barrett," diyorum ve ona sarılıyorum. "Teşekkürler, Swink."

"Savannah'ya geri taşınman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Küçük yeğenimi burada şımartmam gerek."

"Erkek olmasına rağmen," diye gülüyor Barrett, "Alison ve ben Başkanlığa aday olmamamın en iyisi olduğuna karar verdik ve bu dönemden sonra eve geri taşınacağız."

"Ciddi misin? Bu harika!"

"Bir aile kurarken ailemizden başka nerede olabiliriz ki, değil mi? Ryan burada ve Ford'un bebeği de bizimkine yakın bir zamanda doğacak, birlikte büyümeleri eğlenceli olur."

"Beni kötü gösteriyorsun," diyor Graham, arkamdan gelip Barrett'ı yarı kucaklayarak. "Tebrikler dostum.

Keşke biraz daha erteleseydin ama seni suçlayamam."

Graham'a "Sen de bu işe katılmalısın" dedim. "Yeni nesli hizada tutmak için burada küçük bir mini CEO'ya ihtiyacımız var."

Kaşları geriliyor, çenesi sıkılıyor. "Bu başka bir gün konuşulacak bir konu."

"Peki, peki," diyorum ellerimi kaldırarak. "Baskı yok."

Arkamı dönüp mutfağa gitmeye niyetlendim ama kendimi arka verandada buldum. Mülkte en sevdiğim yerlerden biri. Çimenlerin, ağaçların ve ağaçların arasından görebildiğiniz gölün kenarının manzarası çok huzur verici. Verandadaki salıncağa tırmanırken ılık esintiyi yüzümde hissediyorum.

Evdeki gürültü hala tüm şiddetiyle devam ediyor, sesler pencerelerden ve duvarlardan içeri süzülüyor. Damarlarımda kardeşlerim ve eşleri için bir heyecan dolaşıyor, ancak göğsümde küçük bir doz yalnızlık var.

Hayatta olmak istediğim tek şey annemdi. Bir ailem olsun, hayır kurumları için çalışayım, harika bir kocam ve tatlı, muhteşem çocuklarım olsun ve dergilerin kapaklarında gördüğünüz gibi yemekler yapayım istedim. Küçük bir kızken plastik mutfağımın önünde saatlerce oynar, oyuncak bebeklerim için yemekler yapardım.

Ailem üniversiteye gitmemizi istediği için liberal sanatlar diploması aldım ama hiçbir şey bana doğru gelmedi. Hemşirelik, öğretmenlik, iş dünyası. Üniversite sadece bir dolgu malzemesiydi, ayaklarımı yerden kesecek adamla tanışana kadar liseden kalan boşluğu dolduracak bir şeydi.

Yine de buradayım. Hiç de öyle görünmeyen bir yoldayım.

Yirmi beş yaşındayım. Geleceğim olmayan ama yalnız da bırakamadığım bir adamla çıkıyorum - tabii buna çıkma denebilirse. Beni çağırdığını düşündüğüm hayır işi sadece yarı tatmin edici ve şimdiye kadar hayatım olacağını düşündüğüm şeyde büyük boşluklarla baş başa kaldım.

Telefonumu çıkarırken kendi kendime "Çok aptalsın" diyorum.

Adını bulana kadar kaydırıyorum ve mesajlarımı açıyorum.

Ben: Hey.

Yemek mi yiyorsun?

Ben: Henüz değil. Kardeşimin bir bebeği olacak. Herkes kutluyor.

Dom: Bunu bilmiyor muydun?

Ben: Başka bir kardeş.

Dom: Orası lanet bir bebek fabrikası. Ben:

Sanırım öyle. LOL

Eve vardığında bana mesaj at. K? Tamam. Dikkatli

ol.

Akşam yemeği partinizin tadını çıkarın.

Ben: Bu alaycı bir dille yazılmış. Hissedebiliyorum.

Her zaman hissetmeni sağlarım, bebeğim.

Gülerek telefonumu bir kenara koyuyorum. İfadesi doğru.

-Bana bunu hissettiriyor. Bana gücümün yettiğinden çok daha fazlasını hissettiriyor.

Dominic

PASPASLAR SOĞUK VE Hannah'nın bir süre önce kullandığı temizlik maddesi yüzünden hâlâ biraz nemli. Oturuyorum, bacaklarımı birleştiriyorum ve öne doğru eğilerek diz kirişlerimi gevşetiyorum.

Ben esnerken Hannah'nın bakışları sırtımda yoğunlaşıyor. O, spor salonundaki kertenkeleye eşdeğer bir kız; sizi döndürmeye hazır ve istekli. Ya da bir burgu. İstediğin her şeyi, eşine zor rastlanır bir hevesle yerine getiriyor.

Böyle kızlar böyle yapar. Oyunun nasıl oynandığını bilirler ve şanslarını, on beş dakika boyunca bacaklarını sonuna kadar açarak, siz onlara batarken onların da sizi batırıp batıramayacağını görmek isterler. Bu, özellikle spor salonunun tanınan dövüşçüsüyseniz geçerlidir. Bu sizi nasıl baktığınıza bağlı olarak ya ekstra özel ya da ekstra hedef haline getirir.

Böyle kızların size ne kadar çılgın göründüğüne ikna olmak kolaydır. Demek istediğim, coşku iyi bir sikişin yüzde elli biridir. Sanki hayattaki amacı buymuş gibi sikinizi almak isteyen bir hevesliyi yenmek zordur. Bunu bir düşünün. En iyisi için biraz heves, geri kalanın çoğunu telafi edebilir. Çok şey, ama hepsini değil.

Yüzde elli bir çoğunluk olabilir, ancak hiç kimse bunun geçer not olduğunu söylemedi.

Omzumun üzerinden bakıp masadan beni izlediğini gördüğümde, altı ay önce kapıdan içeri girdiğinde vardığım sonuç yeniden doğrulandı: ekstra hedef.

"Kaburgan nasıl, Dom?" diye

soruyor. "İyi."

"Bond kırdığından endişelendi."

"Eminim öyledir," diyorum.

Ona arkamı döndüğümde ellerim ağır bir torbaya çarpıyor. Her çırpınışta, kaslarım doğuştan sahip olduğum gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Bu asla tamamen kurtulamadığım bir şey. Her zaman bir şeylerin yanlış gittiğini ya da ters gitmek üzere olduğunu hissediyorum. Sanırım alkolik bir baba ve ona siktir olup gitmesini söyleyemeyecek kadar zayıf bir anneyle büyümenin sonucu.

"Hey, Dom!"

Geri çekilip hızlı bir nefes alarak soyunma odasına doğru bakıyorum.

"Hey, Nate," diyorum kardeşime. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Evet, bara gitmeden önce hızlı bir egzersiz yapmak için durdum. Barmenim bu akşam izin istedi, ben de Ryder'a bakması için Chrissy'yi tuttum."

"Onu hala beceriyor musun?"

Sırıtıyor. "Düzenli olarak değil. Ama dün gece biraz istedi ve ben de bir verici gibi ona verdim. Yani bana bir borcu vardı."

"Ona bir tür iyilik yaptığına onu ikna etmene bayılıyorum," diye gülüyorum.

"Hey, o benim sikimi ve çocuğumu seviyor. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Kendini hamile bırakmaya çalışmamayı listeye koyardım."

"İşte bu y ü z d e n , " diyor son heceyi uzatarak,

"Onu düzenli olarak becermiyorum." Başının yan tarafına vuruyor. "Beyni olan benim. Hatırladın mı?"

Sağ elim hızlı bir yumrukla çantanın kenarına vuruyor. "Bana söyleyip durduğun şey bu."

Elleri kot pantolonunun cebinde duruyor ve beni çalışırken izliyor. Nate benden üç yaş büyük, biraz daha kısa ve çok daha tıknaz. Simsiyah saçlarımız, annemizin mavi gözleri ve babamızın bizim için yaptığı tek iyi şey olduğunu kanıtlayan kas yapımız dışında birbirimize çok benziyoruz.

"Bugün bankadan bir telefon aldım."

Başımı Nate'e çevirdiğimde, bu sözlerin ağırlığı mükemmel bir iki vuruş gibi yüzüme çarpıyor. "Ne dediler?"

"Krediyi aldığımı söylediler."

Rahatlayarak bir kolumu çantaya doladım. "Bu iyi haber."

"Parayı almak altmış gün kadar sürecek, o zamana kadar nasıl ayakta kalacağımı bulmam lazım. Ama, evet, dostum, bu beni biraz daha rahatlattı."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," diye tükürdüm. "Gold Room'un emlak vergilerini üç katına çıkarıyorlar ve ruhsat ücretlerini iki katına çıkarırken senin bunu karşılamanı mı bekliyorlar?"

"Biliyorum. Ama ne yapabilirim ki?"

"Sadece beni kızdırıyor," diyorum, kan basıncım yükselirken çantaya bir yumruk indiriyorum. "Bir yerlerde oturup kendilerine nasıl zam yapabileceklerini düşünen gümüş kaşıkla beslenen pislikler var. Ne yapıyorlar peki? Sen Ryder'ı beslemek için her gün kıçını yırtarken senden bunun için para alıyorlar."

Nate'in dinginliği, parkta olduğumuz ve annemizin yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla gelip bize en büyük kardeşimize araba çarptığını söylediği günden beri yaptığı şeyi yapıyor - beni merkeze alıyor.

Hayat ne kadar kötüye giderse gitsin, Nate onu atlatır. Sarhoşken babamızdan gelen darbeleri o aldı. Dünyamız parçalandığında ve kardeşliğimizin üçüncü parçası öldürüldüğünde beni sakinleştirdi. Kendini tamamen kaybetmedi.

Ryder'ın annesi çocuk doğduktan altı ay sonra aşırı dozda eroin aldığında da.

Biz kardeşiz, bizi birbirimize bağlayan DNA kadar güçlüyüz. Ama aynı zamanda tamamen farklıyız ve o bürokratların neredeyse barının kapılarını kapatmaya zorlamasını kabul ederken, ben birkaç kafa yuvarlamaktan mutlu olurum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Nate sırtıma vurarak. "Hep öyle olur."

"Teklifim hâlâ geçerli."

"Ne teklifiymiş o?"

"Sen ve Ryder benim yanıma taşının. Sadece kredi bitene kadar. Kira ve faturalarla birlikte bir ton tasarruf edersiniz."

Ayakkabısının burnunu yere sürterek paspasın kenarını dürtüyor.

"Mantıklı, Nate."

"Senin tarzını bozmak istemem," diye gülüyor. "Dört yaşında bir çocukla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"O mor dinozor videosunu getirme yeter," diye irkildim, "sorun olmaz. Sadece birkaç aylığına, değil mi?"

"Evet." Gözlerimin içine bakıyor, dudaklarında bir gülümseme başlangıcı var. "Peki ya Cam?"

"O benimle yaşamıyor."

"Yok artık. O dairede yaşasa ölmezdi," diye gülüyor Nate. "Ama sanırım arada sırada seks görüşmeleri için geliyordur."

Birkaç saat önceki halini düşününce kaşlarım oynadı. "Tanrım, o kız."

"Bunu bırakmakta zorlanacaksın, ha?"

"Hayır," diyorum, çantaya tekrar vurarak. "Saatin kaç olduğunu biliyorum. Bunun nasıl gittiğini biliyorum."

"Nasıl gittiğini bir kez öğrendiğimde, ona aşık olmamak neredeyse daha da zorlaştı." Ellerini tekrar ceplerine sokup yumruk atmamı izliyor. "Tabii ki benimle olan, deliliğin yeni bir seviyesini belirleyen bir kızla oldu. Seninle ise Savannah Prensesi'yle."

"Ne diyebilirim ki?" Gülüyorum.

"Kardeşlerinden ne kadar nefret etsem de," diye itiraf ediyor, "ondan biraz hoşlanıyorum."

"Sanki buranın sahibiymişler gibi barınıza girdikleri için kızgınsınız."

"Aynen öyle. Muhtemelen cüzdanlarını çıkarıp ceplerindeki bozukluklarla burayı satın alabilirlerdi ve ben bunu düpedüz saldırgan buluyorum."

Kahkahalarım salonda yankılanıyor ve odanın karşısındaki ringde antrenman yapan iki adamın dikkatini çekiyor. "Sen ve Ryder taşınacak mısınız?"

"Bunun aşk hayatını mahvetmeyeceğinden emin misin?" "Aşk hayatı mı? Sikiş hayatını dene, ve hayır, mahvetmez."

Gözlerinden bir rahatlama ifadesi geçiyor ve benim gözümden kaçmıyor. "Teşekkürler, kardeşim."

"Kapa çeneni ve benden eşyalarını taşımana yardım etmemi isteme." Çantanın etrafında dönerken, zihnimde kıpırdanan Camilla'nın düşüncelerine değil, ayak hareketlerime konsantre oluyorum.

Nate, "Bond burada, o yüzden ben yokum," diye homurdanıyor. "İşin bitince beni ara ve detayları konuşalım."

"Tamam." Omzunun üzerinden bakışlarım Hannah'nınkilere takılıyor. Bond'la konuşuyor ama beni izliyor. Gözlerimi tekrar kardeşime çevirip gülüyorum. "Sanırım bu hızlı bir tane olacak." "Ne? Egzersiz mi, o mu?" diye soruyor başını sallayarak. Hannah.

"Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmam."

"Hiçbir zaman iyi sayamadım," diyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Bir de akıllı olduğunu söylüyorsun," diye arkasından sesleniyorum.

"Hepimizin bazı anları vardır."

Bond'un sesi havada süzülüp bana ulaştığında, gözlerim istemsizce başımın arkasına kayıyor.

Bond Grayson harika bir boksör, benim boyumda ve kilomda ve agresif. Mükemmel bir antrenman partneri ya da çenesini kapalı tutabilseydi öyle olurdu.

Ring dışında, tahammül edemediğim şeylerin özeti. Gürültücü, kibirli ve düşüncesiz, tam bir pislik. Ona ancak haftada bir iki kez antrenman yapmak için buluştuğumuzda tahammül edebiliyorum ve yılda birkaç kez para ödülüne ihtiyacım olmasaydı o zaman da tahammül etmezdim.

Gerçekler etrafımda dönerken omuzlarım çöküyor.

Bu yıl o paraya gerçekten ihtiyacım yok. Tanrı biliyor ki kaburgalarımın da cezaya ihtiyacı yok. Ama Nate ve Ryder'ın var.

Bond'un kıvrılmış sırıtışı üzerime doğru gelirken, asıl yapmak istediğim şeyi bir kenara itiyorum - siktir et deyip Cam'i bulmaya gidiyorum - ve Bond'la vuruşmaya hazırlanıyorum.

Camilla

Anahtarlarım kapının yanında duran küçük cam tepsiye çarparken telefona "HEY," diyorum. "Spor salonu nasıldı?"

"Daha eve gelmedin mi?"

Hızlı sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. "Az önce içeri girdim. Neden?"

"Sebebi yok."

"Birazdan seni arayacaktım," diyorum ona. "Tam anlamıyla kapıdan içeri girdi. Her şey yolunda mı?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Ben sadece, bilirsin, geç oluyor ve eve vardığından emin olmak istedim."

Göğsümde bir sıcaklık açığa çıkıyor ve dudaklarımın köşelerini acıyla geniş bir sırıtışa dönüştürüyor. "Evet, ben geldim." Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. "Bond'la nasıl gitti?"

"Bu gece kaburgasını tutarak ayrıldı, bana sorarsanız oldukça iyi."

"Eğitimin birbirimizin daha iyi olmasına yardımcı olmak anlamına gelmesi gerekmiyor mu?" Mutfağın ışığını açarak soruyorum. "Bana öyle geliyor ki onunla 'antrenman' yaptığında, bu biraz daha ciddi bir şey."

"Ne zaman iki erkek dövüşse, ister antrenman olsun ister gerçekten dövüşsün, ego söz konusudur. Buna bir de birlikte dövüştüğüm kişinin o olduğunu eklerseniz, işin boyutu bambaşka bir hal alıyor."

O Bond'u ne kadar sevmediğinden bahsederken, ben buzlukta bir kutu çikolatalı dondurulmuş yoğurt buluyorum ve elimde bir kaşıkla masaya oturuyorum. "Hâlâ kavga etmeyi tamamen bırakmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Senin seçimin değil."

Kaşığımı gereğinden fazla bir iştahla tatlıya saplayarak iç geçiriyorum. "Bunun benim seçimim olmadığını biliyorum. Bu konuda benim fikrimi almak istemediğini açıkça belirttin."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsanız, bunu sağa sola atmayı bırakmanız gerekir."

Her seferinde beni endişelendiren bir sessizlik anı oluyor. Kendimi nefesimi tutarken, göğsüm yanarken, boşluğa bakarken ve bana saçma bir cevap verip aramayı bitirmesi için kendimi hazırlarken buluyorum. Günün birinde bu olacak.

Henüz olmamasına şaşırdım. Geçen yaz terden sırılsıklam olmuş bir halde kapımı açtığımda, diğer tarafta onu görmeyi beklemiyordum. Bana gönderdiği gülümseme karşısında dizlerimin titremesini ya da midemin bulanmasını beklemiyordum.

Birkaç saat sonra klima tamircisine telefon numaramı vereceğimi ya da ertesi akşam onunla hamburger ve patates kızartması yiyeceğimi tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. En azından, önümüzdeki on ay boyunca onu neredeyse her gün tekrar göreceğime inanmamın hiçbir yolu yoktu. Ama gördüm.

Onun hayatımdaki varlığı pek çok açıdan arafta kalmışım gibi hissettiriyor. Dom'la gerçek bir şekilde devam etmek gerçekçi değil. Bunu istememeliyim bile. Ama istiyorum ve bunun beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Ya da onu. Ya da bizi.

"Nate benim yanıma taşınıyor."

"Neden?" Hazırlıksız yakalandığım için soruyorum.

"Bir sürü ödemesi gecikmiş ve bir kredi almayı başarmış ama işleme konması birkaç ay falan sürecek. O ve Ryder işleri yoluna koyana kadar burada kalacaklar."

"Çok naziksiniz," diye teklif ediyorum.

"Evet, ne yapmam gerekiyor? Bu bir aile, değil mi?"

"Elbette. Benim ailem de aynısını yapardı."

"Aileniz diğer kişiye bir ev alırdı," diye gülüyor. "Bahse girerim ikiniz de çocukluğunuzdan beri birlikte yaşamamışsınızdır."

"Doğru değil," diyorum dondurmamdan bir ısırık alarak. "Sienna ve ben, o Los Angeles'a taşınana kadar birlikte yaşadık."

Tekrar gülüyor. "Ve senden ne kadar süre uzak kalmayı başardı?"

"Aslında dört yıl boyunca oradaydı. Hâlâ orada yaşıyor sayılır. Sanırım," diye düşünüyorum, bir topak yoğurt daha kaşıklarken.

"Seni tanıdığımdan beri Savannah'daydı.
O Los Angeles'ta yaşamıyor, tatlım."

"Hâlâ orada bir dairesi var," diye karşı çıktım.

"Sienna da en az benim kadar Los Angeles'ta yaşıyor ve ben oraya hiç gitmedim bile."

Benzetmesine kıkırdayarak kaşığı yalıyorum. "Evet, bu muhtemelen doğru. Zaten şu anda Illinois'e taşınmayı düşünüyor."

"Güzel olmalı."

Kaşığımı kartona geri sokarak sandalyeme geri oturuyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey."

"Hayır,
söyle." "Neyi
söyleyeyim?
"

Sesindeki sırıtmayı, ses tonundaki kalın eğlence seviyesini duyabiliyorum. Bu beni rahatsız ediyor.

beni ciddiye almıyor. Hayatımın çok da önemli olmayan bir tür tılsımlı varoluş olduğunu düşünüyor.

Bunu hiç söylemedi, en azından yüzüme karşı. Bazen safir renkli gözlerinin derinliklerinde saklı olduğunu görüyorum.

Yaptığım gönüllü işlerle ilgili bir sorunu yok. Sadece başka bir şey yapmam gerektiğini düşünüyor, özellikle benim için önemli olan bir şey. Bu beni zorluyor. Bu beni yönlendiriyor. Ve ben bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Bana gülme Dominic Hughes," diye uyarıyorum. "Yoksa ne olur, Camilla Landry? Ne yaparsın?" Duraksıyorum. "Bilmiyorum."

Sadece daha sert gülüyor. "Sana gülmüyorum bebeğim. Kızdığın anda o küçük tatlı sesinin kükremek için ne kadar çok çabaladığına ama bir türlü başaramadığına gülüyorum."

"Kızgın değilim."

"O zaman nesin sen?"

"Bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun," diye kışkırtıyor. "Sinirime dokundu. Söyle, Cam. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sinirime dokunmadın-"

"Günün birinde sen havaya uçacaksın ve ben de kıçımla güleceğim."

"Ya sana patlarsam?" Alay ediyorum. "O zaman gülmezsin."

"Evet, göreceğim ve görmek için sabırsızlanıyorum. Her şey çok güzel ve düzgün, ve sonra-boom! İşte geliyor."

"Keşke ben de gelseydim," diye ima ettim ayakkabılarımı tekmeleyerek. "Vücudum çok sıkı. İyi bir egzersiz işime yarayabilir."

Hat boyunca alçak bir gümbürtü yuvarlanıyor. Çakıllı ses, bir dinamit lokumunun yanan ucu gibi damarlarıma doluyor. Ateş kavuruyor, kalçalarımın ortasına çarptığında fitili yakıyor. "Dom," diye fısıldıyorum, bacaklarımı birbirine kenetleyerek. "Kes şunu."

"Tek kelime etmedim."

"Söylemene gerek yoktu."

Sıra sessiz olabilir ama durgun değil. Bir beklenti, birimizin harekete geçebileceği hissiyle dolu. Nefesimi tutmuş, tezgahın üzerinde duran ve kahvaltıda koymayı unuttuğum tarçınlı çalkalayıcıya bakıyor ve bir sonraki hamlesini bekliyorum.

"Eğer sabahın köründe kalkıp bir iş için kuzeye gitmek zorunda olmasaydım, hemen yola çıkardım," diye söz veriyor.

"Buraya geldiğinde ne yapacaksın?"

Bu yüklü bir soru, sadece bu gece burada olmamasını daha da zorlaştıracak bir soru. Bütün gece burada olacağından değil zaten. Burada uyumaz. Uyumayacak da. Geliyor ama ben hep yatağımda yalnız uyanıyorum.

"Kıçını örtecek kadar uzun olmayan o sarı ipek bornozu giyiyor olmanı umardım," diyor, sesinde sert olduğu kadar yumuşak da olan bir kum var. Bana ellerini hatırlatıyor - okşamak için yeterince yumuşak, ama vücudumun tüm silindirleri ateşlemesine neden olacak kadar kaba. "Seni mutfakta dikilmiş, telefonunda porno izlerken bulabilirim."

"Hayır, yapmazsın!" Kıkırdıyorum. "Telefonumda porno izlemiyorum."

"Bu benim küçük fantezim," diye dalga geçiyor. "Bölme."

"Peki. Devam et," diyorum, bir bacağımı
Komşu sandalye.

"Arkanızdan yürürdüm ve elinizi bacaklarınızın arasında gördüğümde neredeyse kendimi kaybederdim. Tahrik olduğunda yaptığın gibi inlerken başın biraz geriye düşerdi. Duştan yeni çıkmış saçlarını yumruğuma sarar ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömebilmek için başını biraz daha geriye çekerdim."

Dudaklarımdan geçen inilti kasıtlı değil ama istesem de inkar edemem. Ellerinin tenimde olduğu, nefesinin yanağıma değdiği, sikinin sırtımda sert ve uzun bir şekilde durduğu düşüncesi beni yerimde kıpırdatıyor.

Çiçek desenli elbisemin eteklerini kaldırarak külotumun dantelini kenara çekiyorum ve bacaklarımın arasından yayılan sıcaklığı ve ıslaklığı hissediyorum.

"Sırf bana karşı titrediğini hissedebilmek için seni tam kulağının arkasından öperdim," diye nefes alıyor. "Senin vanilyalı parfümünle karışık kokunu duymak beni çok sertleştirirdi."

"Ve ben çok ıslağım," diye fısıldıyorum.

"Elimi seninkinin üzerine koyuyorum," diye devam ediyor, "parmaklarım seninkileri yerinde tutuyor. Nefes alıyorsun, bornozunun üst kısmı açılıyor, böylece benim için şişmiş o büyük, yuvarlak memeleri görebiliyorum, ağzımı üzerlerinde istiyorum."

"Tanrım, Dom," diye inleyerek bacaklarımı biraz daha açıyorum. Tıkanmış klitorisime hafifçe dokunduğunda, bu his beni saf bir ihtiyaçla dolup taşırıyor.

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Ah," diye cevap veriyorum başparmağımla yumruyu yuvarlarken, gözlerim kapalı, Dominic'in elinin benim değil de benim üzerimde olduğunu hayal ediyorum.

"Kendine mi dokunuyorsun, Camilla?"

"Evet."

"Siktir," diye tıslıyor. "Keşke ben olsaydım mı

diyorsun?" "Evet."

"Bornozunu yukarı iter, seni masanın üzerine yatırır ve neredeyse dayanamayacağın kadar derine gömerdim. Hoşuna gider miydi?"

"Evet," diye inliyorum neredeyse. Sırtım dikleşiyor, nefesim kesiliyor ve iki gün önce bu gece söylediklerinin neredeyse bir play-by-play olduğunu hatırlıyorum.

"Etrafımda sıkışma şeklini seviyorum. Küçük amcığın neredeyse sikimi sağıyor, onun için yalvarıyor. Bunu biliyor musun?"

Kendime doğru şekilde dokunduğumda göz kapaklarım birbirine daha sert, neredeyse acı verecek kadar sert kenetleniyor. Midemde bir yanma başlıyor, elimin her hareketiyle gürültüsü daha da artıyor.

Külotumun danteli elimin arkasına sürtünmeye neden oluyor, beni daha da yükseğe çıkaran bir başka his.

"Amının arkasındaki o noktaya vurduğumda ne kadar iyi hissettirdiğini düşün," diye ikna ediyor. "Kendini nasıl bıraktığını. Sikimi o kadar çok suyla doldururken bacakların nasıl titriyor ki neredeyse beni içinden dışarı itiyor."

"Dom," diye sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum, orgazmımın sarsıntıları beni tam anlamıyla vururken.

"Geliyor musun, bebeğim? İçine gömüldüğümü düşünerek mi geliyorsun?"

"Yesssssss."

Benim için çizdiği imgeler karşısında bedenim uğulduyor, onun tüm bunları yaptığı düşüncesi beni ancak o yaparsa zirveye ulaştırabilir.

Nefesimi içime çekerken, ben doruk noktamın artçı sarsıntılarıyla inlerken onun da aynı şeyi yaptığını duyuyorum. Bacaklarım gevşiyor, midemdeki isyan hafifliyor, başımı memnun ve tatmin olmuş bir iç çekişle geriye bırakıyorum.

"Kahretsin, bayan," diyor Dom tam kendimi toparladığım sırada. "Bu gülünç derecede seksiydi."

Elimi yana bırakırken yanaklarım ısınıyor, bedenim artık tükenmiş durumda. Orgazma ihtiyaç duyan bir beyin olmadan az önce ne olduğunu anladığımda utanç çirkin başını kaldırıyor.

"Cam?"

"Öyle mi?"

"Yapma."

"Ne yapmayayım?" Ses tonumu hafif tutmaya
çalışarak soruyorum. "Utanma."

"Ben değilim."

"Evet, öylesin. Bunu sesinden anlıyorum ve sen korkunç bir yalancısın."

"Bu bugün b a n a ikinci kez söyleniyor," diye gülüyorum.

"Başka kime yalan söylüyorsun?"

"Lincoln, ama ona gerçekten yalan söylemiyordum. O sadece götlük yapıyordu."

Dominic yavaşça üflemeden önce derin bir nefes alıyor. "Bu konuşmanın benimle bir ilgisi var mıydı?"

"Neden olsun ki? Ne yaptığımı bilmiyorlar."

"Yoksulluğu mu kastediyorsun?"

"Kes şunu, Dominic."

Telefonda kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum."

"Onlarla tanışmak ister misin?" Tereddütle sordum. Büyük olasılıkla ortalık kan gölüne dönecekti ve ailemin kesinlikle çekinceleri olacaktı. Ve soruları. Ve sorunları. Yine de, belki de tepkisinin orada olduğumuz için olduğuna dair göğsümdeki sıçramayı inkar edemem. Ciddi olduğunu kabul etmek istediği noktaya kadar. Şuna-

"Tabii ki hayır."

Moralim altmış katlı bir binadan düşen bir konfeti parçası gibi bozuluyor. "Ben öyle düşünmüyordum." Ayağa kalkıyorum ve eteğimi düzeltiyorum. "Dondurmam masanın üzerinde eriyor."

"Bu eğlenceli

olabilir." "Ne?"

"Erimiş dondurma. Bunun olacağını bilseydim, küçük fantezime ekleyebilirdim."

Hâlâ birkaç saniye önceki umutların etkisindeyken, çikolatanın beyaz masanın üzerinde küçük bir su birikintisi oluşturmasını izliyorum. "Bir dahaki sefere bunu hatırlamalısın."

"Not edildi. Ama bu arada ben de gidip kendimi tatmin etmek için buradan çıkacağım. Az önce yaptığın küçük gösteri sikimi o kadar sertleştirdi ki patlamaya hazır."

"Buraya gelirsen sana yardım edebilirim."

"Eminim yapardın." İnlediğini duyuyorum ve hareket ediyor. "Yarın için bir planın var mı?"

"Annem, Sienna ve birkaç kardeşimin eşiyle öğle yemeği yiyorum. Bir araya getirmek istedikleri bir hayır işi var ve ben de bu işin başına geçmek için gönüllü oldum. Peki ya sen?"

"Çalışıyorum ve hemen ardından spor salonuna gidiyorum. Belki geç saatlere kadar takılabiliriz?"

"Bu hoşuma giderdi."

Duraklıyor. "Ben de, Cam. Yarın konuşuruz."

"Tamam."

"Daha sonra." Ve böylece hat kesilir.

Koridordan geçip ana banyoya giriyorum, ellerimi, dişlerimi ve yüzümü yıkıyorum. Dom'un favorisi olduğunu bildiğim sarı bornozu giyip yatağa giriyorum.

Beyaz duvarlara, beyaz halıya ve soluk pembe mobilyalara bakarken dün geceyi düşünüyorum. Dün bu saatlerde Dom'un yatağında kıvrılmış yatıyordum. Onun köhne mavi yorganı, seksenler tarzı ahşap panelleri ve en kötü düşmanıma bile istemeyeceğim gri tüylü halısı şu anda burada tek başıma yatmaya neredeyse tercih edilebilir.

Onsuz.

"Hadi ama Cam," diye kendimi uyarıyorum, battaniyenin içine gömülerek. "Hiçbir şey bekleyemezsin. Ondan değil."

Ve ondan hiçbir şey beklememeliyim. Daha da kötüsü, ondan hiçbir şey istememeliyim. İhtiyacım olan o değil.

İstikrara ihtiyacım var. Beş yıllık bir plana ihtiyacım var. Bir aile yetiştirebilecek, bana ve gelecekteki bebeklerime sağlam bir temel verebilecek birine ihtiyacım var. O bunların hiçbiri değil. Bunu yapabileceğinden bile emin değilim. En kötüsü de, bunu istemediğini açıkça belli etti.

Beni hayatına dahil etmek ya da benimkiyle iç içe olmak bile istemiyor. Beni spor salonunda, Nate'in barında istemiyor ve Pazar akşam yemeği için Farm'a gitmeye de niyetli değil. Birlikte olduğumuzda ne kadar harika olsa da, benim dünyamla onun dünyası arasında bir çizgi olduğunu ve bu çizginin kalacağını açıkça belirtmenin bir yolu var. Ben onun kadın koleksiyonuna ilginç bir katkıyım ve benimle birlikte olmaktan hoşlandığını bilsem de aramızda sonsuza dek sürecek bir şey olmadığını da biliyorum.

Olamaz. Gerçekleşmesini istediğim tüm o hayallerim onunla mümkün değil.

"Uh," diye homurdanıyorum, rahatlamaya çalışıyorum.

Onu hayatıma dahil ettiğimi hayal ettikçe midem bulanıyor. Aileme sevdiğim adamın yaşamak için savaştığını açıklamak. Kirasını zar zor ödüyor. Barrett'ın tüm kariyerini mahvetmeye çalışan Nolan'la akraba.

Gözlerimi kapattığımda beni karşılayan onun yüzünün hatırası oluyor. Arkamda olduğunu, çenesini uykuya dalmamı beklerken yaptığı gibi başıma yasladığını hayal ediyorum. Bu his, bu sıcaklık, onun özenle yarattığı çizgiyi bulanıklaştırmak istememe neden oluyor, böylece sonunda onu bırakmak zorunda kalmayacağım.

Dominic

DUŞTAN ÇIKIP belime bir havlu sararak banyo aynasının buğusunu sildim. Sağ gözümün üzerinde sabaha kadar çok kötü görünmemesi gereken küçük bir kesik var. Camda yüzüm parlıyor, Camilla'nın burada olsaydı sıyrığa vereceği tepkiyi hayal ediyorum.

Dövüşmemden nefret ediyor. Bu ona bir açıdan barbarca geliyor. Birinin maaşını almak için isteyerek kavgaya girecek kadar moralsiz ve bitkin olduğunu hayal edemiyor. Konuyu ilk açtığımda ona açıklamaya çalıştım ama bu çabamı boşa harcadığım son seferdi. Anlamayacak. Nasıl anlasın ki? Bir şey istediğinde karttan çekiyor ya da belli bir miktarın üzerindeyse kardeşinden vakıf fonundan para istiyor.

Hayal edemediğim şey de bu. Başkasının beni kontrol etmesine izin vermek. Parasının nereye gittiğinden kiminle çıktığına ve öğleden sonraları ne yaptığına kadar onunla ilgili her şeyi kontrol ediyorlar. Bu çok çılgınca.

Yaşadığımız bu küçük şeyin geçici olmasının nedenlerinden biri de bu. Beklediğimden biraz daha uzun sürdü, ama bu bir yerlerde bir son kullanma tarihi olmadığı anlamına gelmiyor. Onun dünyası sadece

evrenin öbür tarafı da olabilir. Benim tarafım mı? Onun gibi bir kıza yer yok, sadece yüzde elli birde değil, diğer kırk dokuzda da başarılı olan bir kıza. Benim ligimin çok dışında bir kız.

Yatak odasında telefonum çalıyor ve koridora çıkmadan önce arkamdaki ışığı kapatıyorum. Açtığımda komodinimin üzerinde vızıldıyordu.

Cam olmadığını fark ettiğimde içime küçük bir hayal kırıklığı damlası düşüyor. "Selam Nate," diyorum yatağın kenarına oturarak. "Ne oldu?"

"Ryder'ı yeni yatırdım. Chrissy bu gece ona çok fazla şeker verdi ve bir türlü sakinleşemedi. Çok zordu dostum. Elimden geleni yaptım, o parıldayan yıldız şarkısını bile söyledim." Gülüyor. "Daha bitmeden Oscar Meyer'in eski sosisli reklam müziğini söylüyordum."

"Bir geceyi geçirmek için ne güzel bir yol," diye gülüyorum.

"Evet, ama siktir et, Dom. Yani, başka ne var ki, gerçekten? Bu gece barda üç hatun vardı, kapattığımızda striptiz gösterisi yapıyorlardı. Sulu kalçalar, büyük memeler, bir sikin etrafını sarmak için oyulmuş dudaklar. Hayatımda bir zamanlar bu harika bir günün sonuydu. Şimdi ise Ryder uyumadan önce eve gitmek istiyordum."

"Anlıyorum. O senin oğlun."

"Evet," diye iç geçiriyor telefonda. "Bilmiyorum. Bundan daha fazlası var. Bu ... ... Babamın evde olmayışını hatırlıyor musun? Çoğu zaman annem de evde olmazdı. Okuldan sonra kendimizi içeri atar, bayat tortilla cipslerinin üzerine rendelenmiş peynir koyar ve televizyon izlerdik. Ona daha fazlasını vermek istiyorum, büyürken sahip olduklarımızdan daha iyi bir şey."

"Bunu sen yapıyorsun," diyorum elimi nemli saçlarımda gezdirirken. "Bir sonraki yemeğinin nereden geleceği konusunda asla endişelenmesine gerek yok. Bu bizim çoğu zaman sahip olduğumuzdan daha fazla."

"Düşünüyordum da... belki kredi bittiğinde ve her şeyi hallettiğimde, belki düşünmeye başlayabilirim

Altın Oda'daki atmosferi değiştirmekle ilgili." "Ne için?"

"Daha saygın bir şey sanırım." "Bana yuppie'lik yapıyorsun, değil mi?"

Telefonun içinden bir kahkaha patlatıyor. "Siktir, hayır. Sadece burayı biraz temizleyelim diyorum. İtibarımızı biraz değiştirelim. Belki Joe ve Copper'dan daha fazla parası olan farklı bir müşteri grubu çekeriz."

"Yani parası olanları mı kastediyorsun?" "Temel olarak, evet."

"Joe hiç hesabını ödedi mi?" "Hayır."

"Şarj etmesine izin vermeyi bıraktın mı?"

"Hayır." Ben cevap veremeden devam ediyor. "Bazen o jambonlu sandviç bütün gün yediği tek şey oluyor. Onu nasıl kesebilirim, Dom? Fazla bir şey istemiyor. Bazen bir içki ve bir sandviç. Ve ödeyebildiği zaman öder."

Kalbim bu çıkmazda sıkışıyor. Annemin ölümünün babamınkinden bir yıl sonra gelmesinden sonra aç ve korkmuş olmaktan ve net bir çıkış yolu görememekten kaynaklanan midemdeki boşluk asla çok uzakta değil. "Seni anlıyorum. Belki şu an ile kredi işlemleri arasında biraz düşünüp bir plan yapmalısın."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu ya uzun vadeli, başarılı bir şey olacak ya da gerçekten pahalı bir baş ağrısı olacak."

Onun sözleri beynimde son birkaç aydır düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdi. Belki de HVAC işine bir kariyer olarak bakmaya başlamanın zamanı gelmiştir, belki de hayatta her şeyin olduğu gibi olduğu bir noktada olabilirim. Sonuna kadar git çünkü . . . bu o.

Her zaman bir şeylerin değişeceğini, eğer pedal çevirirsem, kıçımı yırtar, yeterince uzun süre devam edersem, sonunda bir dönüm noktası olacağını hissettim. İşler kolaylaşacaktı. Her zaman arzuladığım istikrarlı ve düzgün hayata kavuşacaktım.

Belki de bu doğru değildir.

Belki de her zaman bir mücadeledir. Belki de bu hayatın benim hayatım olduğunun farkına varmaya başladım. Şu anki durumumun üzerine çıkma, kendi işimi kurma, kendim için bir şeyler yapma umutlarım gerçekten gerçekleşmeyecek. Belki de sarhoş babamın annemi becerdiği geceden beri yıldızlar bana karşı dizilmişti.

Tüm bunları kabullenmem ve buna göre ilerlemem, neyin ne olduğu konusunda kendime karşı gerçekçi olmam gerektiğini düşünüyordum. Bu düşüncem zihnime yerleşemeden kardeşim inliyor.

"Ryder hareket ediyor. Kahretsin."

"Yani dört gözle beklediğim bir şey var," diyorum yarı şaka.

"Hâlâ bizi istiyor musun? Bak, Dom, eğer değilse önemli değil. Biz
şekil-"

"Lanet olsun. Gelmeni istemeseydim, teklif etmezdim."

"Minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?" diyor. Rahatladığı belli oluyor, son notada kalıyor. "Kiraya yardım edeceğim. Market alışverişinde. Ne istersen."

"Bir yolunu buluruz." Koridorun karşısındaki karanlık banyoya bakıyorum. "Misafir odasında bir yatak var. Çocuk yatağını da getirmek istersen oraya sığdırabilirsin. Ya da biriniz kanepeyi alabilir."

"Bu konuda endişelenme. Her şeyi halledeceğim." Bir nefes daha verdi. "Cam'e bundan bahsettin mi?"

Yüzü zihnimde beliriyor ve çarşaflarımın üzerine düşüyorum, keşke birkaç santim ötede yatıyor ve aramayı bitirip yanına kıvrılmamı ve gözümün üstündeki kesik hakkında bana ders vermesini dinlememi bekliyor olsaydı. "Evet, ona söyledim."

"Onun için sorun değil
mi?" "Bu onun kararı
değil." "Yani bu bir
hayır mı?"

"Ona fikrini sormadım," diyorum. "Neden sorayım ki? Bazen onu beceriyorum. Hepsi bu."

"Demek öyle, ha?" Gülüşü beni utandırıyor. "Sanmıyorum, küçük kardeşim."

"Tamam. Onu sık sık beceriyorum. Daha iyi mi?"

"Elbette. Eğer bu seni mutlu edecekse, umurumda değil. Ama bence mesele bundan biraz daha derin."

Cevap vermemi bekliyor ama vermiyorum. Hemen değil. Sorusunu ve bu sularda nasıl yol alabileceğimi düşünüyorum. Camilla'yla ilişkim hakkındaki değerlendirmem doğru muydu? Tabii ki hayır. Ama olmalı mı? Kesinlikle.

Onu bu kadar çok görmem benim hatam. Kendime engel olamıyorum. Ve her ne kadar sadece seks için olmasını istesem de, ben bile öyle olmadığını biliyorum. Beni siken de bu, sikişmemek. O kadar yanacağım ki tanınmaz hale geleceğimden korkuyorum.

"Biliyor musun, birine karşı bir şeyler hissetmek normaldir, Dominic."

"Artık tüm adımı kullanıyorsun. Bu ciddi olduğunu gösteren bir ipucu mu?"

"Bu benim sana bir sürü şeyi berbat etmeden önce beni dinlemeni söyleme şeklim," diye iç geçiriyor.

Doğrulduğumda karın kaslarım geriliyor, gözüm şişmiş gibi nabız atmaya başlıyor. "Bana bak," diye gülüyorum, "ve ona bak. Ben burada dudağımdaki kesik yüzünden ağzımda kan tadıyla oturuyorum ve o benim bile anlamadığım bir iplik numarası saçmalığı üzerine yatıyor. Bunun zaten berbat olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Bir de akıllı olduğunu iddia ediyorsun," diye şaka yapıyorum. "Bak, ben bu haliyle iyiyim. Her şeyi olduğu gibi görüyorum. Ama bana 'Birine karşı bir şeyler hissetmekte sorun yok Dominic' deme," diye alay ediyorum, "çünkü bu gerçek değil. Önümüzdeki günlerde ifşa olacak bir şeye karşı hislerin olamaz."

"Onunla neredeyse bir yıldır birliktesin," diye sanki bir dâhiymiş gibi konuşuyor.

"Tamam. Tamam. Ailesiyle tanışmak için benimle gelmek ister misin? Yani, aileden aileye bir şey yapalım. Sen zaten

kardeşleriyle arkadaş oldu, değil mi?"

"Siktir et onları," diye homurdanıyor.

"Demek istediğim. Bu, amcamızın Barrett'ın kampanyasını neredeyse batıran adam olduğunu bilmelerinden bile önce. Bir sonraki seçim döneminde basın açıklamalarında bu nasıl görünecek?" Bunu belirttim. "Bakın, ben de Nolan'dan nefret ediyorum. Ama bunun bir önemi yok. Bu insanlar için her şey görünüşle ilgili, Nate. Bu bir halkla ilişkiler kabusu olur ve onlar da sorundan kaçmak istiyorlar."

"Tekrar, siktir et onları."

Beni göremese de omuz silkiyorum. "Ve sonra şu bok-"

"Sakın bana oraya gideceğini söyleme. Boktan babamızın hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Ama var."

"Ama yapmıyor," diye tıslıyor. "O kızı kilitlememek için istediğin gerekçeyi kullan, ama o orospu çocuğunun bir rol oynamasına izin verme. Bu ne ona ne de sana haksızlık olur."

"Adil ya da değil, hayat bu" diyorum, yenilmiş hissederek.

Hat boyunca esniyor ve anlayamadığım bir şeyler söylüyor.

"Sanırım beni yarın göreceğini söylemiştin," diyorum saate bakarak. "Biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Ben de. Eşyalarımızı yarın taşımaya başlayayım mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Kuzeyde çalışıyor olacağım ama anahtarın var, değil mi?"

"Evet. Tekrar teşekkürler, Dom."

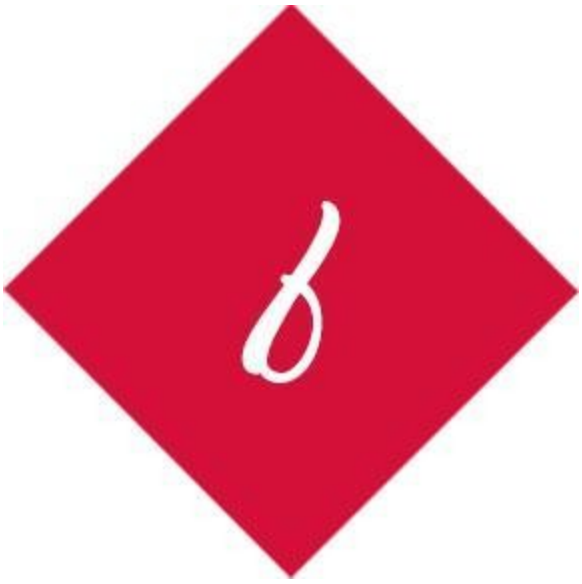
"Sorun değil. Yarın görüşürüz."

"Bye."

Telefonu battaniyeye bırakıp tekrar arkama yaslanıyorum. Başım her zamanki gibi bir antrenman seansından sonra olduğu gibi sisli hissediyor.

Gözlerimi kapattığımda Camilla'nın yüzünü görüyorum. Onu hayatımla ilişkilendirmeye başladığım gerçeği - altı saniyelik sessizliğim olduğunda hayal ettiğim ya da otomatik olarak onu yatağımda görmeyi umduğum şey - beni biraz endişelendiriyor. Hayır, bu beni çok endişelendiriyor.

I olsun Neden? O ve Tam yüz Yüzde. Sorun ne? Ben değilim.

Camilla

"CAMILLA, BİR DAKİKA BEKLER MİSİN, lütfen?" Annem kenetlenmiş ellerinin üzerinden bana en sert bakışını atıyor.

"Elbette." Baldızlarımla vedalaşırken ve şehir merkezindeki lüks bir otelin içinde yer alan Picante'den çıkışlarını izlerken göğsümdeki endişeyle savaşıyorum. Öğle yemeği yedik ve ailenin Landry Holdings aracılığıyla bir araya getirdiği bir yardım lansmanını tartıştık. Güzel bir öğleden sonraydı.

. . . şimdiye kadar.

Yüzündeki ifadeyi biliyorum. Bu annemin yarın pedikür yaptırmak istemesi değil. Bu onun konuşmak istemesi. Gerçek bir konuşma. Kaçındığım türden.

Elbisemi düzelterek tekrar yerime oturuyorum. "Ne oldu?"

"Nasıl olduğunu görmek istedim, tatlım."

"Ben iyiyim," diyorum kaşlarımı çatarak. "Neden sordun ki?"

Bu retorik bir soru. Neden sorduğuna şüphe yok. Emin olmadığım tek şey bunu neden daha önce yapmadığı. Yine de, bilgiyi özgürce sunmuyorum. Bir şey istiyorsa, istemesi gerekecek.

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Seni aşık görmek güzel."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yanaklarımın ısındığını hissederek alay ediyorum.

Gülüşü beni beyaz bir yalanı yüzüne vurulan küçük bir kız gibi hissettiriyor. "Sevgilim, ben kör değilim. Ya da sağır," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor. "Kardeşlerin-"

"Lincoln'dü, değil mi?"

"Hayır," diye kıkırdıyor. "Değildi."

"O zaman Graham'dı." "Camilla,

kes şunu."

"Çok zorbalar anne," diye tıslıyorum. "Bu işin peşini bırakmayacaklar. İstemiyorsam görüştüğüm kişiyi ailenin önünde teşhir etmek zorunda değilim. Kahretsin."

"Camilla Jane!" Çenesi düştü. "Bir hanımefendi böyle konuşamaz."

"Böyle de davranılmamalı," diye karşılık veriyorum.

"Sadece küçük kız kardeşleri için endişeleniyorlar. Bunu

yapamazsın.

onları

suçlayama

m." "Oh,

suçlayabiliri

m."

Koltuğuna geri oturuyor, yeni bir strateji oluşturuyor. Gözlerindeki bakış, yeşillerin maviler arasında parlayışı beni yutkunmaya zorluyor.

"Dün bebek duyurusundan sonra Ford'la konuştum. Endişeli, Camilla."

"Pes ediyorum," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Sienna'nın neden Illinois'e taşınmak istediğini şimdi anlıyorum."

"Bu hiç hoş değil."

"Bu da hiç hoş değil! Görmüyor musun?"

Beni görmezden geliyor. "Ford, çocukların Nick Parker'ı aramak istediklerini ima etti-"

"Özel dedektif mi?" Barrett'ın kampanyasından tanıdığım bu ismi haykırıyorum. "Anne!"

"Ona yapmamasını söyledim," diye söz veriyor. "Bunun çok ileri bir adım olduğunu söyledim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ama tatlım, onunla tanışmamıza izin vermen gerekecek."

Suyunu yudumluyor, limon buzun altına doğru çevrilirken parlak bir nokta gibi görünüyor. Az önce yediğim Cobb salatasının geri gelme tehdidine neden olan, içimde yuvalanan yaklaşan kıyamete değil, buna odaklanıyorum.

"Bilmeni isterim ki," diyor annem, keten bir bezle dudaklarını silerken, "senin kararlarına güveniyorum. Eğer bu adamdan hoşlanıyorsan, eminim ki takdire şayan bir insandır."

"Ondan hoşlanıyorum."

"Onu seviyor musun?"

Bu soruyu kendi zihninizin mahremiyetinde düşünmek daha kolaydır. Orada cevap verebilir ya da vermeyebilir, doğruyu söyleyebilir ya da söylemeyebilir, isterseniz başka bir şey yaparken bu soruyu bir kenara itebilirsiniz. Sizi bir kitap gibi okuyabilen tek kişinin karşısında otururken bu soruyu düşünmek imkansızdır.

"Camilla?"

"Bilmiyorum."

"O zaman sevmiyorsun," diyor basitçe. "Eğer birini seviyorsan, bunu bilirsin."

"Bundan daha karmaşık anne."

"Tatlım," diyor, öne doğru eğilirken bilezikleri masanın üzerinde şıngırdıyor, "aşk her zaman karmaşıktır."

"Bilmediğimi söyledim. Bunun bilmediğim anlamına geldiğini söyledin." Gülümsüyor. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" "Zaten vereceksin."

"Kardeşlerin zorba. Bunu biliyorum. Baban da öyle olabilir. Ama onların seni mutlu eden birinden uzaklaştırmasına izin verme. Tamam mı?"

Gözlerim masaya düşüyor, midem çalkalanıyor. "Ya ... ya kimse onu sevmezse? Ya ondan nefret ederlerse ya da onu anlamazlarsa?"

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet," diyorum hemen, başımı kaldırıp ona bakarak. "Seni gülümsetiyor mu?"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Evet."

"Saygılı mı? Sadık mı?" "Evet."

"O zaman kardeşlerin yola gelir," diyor. "Ve eğer gelmezlerse, annene söylemek zorunda kalacaksın. Duyduğuma göre biraz torpili varmış. Artık çoğunun eşleri de var, onları hizada tutmaya yardımcı olabilirler."

Bunun bir işe yarayacağından ya da kafamı daha da karıştıracağından hâlâ emin olmasam da ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum. Kollarımı ona dolayarak sıkıyorum. Pahalı parfüm ve ev sıcaklığı kokuyor. "Teşekkür ederim," diyorum yanağına karşı.

Kolumu okşadı. "Onu biriyle tanıştırmayı düşünmeni istiyorum. Ben, Ford, Graham-"

"Graham?" Geri çekilerek söyledim. "Hazır başlamışken vergi beyannamelerini ve geçmiş araştırmasını isteyelim. Bunun bir iş görüşmesi olduğunu düşünmesini sağlar!"

Annem masadan uzaklaşarak gülüyor. "Bir bakıma öyle. Eğer senin hayatına girme konusunda ciddiyse, kardeşlerin, baban ve ben," diyor sert bir ifadeyle, "belli bir düzeyde sorumluluk bekleyeceğiz."

Eşyalarımızı toplayıp asansöre yöneliyoruz. Odanın içinde neredeyse süzülüşüne, bazı tanıdıklara gizlice el sallayışına hayran oluyorum.

"Anne?"

"Ne var, Camilla?"

Asansörde bir avuç insanın arkasında durup düğmenin çalmasını beklerken başımı omzuna yaslıyorum. "Neden önce Sienna ve beni almadın?"

"En iyisini sona saklamak zorundaydık." Bana bakana kadar başını çeviriyor ve göz kırpıyor.

"İyi bir nokta."

Altın Oda tüm ihtişamıyla önümde duruyor. Buraya özellikle gelmek istememiştim. Annemi Picante'nin otoparkında bıraktığımda eve gitmek istemedim. Arkadaşım Joy'u arayıp yogaya ya da alışverişe gitmek isteyip istemediğini sormak istemedim. Tek istediğim Dominic'i görmekti. Belki de onu görmem gerekiyordu ama bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu.

Şimdi buradayım. Dudağımı ısırıyorum. İçimdeki gümbürtüyle savaşıyorum.

Eğer onu görmek başımı döndürüyorsa, onu burada, barda görmek düpedüz başımı döndürüyor.

Yarı aydınlık tabeladan telefonuma bakıyor, önce onu arayıp uyarmalı mıyım yoksa öylece içeri mi girmeliyim diye düşünürken, yeni boyanmış tırnaklarımı kemirmek istesem de ısırmayı reddediyorum.

Buraya gelmenin ona duyduğum arzuyu tatmin edeceğini düşünmek pekâlâ ters etki yaratabilir. Altın Oda benim için yasak bölge. Yine de buradayım.

"Aptalın tekisin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, yolcu koltuğundan çantamı alıp arabanın kapısını arkamdan kilitliyorum. Ağır ön kapılara ulaşamadan bir ıslık ve müstehcen bir teklif alıyorum. Kapıları çekip açmak ve içeri adım atmak gerekenden biraz daha fazla çaba gerektiriyor.

Muhtemelen ben doğmadan önce barın yeri burasıydı. Döşemelerde, pervazlarda ve mekânın düzeninde geçmişteki zarafetinin izleri var. Ailemin sık gittiği bazı eski restoranlar gibi neredeyse muhteşem. Bu sadece daha az bakımlı. Tuzlu kokuyor, vücut kokusu gibi ama o kadar da rahatsız edici değil ve annemin deyimiyle iyi bir "havalandırmaya" ihtiyacı var.

"Bu da kim?" Barın sonundaki adam içkisini yere çarpıyor ve sallantılı bir çalımla bana bakıyor.

"Kendini kontrol etmezsen çenen kırılır," diyor Nate köşeden dönerken. Adamın önündeki tezgâha bir yumruk atarak onu sıçratıyor ve beni sakinleştiriyor.

parlak, geniş gülümsemesiyle. "Burada ne arıyorsun, Priss?"

Bana taktığı Prissy'nin kısaltması olan bu lakap, ilk kullanmaya başladığında beni rahatsız etmişti. Şimdi neredeyse bir sevgi ifadesi oldu. Bana Priss demeyi bırakırsa, alınabilirim.

"Oh, sadece bu civarda," diyorum, etkili olması için iç çekerek. "Dom buralarda mı?"

Nate sırıtışını gizlemeye çalışırken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Öyle mi olması gerekiyor?"

"Uğrayacağını söyledi," diye omuz silktim, kıçımı çiğneyerek du
da "Sanırım senin burada olduğunu bilmiyor," diye sırıtıyor.
k. "Doğru tahmin ettiniz efendim."

Nate ellerini siyah saçlarında gezdiriyor.
Dom'unkinin renginde ama kafa derisine daha yakın kesilmiş. Başını sallıyor, barında dikildiğim için eğlendiği belli. Bir nefes alıp yavaşça üflüyor.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek
misin?" Gülüyorum. "İyi," diye iç geçiriyor.

"Dom arkada." "O ne yapıyor?"

"Sadece benim için bazı kağıtlara bakıyor."

"Kağıtlar, ha?" Dürtüyorum. "Okumayı bilmiyor musun yoksa?"

Onu dürttüğümde gözleri parlıyor, yarı arkadaşlığımızın rahatlığı sinirlerimin biraz olsun yatışmasını sağlıyor. Nate ve ben, küçük oğluyla beklenmedik bir şekilde Dominic'e geldiği günden beri iyi anlaşıyoruz. Pek çok yönden ele avuca sığmaz biri - yüksek sesle konuşur ve bazen biraz sivridir - ama naziktir. Ve Ryder'la birlikteyken, düpedüz harika biri.

"Bu boku nasıl okuyacağımı bilmiyorum," diye kızarıyor. "Bankadan bir krediyle ilgili bazı evraklar aldım ve hiçbir şeyin ona ters görünmediğinden emin oluyor. Bankacılık dünyasında tamamen başka bir dil konuşuyorlar."

Ne dediğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Dom bana zor bir dönemden geçtiğini söyledi. Yardım edebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Onu kızdırmadan önce şu kağıtlara bakmayı bitirmesine izin ver," diye göz kırpıyor.

"Ben ciddiyim," diyorum onu şakacı bir şekilde iterek. "Yapabileceğim bir şey varsa, söyle bana. Yardım etmek isterim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Öyle diyor ama yüzündeki ifade farklı söylüyor.

"Ciddiyim, Nate. Sen ve Ryder bir şeye ihtiyaç duyarsanız, lütfen çekinmeden bize ulaşın."

"Çok tatlısın Priss," der usulca, "ama iyi olacağız. Hayat bu. Biz güçlüyüz."

"Bundan hiç şüphem yok," diye gülümsüyorum. "Dom onun yanına taşınacağınızı söyledi."

"Sadece bir süreliğine. On bin dolarlık bir kredi alıyorum ama bunun gerçekleşmesi birkaç ay sürecek. O zamana kadar yapabildiğim birkaç faturayı ortadan kaldırıyorum."

"On bin dolar seni kurtaracak mı?" Ben soruyorum.

"Ve biraz da. Parayı nasıl idare edeceğimi biliyorum. Beklenmedik birkaç büyük harcama yaptım," diyor bana. "Ayrıca, burayı yeniden güzelleştirmek istiyorum. Ryder'ın bir gün babasıyla gurur duyabileceği bir şey inşa etmek. Kardeşimin senin burada olduğunu gördüğünde deliye dönmeyeceği bir şey" diyor ve müşterilerine doğru önce bir, sonra iki adım atarken yüzünü buruşturuyor. "Lafı açılmışken, ofise geri dön. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Seni buradan izleyeceğim." Bara yaslanıp başını daha önce tehdit ettiği adama doğru eğdi. "Joe'nun boynunu burada kırmak zorunda kalmadan önce acele et."

Küçük bir el sallamayla, sarhoş ördekler gibi taburelere dizilmiş müşterilerin bakışlarını görmezden geliyorum ve arka tarafa doğru ilerliyorum. Bir zamanlar onu süsleyen yazıları kaybetmiş altın bir plaka ile gizlenmiş bir kapı var. Hafifçe vuruyorum ama müzik kutusundan gelen klasik bir rock şarkısının sesi yüzünden Dom'un sesini duyamıyorum.

"Dom?" Kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum. "Ah. Özür dilerim."

Önümdeki manzara karşısında yüzüm kısmen utanç, kısmen de öfkeyle yanıyor. Dom elinde bir yığın kâğıtla oturuyor ve ayaklarını çürük ahşap bir masanın üzerine uzatmış. Yine de kâğıtlara bakmıyor. Dikkati, aşk koltuğunda oturan ve ona sanki gökten inmiş gibi bakan kızıl saçlı bir kızda.

"Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalkarken kafasını bana çeviriyor, kâğıtlar masanın üzerine sıçrıyor. Alnındaki çizgiler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu, korktuğum gibi, ters etki yarattı.

"Ben, şey," diye kekeledim, boğazımı temizleyerek, "Bir uğrayayım dedim. Meşgul olduğunu bilmiyordum."

Sağıma baktığımda Red'in dudaklarının kenarının şirret bir sırıtışla kıvrıldığını görüyorum. Yumruk atmayı bilseydim, yumruğu onun fazla pembe büzüşmesinin ortasına indirirdim.

"Meşgul değilim." Dominic öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Sadece seni beklemiyordum. Al bakalım."

Telaşsız, sanki Red'in burada olduğunu fark etmemiş gibi. Sanki başka bir kadının onunla yalnız olması ve benim içeri girmem beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi. Bu beni rahatsız ediyor. Hem de çok. Ama annemden öğrendiğim bir şey varsa, o da terlediğini görmelerine izin vermemektir.

Büyürken pek çok kız bana ve Sienna'ya iyi davranmazdı. Özellikle ikinci yılımız zor geçti. Her şeyi gülümseyerek söylemeyi, etkilenmemiş gibi davranmayı öğrendik. Bu onların yelkenlerini suya indirir. Ya da tepki verip aptal gibi görünmelerini sağlıyor.

"Biliyor musun, aramalıydım. Ne kadar düşüncesizim," diyorum sırıtarak. Red'e dönerek elimi uzatıyorum. "Ben Camilla Landry. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Çatık kaşlarını birbirine yaklaştırıyor ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce Dom'a hızlıca bakıyor. "Ben Hannah. Tanıştığıma memnun oldum?"

Çantamı düzeltip Dom'a tekrar bakmadan önce garip bir manevrayla sarsılıyoruz. Dom'un yüzüne hoş bir

Gülümseyebildiğim kadar gülümseyip arkamı dönüyorum. "Yapmam gereken bazı işler var. İstersen beni daha sonra arayabilirsin."

"Cam."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden ona bakarak söylüyorum.

"Kal." Hannah'ya bakar. "Onu dışarıda bekle." "Nate burada bekleyebileceğimi söyledi."

"Ve sana orada beklemeni söyledim."

"Ama . . ."

Ona daha önce bir kadına attığını görmediğim bir bakış atıyor, sadece atlamak istemediği halde onu atlatacaklarını düşünen erkeklere. Gözlerindeki maviler koyulaşıyor, dudakları birbirine yapışıyor. "Devam et."

"Tamam." Dom'a dönmeden önce bana sırıtarak bakıyor. "Yarın spor salonunda görüşürüz."

Kız yanımdan geçip kapıdan çıkarken yüzümdeki sıkılmış ifadeyi koruyorum. Bir an için Dominic'e dönüp bakmıyorum, bunu sindirmek için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Bu kız onunla burada ve antrenman yaparken vakit geçirebilir. Ama ben yapamıyorum.

Bir şey söylemesini, kızın onun için burada olmadığını söylemesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Sonunda arkamı döndüm. "Aramalı mıydım?"

"Hayır," diye hırlıyor. "Burada olmamalısın."

"Red ile aranızdaki bir şeyi mi böldüm?"

Bu soru yüzündeki gerginliği biraz olsun azaltıyor. "'Kırmızı' mı?" diye soruyor, gülmemek için kendini zor tutarak.

"Evet. Kırmızı."

"Tamam. Kırmızı olsun." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni içine aldı. Koyu renk saçları spordan dolayı dağılmış, gri tişörtünün önü terden lekelenmiş. Cehennem kadar seksi ve eğer sınırda kızgın olmasaydım, ona sarılırdım. "Hayır, hiçbir şeyi bölmüyordun. Nate'i bekliyordu çünkü onunla yatıyordu."

"Ama sen değil."

"Hayır, ben değil," diye sırıtıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Ne?"

"Onunla yattığım düşüncesi mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, yine omzumdaki çantamla oynuyorum. "Ne istersen yapabilirsin." Orada öylece oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kaslı kalçaları kırmızı spor şortunun altında geriliyor ve tek kelime etmiyor. "Ne istersen yapabilirsin, tıpkı benim yapabildiğim gibi."

Bu onun dikkatini çeker.

Gözleri vahşice dönüyor, çenesi ileri geri hareket ederken titriyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun bir şey ifade etmesi gerekmiyor. Sadece gerçekleri söylüyorum.
Ne istersek yapmakta özgürüz."

Kollarını göğsünün üzerinden açarak başını sallıyor. "Buraya gel."

Çantamı Red'in oturduğu yere atarak ona doğru birkaç adım atıyorum. Ayaklarını daha geniş açarak dizlerinin arasında durmama izin veriyor. Onun kişisel alanına girer girmez rahat bir nefes alıyorum. İstediğim buydu. İhtiyacım olan şey. Sadece onunla birlikteyken bulduğum rahatlığı hissetmek.

Omuzlarım çöküyor, bütün gün ben, Camilla Jane Landry olmak için karşılaştığım beklentiler yok oluyor. Buradayım, onunla birlikteyim ve bu yeterli. Sofra adabını hatırlamama ya da kelimelerimi özenle seçmeme gerek yok. Davranışlarımın ailemin işi ya da kardeşimin kampanyaları üzerindeki etkisini hatırlamama gerek yok. Dom bunları umursamıyor. Aksine, beni harekete geçmem için kışkırtmaya çalışıyor, ben de buna direniyorum ama eğlenceli buluyorum.

Yukarı bakıyor, beni değerlendiriyor. "Buraya gelmenden hoşlanmadığımı biliyorsun," diyor, bakışları daralmış.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun, Cam. Burası senin gibi bir kıza göre değil." "Red burada," d i y o r u m kendi bakışlarımı daraltarak.
"Görünüşe göre benim olmadığım her yerde seninle birlikte olabiliyor. Bununla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Az önce söylediğimi tekrarlayayım: Burası senin gibi bir kıza göre değil. Ve Red tüm bu yerlerde çünkü benim dışımda herkesle yatıyor."

Bu söz karşısında omuzlarımın nasıl hafifçe düştüğünü fark etmiş olmalı. Doğruluyor, dizlerini birleştiriyor ve kalçalarımın dış tarafına yaslıyor. Tenindeki tatlı terin kokusunu alabiliyorum ve gözünün hemen üzerinde incelemek istediğim ama incelemediğim küçük bir kesik fark ediyorum.

"Ben büyük bir kızım Dominic," diyorum, son hecenin dilimde çınlamasına izin vererek. "Buraya daha önce de geldim ve başıma kötü bir şey gelmedi. Hatta burada gözümün önünde bile kötü bir şey olmadı. Beni etrafta istememenin altında gizli nedenler olup olmadığını merak ediyorum."

"Lanet olsun." Avuç içleri bacaklarımın arkasına dayanıyor, elleri tenime doğru yayılıyor. Şüphesiz giydiği boks eldivenleri yüzünden daha da kabalaşmışlar ve kalçalarımı aşağı yukarı okşarken tüylerim diken diken oluyor. "Art niyet yok. Senden buraya gelmemeni istememin nedeni gayet açık. Etrafına bir bak," diye kıkırdıyor. "Neden bu bok çukuruna gelmek istiyorsun ki?"

"Seni görmek istedim," diyorum usulca, kollarımı omuzlarına atarak. "Ve sen buradaydın."

Yüzü karnıma yaslanıyor. Beni kendine doğru itiyor, beni kendine doğru çekiyor.

Eğilip başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Kalbim bu anda, onunla çok fazla deneyimlemediğim bir şekilde kabarıyor. Sık sık teslim olmaz. Çok fazla yumuşaklık gösteren biri değil ve bu olduğunda, içimde onu dünyadan korumak isteyen bir içgüdü uyanıyor.

"Bugün seni düşündüm," diyor, hâlâ bana yaslanmış bir halde. "Öğle yemeğinin nasıl geçtiğini merak ettim."

"Öğle yemeğim iyi geçti." Uygun kelimeyi telaffuz ederken gülümsüyorum. "Çok fazla yemek vardı ama ailemle birlikte olmak güzeldi."

Beni sıkıyor. "Bu gece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Ben buradayım."

"Ama burada değil." Uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Nate bir süreliğine çalışıyor sanırım. Benim evimde buluşalım mı?"

"Ya da benimkine gidebiliriz," diye teklif ediyorum.

"Zaten benimkine gitmem gerekiyor ve gidip gelmek için fazladan otuz dakika harcamak istemiyorum. Buna bir kez daha bakmam gerekiyor, sonra seninle orada buluşuruz."

"Yemek yedin mi?" Alnındaki nemli bir tutam saçı fırçalayarak soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır."

"Sana biraz yiyecek getireceğim ve birazdan seninle evinde buluşacağız." Eğilip yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve şişmiş dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Oraya vardığımızda da sana buz koyacağım."

Gözlerini deviriyor ama hoşuna gittiğini söyleyebilirim. "Defol git buradan."

Kapıya doğru yürüdük. Barın içinden yüksek sesle ıslık çalarak Nate'in dikkatini çekiyor. Tek kelime etmeden yönlerini değiştiriyorlar. Dom tekrar ofiste kaybolmadan önce kalçamı sıkıyor.

Yerdeki kırık bir muşamba parçasına yandan basarken dudaklarımdan bıkkın bir iç çekiş çıkıyor. Girişe doğru ilerlerken Nate'in gözlerini her adımımda üzerimde hissediyorum.

Neredeyse ona bakıp gözlerimi devireceğim, aşırı korumacı doğaları biraz kontrolden çıktı. Beni durduran şey Red'in barda oturup bana bakması ama Nate'in dikkatini çekmeye çalışması oluyor.

"Hey, Nate," diyorum yaklaşırken. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Beklendiği gibi, ondan uzaklaşıyor ve köşeyi dönüp bana doğru geliyor. "Gidiyor musun, Priss?"

"Evet, Dom beni kovdu."

"Sanki bunun olacağını bilmiyordun," diye gülüyor, sonra sesini alçaltıyor. "Hannah'nın onunla birlikte olduğunu bilmiyordum, yoksa seni uyarırdım."

"İyi olurdu."

Sırıtıyor. "Sanki onunla bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorsun," diye alay ediyor. "Dom bazen aptal bir orospu çocuğu olabiliyor ama o bile seni bunun için riske atacak kadar aptal değil."

"Ah, Nate. Kelimelerle aran çok iyi," diye şaka yapıyorum, bir elimi kalbimin üzerine koyarak. "Ama gerçekten bunu söylediğin için teşekkürler. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

"Ne konuda daha iyi?"

Omuz silkiyorum, birkaç metre ötemde Red otururken bu konuya girmek istemiyorum. "Bu gece Dom'larda mı kalacaksın?"

"Evet. Ama size sorun çıkarmak istemiyorum."

"Çıkarmayacaksın," diyorum. "Benim bir evim var, biliyorsun."

"Duydum. Sokaktaki söylentiler doğruysa güzel bir tane."

"Ve benim olduğu için oraya istediğim zaman gidebilirim," diye belirtiyorum. "Yani, tekrar ediyorum, Dom'larda olman hayatımda herhangi bir soruna yol açmayacak. Ayrıca Ryder siz maç izlerken bana oynayacak birini verecek."

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve ondan kurtulmaya çalışıyorum ama tüm gücümle geri geliyor. Ryder'ın babası ve amcasıyla aynı siyah saçlarla kaplı küçük yüzünü hayal ediyorum ve hayatının ne kadarının onlarınkine benzediğini merak ediyorum. Ve benimkinden ne kadar farklı olduğunu.

Midemde bir kıvılcım kök salmaya başlıyor ve kesinlikle haklı olduğum hissi içimi kaplıyor. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı Nate'in kulağının tam karşısına yerleştiriyorum. "Bir şey yapmak istiyorum."

"Dom'a söylemeyeceğim. Yemin ederim," diye geveliyor ve benden bir tokat yiyor. Bu onu daha çok güldürüyor. "Şaka yapıyorum."

"Tabii ki öylesin," diye kıkırdıyorum ve tekrar ayaklarımın üzerine düşüyorum. "Ama cidden. Senin için bir şey yapmak istiyorum."

"Burada neyden bahsediyoruz? Ev yapımı lazanya mı?"

Yutkunmaya zorlayarak gözlerinin içine bakıyorum. Kendime yeniden düşünmek, lazanyayı tercih etmek için bir an veriyorum ama bu seçenek bir kenara itiliyor. Kendimi onun tepkisine hazırlayarak derin bir nefes alıyorum. "Nate, sana on bin dolar borç vereyim."

Yüzündeki tüm mizah silinir. "Ne?" diye bembeyaz kesildi.

"Az kalsın kendimi orada bir çukurda öldürüyordum," diyorum aceleyle, sağlam bir argüman oluşturmadan önce onu ikna etmeye çalışarak. "Birisi ayağına çelme takabilir ve kredi geçmeden önce sana bundan daha fazlası için dava açabilir."

"Priss, hayır," der ellerini önünde sallayarak. "Bunu yapamam. Hayatta olmaz."

"Neden olmasın? Yarın sana havale edebilirim ve sen de tadilatına ya da her neyse ona başlayabilirsin. Artı," diyerek karşı çıkışını kestim, "altmış gün içinde bana geri ödeyecek parayı bulacaksın."

"Hayır."

"Nate," diye iç geçirdim. "Lütfen bunu senin için yapmama izin ver."

Gözleri kalbimi eriten, adı konmamış bir duyguyla doluyor. "Beni Dom'un evinden daha erken çıkarmaya mı çalışıyorsun? Çünkü kira kontratımı çoktan feshettim. Şimdilik orada sıkışıp kaldım."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum. "Bu ayağa kalkmana yardımcı olmak için." "I . . . Ben sadece . . . Vay canına, Camilla. Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Evet de."

"Dominic beni öldürür."

"Ona söylemeyeceğini söylemiştin," diye takılıyorum. "Ayrıca, neden umursasın ki? Bu bir hediye değil ki. Bana iki ay içinde geri ödeyeceksin. Büyütülecek bir şey değil."

"Beni nutkum tutuldu."

"Güzel. Siz Hughes oğlanlarını konuşmadığınız zaman daha çok seviyorum," diye göz kırpıyorum. Gözlerimi devirip başparmağımı bardaki Red'e doğru uzatarak, "İşten çıktığında, onu çıkarmadan önce bana banka hesap numaranı mesaj at," diyorum, "yarın hallederim. Sadece krediyi aldığında bana geri öde. Çok kolay."

"Emin misin?" diye soruyor, hâlâ ikna olmamış görünüyor. "Bu çok para."

"Kimseye ödünç vermezdim. Ben aptal değilim."

Yanıt yok.

"Bakın," diye devam ediyorum, "iş dünyasından hoşlanmıyor olabilirim ama risk ve ödülü bilecek kadar çok konuşma dinledim. Bu bir

Bu anlamda hiç akıllıca değil. Ayrıca, ağabeyinin deyimiyle içimdeki 'iyiliksever'e de hitap ediyor. Sadece evet de ki Dom beni görmeden ya da Red bana ölümüne bakmadan buradan gidebileyim."

Yüz hatları pürüzsüzleşti, gözleri parıldamaya başladı. "Bana bunu teklif ettiğine inanamıyorum. Sana bir borcum var." "Hayır, bana on bin borçlusun," diye gülüyorum. çantam yanımda. "Şimdi biraz yiyecek alacağım ve Dom'la buluşacağım."

Nate'in sesini tekrar duymadan önce kapıya varmıştım. "Priss?" "Evet?" Omzumun üzerinden bakarak söylüyorum.

"Teşekkür ederim."

Gülümsemekten yanaklarım acıdı, göğsüm iyi bir şey yapma hissiyle doldu. Annemin dediği gibi, birinin hayatında bir fark yaratmak. "Rica ederim."

Camilla

Evinin önüne geldiğimde DOM'un arabası, siyah üzerine siyah bir CAMARO, park yerinde duruyordu. Boyası mat olmasına rağmen akşam güneşinin ilk ışıklarında parlıyor.

Hiçbir zaman büyük bir araba hayranı olmadım, ama bu neredeyse Dominic kadar seksi. Yere yakın oturuyor ve gaza basıp kükreyerek yola devam etmesine izin verdiğinde vahşi bir ses çıkarıyor. Bazen şehir dışında uzun ve anlamsız sürüşler yapıyoruz ve ben deri koltuklarda arkama yaslanıp direksiyonda o varken bu kadar güçle sarmalanmanın tadını çıkarıyorum.

Ayrıca bu yüzden onun kollarında olmayı seviyorum.

Hiç kimse beni aynı anda hem bu kadar güvende hem de bu kadar pervasız hissettirmemişti. İlk buluşmamızdan bu yana, bir kez bile benim yararıma olmayan bir karar vereceğini düşünmedim. Bara ya da spor salonuna gittiğim için azarlanmaktan ne kadar nefret etsem de, bunun başıma bir şey geleceği korkusundan kaynaklandığını biliyorum. Bazen eve geldiğime dair mesaj atamadan beni aradığında kendimi çocuk gibi hissetsem de, bunun endişelendiği için olduğunu biliyorum.

Bu adam, saatte yüz on mil hıza ulaştığımızda beni yolcu koltuğuna oturtacak olan adamdır.

ya da denize bakan bir kayalıkta arabasının kaputunda beni çırılçıplak bırakan.

Vahşi ve medeniyetsiz ama aynı zamanda disiplinli ve düşünceli. Onunla birlikte olmak sanki gerçek dünya yokmuş gibi. Sanki aptalca beklentileri olan toplumsal kurallar yokmuş gibi. Dom'la istediğimi yapabiliyorum. Ne istersem olabilirim. Çılgın, heyecan verici bir hayat.

Audi'mden inerken kahkahalarım esintide dans ediyor. Milyon yıl geçse de bir adamı görmek için şehrin bu yakasındaki bir apartmana kırık dökük bir kaldırımdan yürüyeceğimi düşünmezdim. Sadece bu gece yürümekle kalmıyorum, ayaklarım beni oraya yeterince hızlı götüremiyor.

Binaya girip merdivenlerden üçüncü kata çıktıktan sonra, merdiven boşluğunun üstündeki dumanı solumamaya çalışıyorum. Asansör olmadığı için homurdanarak koridorda ilerlerken, bir elimde paket servis çantamı ve çantamı dengeliyor, diğer elimle de kapıyı çalıyorum.

Ben daha elimi çekmeden uçarak açılıyor.

Kapının girişinde duruyor, bir eli yontulmuş kalçalarının hemen altından sarkan eşofmanının üzerinde, diğeri çerçeveye yaslanmış. Vücudunda iz bırakan dövmeler çıplak teninde capcanlı duruyor ve gözlerinin mavisini parlatıyor.

Bana doğru orantısız bir gülümseme gönderdi. "Yeterince uzun sürdü."

"Cehennemden çıkmış yarasa gibi araba kullanmıyorum," diye gülerek yanından geçiyorum. "Duş aldın mı?"

"Evet. Spor salonu zemini gibi kokuyordum."

"Spor salonu fahişeleri gibi kokmadığınız sürece," diyorum, çantaları mutfaktaki masanın üzerine koyarken.

Gülüşü bulaşıcı ve kendimi gülümserken hissediyorum. Bir dizi kol beni arkamdan kafesliyor, iki yanımdaki masayı kavrıyor. Dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktayı bulduğunda tenim ürperiyor.

Yüzü boynumun kıvrımlarına gömülüyor ve uzun, yavaş bir nefes alıyor. "Çok güzel kokuyorsun."

"Böyle yapmaya devam et," diyorum başımı göğsüne yaslayarak. "Ne?"

"Bana karşı ağzınla konuşuyorsun."

"Hoşuna gitti mi?" diye nefes nefese soruyor, böylece her kelime tenimde fısıldıyor.

Ondan başka hiçbir şeyin olmadığı bu anın tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. "Hayır, bunu seviyorum."

"Sana küçük bir sır verebilir miyim?"

"Konuşmaya devam ettiğin sürece bana ne istersen anlatabilirsin."

Kıkırdıyor ve öpücüklerini boynumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Bunu ben de seviyorum, vücudunun günün mücadelesinden vazgeçtiğini ve benim devralmama izin verdiğini hissetmek." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kollarının arasında çeviriyor. "Omuzlarının o mükemmel duruşundan sıyrılmasına izin verecek kadar bana güvenmeni seviyorum."

Uzanıp saçımdaki lastiği çözerken yüz hatlarının yumuşamasını izliyorum. Dikkatlice hareket ediyor, çekmemeye özen göstererek saçlarımdaki düğümü çözüyor.

"İşte," diyor uzun saçlarımın arasından başımın arkasını avuçlayarak, "böylesi daha iyi."

"Saçımın açık olmasından hoşlanmıyor musun?"

"Senin yediğin gibi değil. Öğle yemeğine benziyorsun," diyor burnunu kırıştırarak.

"Öğle yemeği
gibi mi?"

"Evet," diye
sırıtıyor.

"Çok tatlısın."

"Çok seksisin."

Elimi uzatıp başparmağımı gözünün üstündeki kesiğin üzerinde gezdiriyorum. İrkildi ama sadece bir saniyeliğine. "Ne oldu?"

"Bond'un sağ kolu."

"Ondan nefret
ediyorum."

"Ben de öyle," diye kıs kıs
gülüyor. "Bunun için biraz
buz alalım."

Eğiliyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Yapmayalım." Beni içine çekerken gözleri kapanıyor, dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor, vücudum onun tepkisi karşısında zevkle mırıldanıyor.

"Seninle ilgilenmek istiyorum," diye fısıldıyorum, gerçi bu şu anda gerçekten ikinci planda. "İzin ver sana bebek bakayım."

Onun yerine beni kaldırıp masanın üzerine yerleştiriyor. Kendini kalçalarımın arasına yerleştirirken karnım sıkışıyor, sundress elbisem belimde kıvrılıyor. Bacaklarımı etrafına doluyorum, onu o kadar yakınıma çekiyorum ki eşofmanının yumuşak pamuğu açıklığıma sürtünüyor.

Aşağı bakıyor. "Külot giymiyorsun." "Hayır."

Bakışları tekrar gözlerime döndüğünde, o kadar sıcak ki yanacağını düşünüyorum. "Bütün gün böyle mi koşturdun?"

"Belki."

"Kahretsin Camilla," diye homurdanıyor, elini aramıza sokarak. Bir parmağı yarığımdan kolayca kayıyor, ıslaklığı açıklığımın etrafında sürüklüyor. "Benimle seviştiğini söyle."

"Ne fark eder ki?" Kollarımı onun biçimli omuzlarından sarkıtarak inliyorum.

"Cam."

"Tamam. Onları arabamda çıkardım ve buraya geldiğimde çantama koydum. Senin için hazır olmak istedim."

Önce bir parmağını, sonra iki parmağını içeri sokuyor. Boğazımdan bir nefes kaçıyor, kuyruğunda yumuşak bir inilti. Parmaklarını çekerek tekrar içime sokuyor. "Benim için hazırsın. Buna hiç şüphe yok."

"Dom?"

"Ne, güzelim?"

"Sana içimde ihtiyacım var."

Sırıtarak parmaklarını işkence edercesine yavaş bir daire çiziyor. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Ellerimi arkama koyup arkama yaslandığımda gözlerim kapalı, ona istediği kadar erişim izni veriyorum. Başparmağı klitorisimin üzerine ağır bir şekilde oturuyor ve beni ateşli bir çılgınlığa dönüştürürken hafif bir baskı uyguluyor.

"Dominic," diye inliyorum, sonra uzun, sert aletini içime kaydırırken bağırıyorum. "Tanrım!"

"İstediğin bu mu? Şimdi mi?" diye gülüyor ve vajinamın duvarına çarpana kadar bir kez daha sertçe içeri itmeden önce yavaşça geri çekiliyor. "Bunu şimdi mi istiyorsun?"

"Evet," diye tıslıyorum. "Hayır, aslında istemiyorum. Bunu istemiyorum. Beni becermeni istiyorum."

Hırlıyor, hareketlerinin şiddeti giderek artıyor. "Tekrar söyle."

"Becer beni, Dom."

Saçlarım masaya çarpıyor, bacaklarım onu barda gördüğümden beri serbest kalmayı bekleyen bir orgazmla yanıyor. İkimizin de sevdiği ritmi bulurken elleri üzerimde -göğüslerimi kavrıyor, omuzlarımı tutuyor, kalçalarımı sıkıyor-.

Gözlerimi açtığımda, tam olarak anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izliyor. Gülümsüyor.

"Daha sert, lütfen," diyorum, kelimeler her itişte zıplıyor.

Gülümsemesi genişliyor, ukalalaşıyor ve beni sınıra daha da yaklaştırıyor. "Senin amın benimkini kaldıramaz. Bunu hissediyor musun? Bu benim arkaya vuruşum." Bana çarpıyor, çevresi beni o kadar geriyor ki neredeyse yanıyor. "Sen. Çok. Kahretsin. Sıkısın."

Her itişinde, çözülmenin eşiğine geliyorum. Her sırıtış, kolonyasının her kokusu beni arzuladığım doruğa daha da yaklaştırıyor.

Öne doğru eğilip kollarını kavrıyorum, pazıları terliyor ve dokunuşumla esniyor. Homurdanıyor, içimde derinlere inerken kalçalarını döndürürken adem elması sallanıyor.

"Ya dururuz ya da işim biter," diyor dişlerini sıkarak. "Karar vermek için yaklaşık iki saniyen var."

"Gel," diyorum, bacaklarımın yanlara düşmesine ve su birikintili masanın üzerine düşmesine izin veriyorum. "Ah," diye bağırıyorum, aklımı başımdan alacak kadar sert bir şekilde amıma girerken. "Dominic!"

"Cam," diye mırıldanıyor ve ben onun etrafında devrilirken son bir kez daha, ağır bir şekilde içime giriyor.

Tırnaklarım derisini ısırıyor, ben adını haykırırken sırtı ellerime karşı esniyor. Ellerimi kıçında gezdirirken kalçalarım titriyor, içime boşalırken gerildiğini hissediyorum.

Vücudumdaki her kas kasılıyor, varlığımın her parçasına doğru fırlayan orgazmdan titriyor. Karnımda başlayıp damarlarımda yükselen yoğun his dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Kendime geldiğimde sarkıyorum, hem fiziksel hem de duygusal olarak tamamen tükenmiş durumdayım. Beni masaya götürüyor ve kahvaltı ettiğimiz yere uzanıyorum, elbisemi göğsüme bastırıyorum.

Kendini masaya dayıyor, benim kadar sert nefes alıyor. "Beklediğime değdi."

"Beklemek mi?" Tamamen tatmin olmuş bir şekilde kıkırdıyorum. "Kapıdan girdiğim andan itibaren üç dakika falan sürdü."

"Bunu çok daha uzun süre bekledim." Elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Şimdi bana bir sandviç yap."

"Cehenneme git," diyorum dudaklarını öperek. "Bana bir sandviç yap."

Alt dudağımı ısırıyor ve beni inletiyor. "Şuna ne dersin? Sen git temizlen, ben de yemeği mikrodalgaya koyayım. Sonra çıkarabilirsin."

"Bu berbat bir uzlaşma," diye gülüyorum.

"Ama en azından bir uzlaşma." Ben banyoya doğru giderken kıçımı tokatlıyor. "Acele etsen iyi olur yoksa seni yatağa atarım."

Acele etmek yerine elbisemi belime kadar çekiyorum ve odanın içinde yürürken kalçalarımı ileri geri sallıyorum. "Dominic gibi değil!"

Söz verdiğim gibi beni omzunun üzerinden çekip koridorun sonuna götürürken bir eliyle kıçımı kavrıyor.

Dominic

Dairenin kâğıtla kaplı duvarları Nate'in evde olduğunu belli ediyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve kilitleniyor, kilitler bükülüyor, sonra onun koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlediğini duyuyorum. Koridorun sonundaki misafir odasının kapısı kapanmadan önce uyuyan Ryder olduğunu tahmin ettiğim kişiyi susturuyor.

Nefesimi bırakıp gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama tekrar açılıyorlar. İyi bir gecede uyku benim arkadaşım değildir. Hayatım boyunca uykusuzlukla mücadele ettim. Yatağıma uzanıp annemle babamın üst kattaki kavgasını dinlediğimi hatırlıyorum. Bir gümbürtü tavana çarpmadan önce duvarlar sallanırdı. Gözlerimi sıkar ve babamın anneme zarar vermemesini umut ederdim.

Tabii ki öyleydi. Sabahları gözü morarır, bazen dudağı yarılırdı. Saçma sapan bir bahane uydurur, mısır gevreğimizi döker ve gülüp geçerdi, çatlak dudaklarından bir sigara sarkardı.

Yaşlandıkça, bu daha sık olmaya başladı. Bekler ve dinlerdim, acaba o gece kıyamet kopacak ve onu öldürecek mi diye merak ederdim. İçimde bir düğümle yatağa giderdim ve güneş doğduğunda uykuya dalmış olurdum.

Bu kıramadığım bir alışkanlık. Güneş battığında, o şeytanlar uyanıyor ve olabilecek tüm kötü şeylerle ve yaptığım tüm kötü şeylerle bana işkence etme ritüellerine başlıyorlar.

"Şşşt ..." Camilla yanımda kıpırdanırken ona fısıldıyorum.

Duş açılıyor, borular duvarı inletiyor ve ben onu daha da sıkıyorum. Avuç içim kıvrımlarına batıyor, elimi yanından aşağıya, kalçasının üzerinden uyluğuna doğru gezdirirken nefesi kesiliyor. Daha da yakınlaşıyor, başını kolumun omzumla birleştiği noktaya yaslıyor ve memnun bir şekilde iç çekiyor.

Onu yanımda uyurken izlemek kafama düşünceler sokuyor - çılgınca, yersiz fikirler ki bunlarla hiç işim yok. Bu küçük maskaralık aramızda ne kadar uzun sürerse, fanteziyi gerçeklikten ayırmak o kadar zorlaşıyor.

Hayal bu. Gerçek ise yarın sabahın getirecekleri. O eve gidip banyo yapacak ya da alışverişe gidecek, ben de sekiz saatimi doldurup biraz fazla mesai yapabilir miyim diye bakacağım, sonra da barda birkaç saat daha çalışacağım.

Burada karanlıkta yatmak bana eve döndüğümde her gece onunla birlikte uyuduğum bir eşi düşündürüyor. Cam sanki onu dünyadan koruyabilirmişim gibi bana sarıldığında, bu beni şimdiye kadar yaşadığım en iyi duyguyla dolduruyor. Sanki onun için önemliymişim gibi. Sanki önemli olan tek bir şeyi yapabiliyormuşum gibi. Bazen uyumaya bile çalışmıyorum. Sadece ona sarılıyorum, onu izliyorum ve düşünüyorum ... ve bunun gerçek olabileceğini ve olması gerektiğini varsayıyorum.

Bunu kafasından atıp yoluna devam etse, ben de yoluma devam edebilirim. Ama Tanrı biliyor ki ondan uzaklaşamayacağım.

"Bunu neden yapıyorsun, Cam?"

Fısıldıyorum. "Neyi yapıyorum?"

Cevap verince irkildim. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Öyleydim," diye fısıldıyor ama gözlerini açmıyor. "Neyi neden yapıyorum?"

Bir an için ona uyumaya devam etmesini söylemeyi düşünüyorum. Ama karanlığın örtüsüyle ilgili bir şey bana sorumu tekrarlama cesareti veriyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü benim evimde kalmayacaksın."

Dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. "Uyumaya devam et." "Bunu neden yapıyorsun, Dom?"

Dudaklarımı saçlarına değdirerek kıpırdamıyorum. Ona cevap da vermiyorum. Bunun yerine, vantilatörün battaniyenin kenarından dışarı çıkan ayağımın üzerinde havayı nasıl hareket ettirdiğine odaklanıyorum.

"Cevabım evetti," diye nefes alıyor. "Bu gece bana seni Red'le görmenin beni kıskandırıp kıskandırmadığını sorduğunda

-Cevabım evet. Yüzüne yumruk atmak istedim."

Dudaklarımı gıdıklayan sırıtışa engel olamıyorum.

"Şimdi bile," diye devam ediyor, "o ofiste sana bu kadar yakın otururken onun kendini beğenmiş yüzünü düşündükçe çıldırıyorum. Seninle geçirmediği zamanı düşünmek beni çıldırtıyor."

"Hoşuma gitti."

Başını geriye çekip bana bakıyor. Kırık panjurların arasından sızan sokak lambasının loş ışığında yüzünü görebiliyorum. Gözleri ağırlaşmış, yüzü vücudumun sıcaklığından kızarmış, yanaklarına yavaşça bir sırıtış yayılıyor. "Kızgın olmam hoşuna mı gidiyor?"

"Tabii ki. Bir kadının mülküne sahip çıkmasından daha seksi bir şey yoktur."

Kelimeler ağzımdan çıkarken ima da kafama dank ediyor. Aynı anda farkına vardık. Tepkimi çözmeye çalışırken nefes alış verişi kesilmiş bir halde beni izliyor.

Az önce bir mayın tarlasına girdim ve bacaklarımı havaya uçuracağımı biliyorum.

Tepki vermiyorum. Gözlerinin içine bakarak onunkini bekliyorum. "Öyle misin?" diye soruyor.

"Ben
neyim?"

"Benim."

"Beni istemiyorsun," diye alay ediyorum göğsümde bir yanmayla. Tekrar yanıma uzanması için onu aşağıya çekerek

tavana.

Küçük odada sessizlik hakim, tek ses Nate'in banyodan çıkış sesi. Midem düğümleniyor, tanıdık bir endişe içimi sarıyor. Yeniden çocuk olmak gibi - ben uyanık yatarken kardeşim yan odada, dünyanın çökmesini bekliyor.

"Evime ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki."

"Geç kaldınız. Bana birinin sekiz ile öğlen arasında orada olacağı söylenmişti ama sen dört civarında geldin."

"Hava cehennem gibi sıcaktı ve herkesin klima üniteleri bozulmuştu," diye hatırlıyorum. "O günkü ilk işim beni geride bıraktı." Elim kolunda aşağı yukarı geziniyor ve bana karşı biraz gevşemesine neden oluyor.

"Kapıyı açtım," diyor, "birine zaman yönetimi hakkında bir konuşma yapmaya hazırdım ve sonra seni gördüm."

"Çok ateşliydin ... hem gerçek hem mecazi anlamda," diye kıkırdıyorum. "Küçük şortun ve kısa tişörtünle her tamircinin rüyasıydın."

Gülümsemesini yanımda hissediyorum. "Daha önce hiç birinden bu kadar çabuk etkilenmemiştim. Seni içeri alsam mı almasam mı bilemedim bile," diye kıkırdıyor.

"Oh, beni içeri aldınız..."

Eli göğsüme çarpıyor ve ben sarsılıyorum, bu da onu güldürüyor. Yerimize yerleşiyoruz, biraz gerginlik uzaklaşmış oluyor.

"Sanırım," diyor yutkunmaya zorlayarak, "sanırım seni ilk görmeye başladığımda sadece şehvet vardı."

"Umarım hâlâ şehvet duyuyorsundur," diye karşı çıkıyorum, uzanıp dolgun memelerini avucumun içine alıyorum. "Tanrı biliyor ya, seni hâlâ arzuluyorum."

"Endişelerinizi gidermek için, birkaç dakika içinde aletinizin üzerine oturup boşalana kadar sürmeyi planlıyorum."

"Şimdi o kısma geçebilir miyiz?" Meme ucunu iki parmağımın arasında çevirerek soruyorum.

"Hayır," diyor, bir iniltiyi bastırıyor ama beni durdurmuyor. "Dediğim gibi, ilk başta sanırım sana verdiğim tepki bu kadardı."

"Yani sikimi mi istedin? İşte bu kadar."

"İlk başta," diye gülüyor. "Belki. Ama sonra bir şey oldu. Seni tanımaya başladım."

"Hâlâ burada olman inanılmaz."

"Dominic. Dur." Bana karşı mücadele ediyor, onu bana bağlayan koluma karşı savaşıyor. Sonunda bıraktım ve ayağa kalktı. Bana sadece birkaç kez gördüğüm ama annesinden öğrendiğini düşündüğüm bir bakış atıyor. "Şaşırtıcı olan ne biliyor musun?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayarak cevap vermiyorum. Onun yerine, ağzını kendime çekmemeye ve onu ölesiye öpmemeye odaklanıyorum. Bu sefer şehvet yüzünden bile değil. Bu sefer, bana nasıl baktığı yüzünden.

Cam'le böyle anlar beni çok korkutuyor. Onu kendimden uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, benimle fazla içli dışlı olmasından endişe ediyorum. Bana olan tutkusunu teşvik etmemeye, mümkün olduğunca her günümün içine girmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bana böyle baktığında, sanki onun için bir şey olabilirmişim gibi, bocalıyorum.

Benim hakkımda bilmediği şeyler var. Beni farklı göreceğinden korktuğum için ona söylemek istemiyorum. Yine de bu omuzlarımda taşıdığım bir yük çünkü er ya da geç, eğer başka bir nedenden dolayı yolundan çekilmezse, bu konu ortaya çıkacak.

"Kardeşine yardım etme şeklin inanılmaz," diyor. "Bana kaç kez yardım ettiğini biliyor musun?" Bir tane kaldırıyorum Kaş.

"Hep böyle söylüyorsun ama ben senin ondan çok daha fazla şey verdiğini görüyorum."

Sonraki kelimelerimi ısırarak geri alıyorum. Boğazım düğümleniyor, Nate'le olan ilişkimi anlamasından duyduğum rahatsızlık nefes almamı zorlaştırıyor. Yüzündeki gölgeyi izlediğimde, bir şeyler olabileceğini fark ediyorum.

Kardeşimle aramda onun anladığından çok daha fazla şey var, geçmişten bahsedip bahsetmemekle savaşıyorum.

Eğer yapmazsam, midemin çukurunda bu endişeyi taşımaya devam edeceğim. Eğer yaparsam, bu bir düğmeye basmak gibi her şeyin sonu olabilir. Her şeyimi gördüğünde ne olacak bilmiyorum.

"Kardeşinden hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama konu ona gelince kendini küçümsüyorsun. Eğer senden bu daireyi ona vermeni isteseydi, verirdin. Ve bu senin için harika bir şey Dom," diyor elini göğsüme koyarak. "Senden hoşlanmamın nedenlerinden biri de bu."

Avuç içi kalbimin üzerinde esniyor ve bana o kadar içten, o kadar şefkatle bakıyor ki ona söylemem gerektiğini anlıyorum. Hemen. Cesaretimi kaybetmeden önce. Eğer giderse, en azından daha derine inmeden gider.

Battaniyenin altından kayarak dik oturacak şekilde hareket ediyorum. "On altı yaşımdayken," diyorum boğazımı temizleyerek, "babam annemin ağzını burnunu kırdı."

Nefes nefese kalıyor, eli ağzına gidiyor. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü günlerden perşembeydi," diyorum duygusuzca. "Çünkü akşam yemeğinde jambonlu sandviç yedik. Ne bileyim işte. Ama bu çok oldu ve Haziran ayındaki bu özel gece gerçekten çok kötüydü."

"Ona zarar verdi mi?"

"Çoğu gece yaptı. Genellikle birkaç çürük, birkaç parça saç kaybı, bizim için neredeyse normal hale gelen şeyler. Bu iğrenç değil mi?"

Çocukluğumu anlatışımı izlerken gözleri yaşlarla doluyor.

"Sonra bir gece her şey değişti." Yutkunmaya zorlayarak bileğini elime aldım ve tuttum. Parmaklarımız birbirine geçecek şekilde aşağı doğru kaydırıyor ve birlikte karnımın üzerine koyuyor. "Yataktaydım, odam ailemin hemen altındaydı ve her şey başladı. Neredeyse tahmin edilebilirdi, ki bu çılgınca. Bu

önce bağırıyor, sonra ağlıyor, sonra da işi bitene kadar onu oradan oraya fırlatıyordu."

"Bunu duymak zorunda mıydın?"

Sorusunu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmezden gelerek odanın karşısındaki televizyonun güç düğmesinin ışığına bakıyorum. "İşler kötüye gitti. Ve bitmedi. Ağlamalarının çığlıklara dönüştüğünü duydum..."

Camilla elimi o kadar sert sıkıyor ki neredeyse acıyacak.

"Merdivenlerden yukarı çıktım, en tepeye vardığımda Nate'i merdivenlerin dibinde arkamda gördüm. Annemle babamın odasının kapısını açtığımda yukarı geldi."

"Ne oldu?" diye soruyor sessizce.

"Hasta herif onu sırt üstü yatağa yatırmış, şakağına silah dayamıştı," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Hareket etmeye korkuyordum. Konuşmaktan korkuyordum. Bir şeyin tetiği çekmesine ve onu başından vurmasına neden olmasından korkuyordum. Bana baktı, eli beni geride tutmak için yarı yarıya uzanıyordu."

"Aman Tanrım."

"Bir eli boynundaydı ve onu orada tutuyordu. Beni duymuş olmalı çünkü döndü ve gözlerinin sanki ele geçirilmiş gibi olduğunu hatırlıyorum. Neredeyse parlıyorlardı," diye anlatıyorum başımı sallayarak. "Şeytani biriydi."

"Bana geride durmamı söyledi," diye devam ediyorum, "annemin nasıl bir fahişe olduğunu, tüm bu saçmalıkları anlattı. Sonunda silahı bana doğrulttu."

"Dominic!" Sesindeki panik, yaşadığım en korkunç birkaç dakikayı hatırlarken bedenimdeki çılgınlığı besliyor.

Nate ve beni nasıl hayatının en büyük pişmanlıkları olarak adlandırdığına dair detayları ona anlatmaya zahmet etmiyorum. Günde bir şişe votka alışkanlığı için bizi suçladığını ya da büyüyünce tıpkı onun gibi olacağımızı söylediğini. Sadece saniyeler gibi gelen sonraki birkaç dakikanın tüm hareketlerini anlatmanın bir anlamı yok. Bunların hiçbirinin önemi yok.

"Silah sonunda patladı," diyorum, hâlâ televizyonun düğmesine bakarak. "Anneme ateş etmesi gerekiyordu ama kurşun onun yerine duvara isabet etti. Tahtanın parçalandığını, o noktaya yakın asılı resimlerin yere düştüğünü ve camların kırıldığını hâlâ duyabiliyorum. Nate ve ben ona doğru hamle yaptık. Nate onu tutmaya çalıştı, ben de silahı uzaklaştırmaya çalıştım. Nefesi ucuz votkadan yanıyordu..."

Bakışlarımı televizyondan Camilla'ya çevirdiğimde yüzünü kaplayan gözyaşlarını görüyorum. Elimi uzatıp onları fırçalıyorum. "İkinci kurşun boynundan girdi. Nate'i vurması gerekiyordu ama kolunu sadece bir mikrometre sola oynattım ve onun yerine onu vurdu."

Cam alnını benimkine dayıyor, ağlarken vücudu titriyor. Onu kendime çekip her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum. Belki ben de.

"Silahın üzerinde parmak izlerim vardı," diyorum şimdi daha net bir şekilde. "Babamızı öldürdüğümüz için hapse gireceğimizden korkuyorduk. Nate bunun cezasını çekecekti. Yüzüme bakıp ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi söylüyordu. Çok korkmuştuk. Orada oturduk, etrafımız kan gölüne dönmüştü, annemiz hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, o da babamın kanına bulanıncaya kadar bu pisliğin başında ağladı. Sonra, bilirsiniz," diye yutkunuyorum, "neredeyse rahatlamış gibi hissettik."

"Ne oldu?" diye burnunu çekerek uzaklaşıyor.

"Onun düşmesine izin vermiyordum. Bu bir kazaydı. Komşulardan biri polisi aradığında onlara benim yaptığımı söyledim. Nate'in düşmesine izin vermiyordum."

"Sana inandılar mı?"

"Evet, yani olay soruşturuldu ama annemin yaraları yüzünden olayın peşini bıraktılar. Nefsi müdafaaydı."

Kıpırdamadan duruyor, az önce üzerine attığım şeyi içine çekiyor. Ona sarılıyorum, tepkisini beklerken vücudunu kendime karşı hissetmek beni biraz rahatlatıyor.

"Dom," diye boğuluyor, kendini geri çekiyor. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Nefesimi tutarak kalbimi sabitlemeye çalışıyorum. "Neden I?"

Yüzümü arıyor ama beklediğim şüpheyi göstermiyor. Onun yerine, sesimi çalan bir kararlılık, bir düşünce bakışı var.

"O zaman neden şimdi söyledin?"

Ben de aynı şeyi merak ederek boğazımdan aşağı bir yudum sıkıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım doğru zamanmış gibi geldi." Yere bakarken bir panik patlaması hissediyorum. "O bir kazaydı, Cam. Biliyorum-"

Uzanıyor, parmakları yüzümün kenarlarını kavrıyor ve sözlerimi durduruyor. Dokunuşu o kadar hassas ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Daha fazla cevap almak için bir patlama, soru ya da bir itme bekliyorum ama hiçbiri gelmiyor. Onun yerine yanaklarımı okşarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Bunun senin başına geldiğine inanamıyorum," diye nefes alıyor. "Çok ama çok üzgünüm."

"Sorun değil."

"Bu iyi değil. Bu konuda iyi olan hiçbir şey yok," diye karşılık veriyor ve yanıma yerleşiyor. "Ne cüretle bunu yaşamak zorunda kalırsın? Bunu sana yapmaya nasıl cüret eder!"

"O öldü," diye belirttim.

"Ve bununla yaşamak zorundasınız."

Beni düşünmesi, ilk aklına gelenin ben olmam, tüm bedenime bir sıcaklık yayıyor. Yan tarafımdaki ağrıyı ya da bütün akşam mücadele ettiğim baş ağrısını hissetmiyorum bile. Hepsi bu rahatlamayla uyuştu.

"Bebeğim, Ryder koridorun sonunda uyuyor," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sesini alçalt."

Yüzü kızarıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İşte bu yüzden benim evimde kalmalıyız. Seninle konuşmaya ve kendimi ifade edebilmeye ihtiyacım var."

"Saat sabahın biri. Yarın konuşuruz," diye esniyorum ve onu yanıma çekiyorum.

Çenemin altına sokulduğunda, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

"Dom?"

"Öyle mi?"

"Seni istemediğimi söylediğinde yanılmıştın."

Sessizliğin içinde uzanıyoruz, vantilatör üstümüzde dönüyor.

"Cam?"

"Öyle mi?"

"İstediğimizi yapmakta özgür olduğumuzu söylediğinde yanılmıştın."

Bu sözleri söylerken yanaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor çünkü çoğunlukla onun sabah hâlâ burada olacağından eminim. Belki gelecek hafta bile. Bacağını bacağıma dolayıp vücudunu bana yasladığında gözlerimi kapatıyorum ve hayatımın en güzel uykusuna dalıyorum.

Camilla

"NATE'İN BURADA YAŞADIĞINI SÖYLEYEBİLİRSİN," diye gülüyorum, buzdolabına bakarak. "Yumurta, jambon, biraz sebze var. Meyve suyu bile var!"

"Yemeğim var," diye iç geçiriyor Dominic, bir fincan kahve doldururken. "Sanki daha önce burada hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun."

Buzdolabının kapısının üzerinden ona bakıyorum. "Yarım kilo domuz pastırması ve bir paket peynirli patates kızartması yemekten sayılmaz bebeğim."

"İyi bir peynirli kızartmayı gerçekten çok severim." Bardağına biraz krema koyuyor ve masaya yerleşiyor.

"Bu bir atıştırmalık," diyorum yumurta ve jambonu çıkararak. "Yemek değil."

Mutfakta çalışıp kahvaltı hazırlıyorum. Bu sabah spor salonunda olması gerektiğinden emindim ama hiçbir şey söylemedi. Acelesi varmış gibi bile görünmüyor, ki antrenman yapması gerektiğinde bu onun için gariptir. Bu onu huzursuz ve sinirli yapıyor ama bugün olabildiğince sakin.

Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini fark ettim. Dilimi dışarı çıkararak bıçağımı ona doğru sallıyorum. Kolayca, mutlu bir şekilde gülüyor ve bir dergi alıp karıştırıyor.

Jambonu kestim ve yumurtaları çırptım, bir yandan da ona göz kulak oluyordum. Bugün farklı görünüyor. Yüzündeki çizgiler daha az oyulmuş gibi görünüyor ve zihinsel olarak hala gününü yaşarken yataktan çıkar çıkmaz onun için alışılmadık bir yumuşaklık var.

Bu onun iyi bir görünüşü, kalbimi sızlatan bir görünüş. Emekçiden savaşçıya dönüşen biri değil de üniversitede olsaydı ve sabahları sadece ders için kalkıyor olsaydı böyle olacağını hayal ediyorum. Yoksa tam tersi mi? Babasının ölümüyle başa çıkma mekanizması olarak mı dövüşmeye başladı yoksa babası yüzünden mi dövüşmeyi öğrendi?

Bıçağım tezgaha vuruyor.

"İyi misin?" diye soruyor ben telaşla onu almaya çalışırken, "Evet. Kusura bakma. Sersemlemiştim."

Kaşları çatılıyor ama bana seslenmiyor. Onun yerine, Nate omuzlarında Ryder'la içeri girerken kapıya doğru bakıyor.

"Bak kim geldi, Ry!" Nate bana baktı ve sırıttı.

"Camilla!" Kollarını bana doğru uzatıyor, küçük mavi gözleri parlıyor.

"Hey, Ryder," diyorum ellerimi havluya silerek. Onu babasının omuzlarından kaldırarak kollarını boynuma doluyor. "Nasılsın dostum?"

"Açım."

"Kahvaltı hazırlıyorum. Yardım etmek ister misin?"

"Evet. Seni özledim," diyor yüzünü benimkinden çekerek. "Çok güzelsin."

"Sakin ol Ry," diyor Dominic. "İşte benim kızım."

"Benim kızım," diyor, yüzünü tekrar boynuma gömüyor.

"Görünüşe göre bir rakibin var," diye göz kırpıyorum. çocuğu mutfak tezgahına götürüyorum. Onu kesme tahtasının yanına oturtuyorum, ona bir şerit jambon veriyorum ve kahvaltı hazırlamaya geri dönüyorum.

Nate sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak arkamdan yürüyor. "Bugün hesabımda bekleyen bir para vardı, Priss. Ciddiyim. Teşekkür ederim."

"Şşşt," diyorum başımı eğerek. "Bir şey değil." "Ne için rica ederim?" Dom bize bakarak soruyor
derginin üst kısmında.

"Dün gece kapısını kırmadığım için," diyorum. "Horladığını duydun mu?"

A küçük gülümseme Haçlar Dominic'in Yüzünü. "Hayır. I uyudum.
Tuhaf bir şekilde."

"Horluyor. Kendini hazırla." Ryder'a bakıyorum. "Evin içinde böyle emiyormuş gibi ses çıkarırken nasıl uyuyorsun?"

Ryder kıkırdıyor, yarısı yenmiş jambonu havada tutuyor. "Çok gürültücü!"

"Seni küçük ispiyoncu," diye gülüyor Nate, oğlunu kucağına alarak. "Biz kahvaltıyı beklerken seni banyoya sokalım."

Ryder'ın kahkahası daireyi çok daha aydınlık gösterirken, koridorda ezilerek ilerliyorlar. Görüş alanımdan çıkana kadar onları izliyorum. Dominic'e dönüp baktığımda, o da beni izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor dergiyi yere bırakırken.

"Bilmiyorum. O çocuk ne kadar da küçük bir güneş parçası." Bıçağı tekrar elime alıyorum. "Beni gördüğünde bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum. Günümü güzelleştiriyor."

"Herkes seni gördüğüne çok sevindi."

Yanaklarım kızardı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Evet. Cevap vermeyebilirim ama sorabilirsin."

"Ahmak," diye gülüyorum. "Bu sabah spor salonuna gitmen gerekmiyor muydu?"

"Neden?"

"Sadece merak ettim."

Koltuğunda geriye doğru tekmeliyor, güneş ışığı karnındaki çıkıntıları ve koltuğunun arkasını kavrarken kollarındaki çizgileri belirginleştiriyor. "Ben de gidecektim. Evet, gidecektim. Ama fikrimi değiştirdim."

Aşağıya bakarak, çırpılmış yumurtaları bir tavaya döküyorum ve jambonu başka bir tavaya yerleştiriyorum. Yumurtaları görmesini istemiyorum.

Dudaklarımda derin bir gülümseme beliriyor. "Bu seni şaşırttı mı?" diye soruyor.

"Sayılır. Genelde Cumartesi günleri gidiyorsun." "Belki de bir molaya ihtiyacım vardı."

"Belki de bir tane almana sevindim."

Aramızdaki hava değişti. Nate ve Ryder'ın neşesi de, onların gelişinden önceki sabahın rahatlığı da yok oldu. Şimdi küçük mutfağın iki ucunda da olsa birbirimizden birkaç adım ötede oturmuş, diğerinin bir sonraki hamlesini bekliyoruz.

Bana anlattığı hikâye, o gecenin trajik olaylarını anlatmaya başladığı andan beri aklımdan çıkmıyor. O uykuya daldıktan sonra bile, ki bu da başlı başına tuhaftı, uyanık kalan bendim. Ondan uzaklaştım ve ağladım. Sonra ona doğru ilerledim ve uyurken enerjimin bir kısmının ona geçmesini umarak ona sıkıca sarıldım.

Ona horlayanın Nate değil, kendisi olduğunu söyleyemedim. Dominic'in bu kadar derin uyuması bir yana, uyuduğunu bile pek görmemiştim. Ama dün gece uyudu. Ve ona sarıldım, onun için dua ettim, o yıkıcı gecenin, kolay bir randevudan beni korkutacak kadar özel bir şeye dönüşen adamı ne kadar etkilediğini merak ettim.

"Biliyor musun, bazen uykulu olduğumda istemediğim şeyler söylüyorum." Sesi havayı keskin bir bıçak gibi kesiyor.

"Tamam." Yutkunmaya zorlayarak sırtımı ona dönüyorum. Bir spatulayı yumurta tavasının dibinde gezdirerek altın yastıklara dönüşmelerini izliyorum. "Uykunda konuşmadın, eğer sorduğun buysa."

"Söylediğim bu değil."

Ocakları kapatıp yüzümü ona dönüyorum. Tepkimi incelerken yüz hatları birbirine yapışmış durumda.

"O zaman ne diyorsun, Dom?" "Dün gece sana bir hikaye anlattım."

"Hatırlıyorum."

"Ve daha sonra, dolambaçlı bir şekilde beni istediğini söylediğinde bunu kastettiğini söyledin."

"Evet," diyorum ciğerlerime hava çekerek. "Yaptım."

Kollarını iki yanına indirip yere doğru sarkıtıyor. "Nasıl yani?"

Sesinde beni pelteye çeviren bir umut var. Huxley'nin Lincoln'e gerçekten yakalamaca oynayıp oynamayacağını sormasını ya da Ryder'ın bana gerçekten bir dondurma daha alıp alamayacağını sormasını dinlemekten çok da farklı değil. Kalbimi hem ısıtıyor hem de kırıyor.

Tezgâhın etrafından dolanıp önünde duruyorum. Karmakarışık yatak saçları ve yüzünü tırmalayan sabah kirli sakalıyla bana nefis bir şekilde bakıyor.

"Seni istediğimi söylediğimde, demek istediğim ... . Seni görmeyi bırakmak istemiyorum demek istedim," diye itiraf ediyorum. "Her gün hayatına devam etmeni bekliyor gibiyim ve kendime karşı dürüst olursam, bunu yapmanı istemiyorum."

Tek bir kası bile oynamıyor ama gözleri parlıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki biliyorum."

"Bildikten sonra bile ..."

Elini tutup yanağıma bastırıyorum. "Dom, başına gelenler korkunçtu ama hayatta kalmak, anneni ve kardeşini kurtarmak için yaptıklarından dolayı sana farklı gözle bakacağımı sanıyorsan çıldırmışsın demektir. Aksine, seni daha çok düşünüyorum."

Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. Elini bükerek parmaklarımızı birleştiriyor. "Hayatını benimkiyle lekelemek istemiyorum."

"Bunu nasıl düşünürsün?"

Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Yardımcıyla yattığını bilseler ailen seninle ilişkilerini keserdi."

Elimi geri çektim. "Birincisi, sen 'yardım' değilsin. İkincisi, bunu söylediğin için bile siktir git."

"Bu doğru."

"Üçüncüsü, eğer tek yaptığımızın sevişmek olduğunu düşünüyorsan, o zaman durmalıyız," diyorum gözyaşlarımı tutamayarak. "Çünkü bu bana kesinlikle sadece sevişmek gibi gelmiyor."

Kolları bana sarılmadan önce kelimeleri ağzımdan zar zor çıkarıyorum. Ağlamıyorum ama kalbim o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum.

Bunlar aylardır söylemek istediğim ama bir türlü söyleyecek yeri bulamadığım sözler. Birkaç dakika önce düşünmüş olsaydım, kendimi tutardım. Ama yapmadım ve söyleyebileceklerinden kısmen korksam da aynı zamanda rahatladım.

"En azından seni kızdırdım," diye şaka yapıyor, sırtımı okşayarak. "Hiç komik değil," diye burnumu çekiyorum.

"Hayır, öyle değil. Haklısın." Başını benimkinin üzerine koyuyor. "Benim hayatımın seninkini zehirlemesi büyük bir korku. Sizin için her şey yolunda gidiyor hanımefendi. Sizi itiyor olsam bile sizi geride tutacakmışım gibi hissediyorum."

"Neden buna benim karar vermeme izin vermiyorsun?" "Çünkü bunun olmasına izin verememem."

Sonunda beni bıraktı. Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, ikimiz de düşmek üzere olduğumuz meşhur uçurumu pençeliyoruz, birlikte düşmek mi yoksa olduğumuz yere tutunmak mı istediğimizden emin değiliz.

Tutunmak daha güvenlidir. Düşmek harika olabilir ya da her şeyi yok edebilir.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak soruyorum. Bu kadar ileri gittim, bari zorlayayım.

"Ne olduğuna bağlı."

"Benimle ve kardeşlerimden biriyle öğle yemeğine gelir misin?" "Tabii ki hayır," diye gülerek tekrar oturur. "Neden yapayım ki
Bu mu?"

İçimi çekerek bir elimi kalçama koydum. "Hayatımı mahvetmeme izin vermemek konusunda ne hissettiğini biliyor musun?"

"Evet."

"Onlar da aynı şekilde hissediyor."

"Kesinlikle," diye nefes alıyor. "Hayatını mahvedeceğimi düşünüyorlar ve sen de orada oturup bunu kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Öyle olmayacak."

"Evet, olacak." Başını sallıyor. "Ayrıca, ne yapacağım ben? Onlarla konuşacak bir şeyim varmış gibi mi davranacağım? Ortak bir noktamız varmış gibi mi yapacağım? Ne için, Cam?"

"Çünkü benim için çok anlamlı olurdu," diye fısıldıyorum. "Üzerimden çok fazla baskı kalkacak. Eğer sadece sevişmeye ya da bu her neyse ona daha uzun süre devam edeceksek," yutkunuyorum, "onlara senden bahsedeceğim."

"Bildiklerini bilsen bile, Nolan amcam olsa bile, yine de onlara söyler miydin?"

"Evet."

Beni şaşırtacak şekilde bunu düşünüyor.

"Senin hakkında hiçbir şey düşünmüyorlar çünkü seni tanımıyorlar. Senden tüm ailemle tanışmanı istemiyorum-"

"Güzel."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir tür elçiyle görüşmek istiyorum," diye teklif ediyorum, aklıma hemen Ford geliyor. "Onlardan biriyle tanış ki ailemin geri kalanına benim bir seri katil ya da banka soyguncusuyla yatmadığımı söylesinler. Tamam mı?"

"Birini öldürdüğümün farkındasın değil mi? Bu iş senin lehine sonuçlanmayabilir."

"Sen kimseyi öldürmedin," diyorum usulca. "Aileni korudun. Ailemin benim için yapmaya çalıştığı şeyin aynısını, sadece farklı bir şekilde."

Kardeşinin sesi koridordan gelirken yüzünde bir anlayış parıltısı beliriyor. Bana baktı, büyük, mavi gözleri geniş ve endişeliydi. "Bu senin için önemli mi?"

"Evet. Çok fazla."

"Bu sadece ev cephesinde işleri kolaylaştırmak için mi?"

"Evet, Dom," diye tekrar iç geçiriyorum. "Bu buluşmayı senin-"

"Tamam." Sözümü kesiyor, göğsü hızla ve sertçe yükseliyor. "Tamam. İşleri senin için kolaylaştırmak için onlardan biriyle buluşacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum, bunun bir kazanç mı yoksa kayıp mı olduğundan tam olarak emin değilim.

Dominic

Her iki elimde de bir çanta dolusu kurabiye, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Banyoda su akıyor ama onun dışında daire sessiz.

Mutfağa girerken ağzıma sıkıştırdığım anahtarların etrafında sırıtıyorum. Her şeyde Camilla'nın izi var. Tuz ve biber ocağın ortasında duruyor, benim bıraktığım gibi dolaba sıkıştırılmamış. Lavabonun yanında katlanmış bir havlu var ama boş.

Çantalar bir gümbürtüyle tezgâha çarptı.

Saatler önce gitmiş olmasına rağmen Cam'in parfümünün kokusu havada asılı duruyor. Öğleden sonra eve gittiğinden beri spor yaptım, duş aldım ve Nate'in marketten almamı istediği şeylerin bir listesini çıkardım. Yine de onu burada hissedebiliyorum. Ve onu özlüyorum.

Eşyaları teker teker çıkarırken göğsümde büyüyen hissi görmezden geliyorum. Dırdırcı bir his bu, sizi harekete geçirene kadar içinizi kemiren bir his. Beynimi böyle zamanlarda başka bir şey düşünmek için eğittim. Olması gerektiği gibi, zihnim yumruk kombinasyonları, karışık içecekler, rastgele televizyon ıvır zıvırları arasında gidip geliyor, ama hiçbiri işe yaramıyor. Hiçbiri dikkatimi ondan uzaklaştıramıyor.

Bu alışılmadık bir gelişme değil. Bütün gün onu düşünüyorum. Ama bugün farklıydı. Daha spesifik.

Bugün onun daracık amını hayal etmek ya da aptalca bir şakaya güldüğünü duymak yerine, dün gece gözlerindeki bakışı düşündüm. Yargılamadan yoksundu. Korku yoktu, ki bu benim korkumdu. Sadece beni önemseyen bir kadının bakışıydı. Gerçek beni. Tüm bu kir, çöp ve pek de hoş olmayan şeylere sahip olan ben. Ben. Dominic Hughes, 8 Nisan 1989 doğumlu.

Sanki beni görülmeye değer biri olarak görüyor.

"Kahretsin," diyorum nefesimi dışarı üfleyerek.

Son parçayı, bir kavanoz pürüzsüz fıstık ezmesini çıkarıp kilere doğru yürüyorum ve içine yerleştiriyorum. Mutfak masasına doğru döndüğümde yerde, Nate'in ayakkabılarının yanında bir parça beyaz kâğıt görüyorum.

Yere düşmüş gibi duran katlanmış kâğıt parçasını kaldırarak açıyorum. Üstünde Nate ve benim kullandığımız bankanın logosu var. Altında ise onun adı ve olması gerekenden çok daha büyük bir rakam var.

"Ne oluyor lan?"

Yüzüme yaklaştırıp boğazımın dibinde dönen kusmuğu görmezden geldiğimde, bunun bir para transferi bildirimi olduğunu görüyorum. Bedenim çöküyor, krediyi hızlı bir şekilde takip ettirmiş olması gerektiğini fark ediyorum. Taşınması konusunda onu azarlamak için bir not alıyorum ve kâğıdı tezgâhın üzerine bırakmaya başlıyorum. Parmaklarımdan düşmeden önce tekrar kapıyorum.

Gönderen olarak en altta Camilla Jane Landry listelenmiş.

"Ne?" Tıslıyorum. Dümdüz salladığımda kâğıt hışırdıyor.

tekrar. "Bu da ne böyle?"

Yüksek dozda adrenalin devreye girdiğinde çizgiler bulanıklaşır. Rakamlar bir anlam ifade etmiyor ve Cam'in adını Nate'in adının ilişkilendirildiği bir banka dekontunda görmek kesinlikle mantıklı değil.

Başıma hücum eden kan irkilmeme neden oluyor, çenem öyle bir sıkılıyor ki zonkluyor. Zihnimde milyonlarca düşünce dolaşıyor, bir şeye mantıklı bir açıklama arıyor.

anlam veremediğim bir durum. Çünkü anlamlandıracak bir şey yok.

"Aldın mı ..." Köşeyi dönerken Nate'in sesi kesiliyor ve olduğu yerde duruyor. Önce yüzüme, sonra gazeteye, sonra tekrar yüzüme baktı. Gözleri genişliyor. Saçını kurulamak için kullandığı havluyu tutan eli yanına düşüyor. "Dom ..."

"İlk soru, Ryder nerede?"

"Chrissy ile birlikte. Neden?"

"Bu konuşmayı duymasını istemiyorum," diyorum elimdeki kâğıt titreyerek.

"Neler oluyor?"

"Burada yırtıldım, Nate," diye bağırıyorum, kağıdı görebilsin diye elimde evirip çeviriyorum. Yüzü kızarıyor. "Sen benim kardeşimsin, bu yüzden 'Evet, bunun mantıklı bir açıklaması var' diyorum. Sonra tekrar baktım ve ne oldu biliyor musun? Bunun mantıklı bir açıklaması yok."

Başı sallanıyor, çenesi yere düşüyor. "Bak Dom, açıklayabilirim."

"Umarım yapabilirsin," diye homurdandım. "Ve hemen şimdi başlasan iyi edersin."

"Camilla bana borç para vermeyi teklif etti-"

"Ve sen de ona izin mi verdin?" Bağırıyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken yüzümdeki kaslar geriliyor. "Kız arkadaşımın sana on dolar borç vermesine izin verdin. Bin. Dolar?"

"Ona borcumu ödeyeceğim."

Gülüşüm eğlenceden değil. Yıllardır hissetmediğim bir öfkeyle titriyor. Nate bunu anlıyor çünkü yarım adım geri çekiliyor. "Bu senin ona borcunu ödemenle ilgili değil, ibne. Bu senin lanet olası parayı almanla ilgili!"

Her kelime öfkemi artırıyor, neredeyse çığlık atana kadar her hece biraz daha yükseliyor. Şakaklarım zonkluyor. Boğazımdaki damarlar ben ona saldırdıkça patlamakla tehdit ediyor. Yine de, dışarı çıkmak için savaşan o kadar çok öfke var ki, bu yardımcı olmuyor.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Aklından ne geçiyor senin?" Ona doğru bir adım attım, gözlerim onunkilere yapışmıştı. "Tanrı aşkına, sana bunun iyi olduğunu düşündüren neydi? Bana sormadan bunu yapabileceğini sana düşündüren neydi?"

Parmak ucundayız, aramızda sadece birkaç santim var. Tıpkı ringde olduğu gibi korkusunu tadabiliyorum; yumruğumla aramızdaki mesafeyi onun görebileceğinden daha hızlı kapatabileceğimden duyduğu endişeyi hissedebiliyorum.

Göğsüm inip kalkıyor, neredeyse onunkine değecek. Eğer kardeşim olmasaydı, onu yere sererdim. Eğer onun kardeşi olmasaydım, o da bunu yanıma bırakmazdı.

"Sakinleşmen gerek Dom."

"Açıklamak için yaklaşık on saniyen var yoksa seni yere sermemi engelleyen iyi bir neden olmadığını varsayacağım."

"Krediyi alacağım. Onaylandım. Sadece ona geri transfer edeceğim. Önemli bir şey değil."

"Ona faiz mi ödüyorsun?"

Tükürdüm. "Bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye kükrüyorum ve uçurumdan düşmeden önce arkamı dönüyorum. "Bilmiyorsun çünkü enine boyuna düşünmedin!"

Daha iyi düşünemeden masanın kenarından tutup duvara çarpıyorum. Bitişik duvarda asılı duran dua eden ellerin resmi yere çarpıyor. Ayakta durup dağınıklığa bakıyorum, nefes alışım tamamen düzensiz. Aklıma bayılabileceğim geliyor.

"Dom, dostum, bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. Sadece bana yardım ediyordu."

Cevap vermiyorum. Ona bakmıyorum bile. Bakamam. Eğer arkamı dönersem, pişman olacağım şeyler yapacak ve söyleyeceğim. Bunu bilecek kadar kendimin farkındayım.

"Özür dilerim."

"Bu kesmez, Nate," diye yüzümü buruşturuyorum. "Bu sefer olmaz."

Bir nefes üflüyor. Mutfakta ilerlerken adımları arkamdaki zemini okşuyor. "Benden ne istiyorsun?

yapmamı ister misin? Ona geri vermemi ister misin?"

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Onu çoktan aldın." "Ne acıtıyor? Gerçekten mi?"

Topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. "Ne acıyor?

Yaptığın şey tam bir saygısızlıktı." "Kime?"

"Bana," diye sızlanıyorum. "Kızıma."

"Cam'e nasıl saygısızlık ediyorum? O teklif etti," diye yineliyor şaşkınlıkla. "Belki seni anlayabilirim. Ama o? Siktir et. O teklif etti. Bunu karşılayabilir."

Kendimi toparlayana kadar bekleyip onu izliyorum. Ben ona ters ters bakarken o ağzını açıp birkaç kez kapatıyor. Cevap vermek için ne kadar beklersem, sözleri o kadar uzun süre beynime işleyecek ve beni daha da kızdıracak.

"Onun hakkında böyle mi düşünüyorsun?" Kalp atışlarım bir kez daha hızlanırken soruyorum. "Onun bir tür kredi kartı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Birkaç gün sonra bu konuda ne hissedecek? Sence onu paraya çevirmişsin gibi hissetmeyecek mi? Onu bir dolar için kullanmışsın gibi? Hayır, lanet olası on bin tanesi için?"

"Öyle bir şey değil."

"Ama ya öyleyse?" Yumruğumu iki yana açarak söylüyorum. "Peki ya ailesi? Kardeşleri? Hesabında eksik para olduğunu bilmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Neden yapsınlar ki? O bir yetişkin."

"Çünkü onlar için işler böyle yürüyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu onu neye benzetiyor?"

Tek yapabildiği omuz silkmek.

"Sana onu nasıl gösterdiğini söyleyeyim. Onu bir bebek gibi izlenmeye ihtiyacı varmış gibi gösteriyor ama öyle değil," diye kaynadım. "Kim yeni tanıştığı birine on bin dolar borç verir ki?"

"Öyle bir şey değil."

"Bunun bir önemi yok. Az önce onlara onun hakkında en kötüsünü düşünmeleri için dünyadaki tüm sebepleri verdin, seni lanet olası aptal."

"I-"

"Ona zaten öyle davranıyorlar," diyerek sözünü kesiyorum. "Onu şımartıyorlar ve ona bir bebek gibi davranıyorlar ve o da bunun altından kalkmak için mücadele ediyor. Sen de ondan faydalanmaya çalışıyorsun." Saçlarımı çekiştiriyorum, tutamları çekiştirdikçe kökleri kopmakla tehdit ediyor. "Başka biri olsaydın, bunu yaptığın için seni öldürürdüm."

"Borç almak için mi?"

Ellerimi iki yanıma bırakarak ona tanıdığım en aptal insanmış gibi bakıyorum. Belki de öyledir. "Hayır. Onu bu duruma soktuğun için. Bunun onu nasıl etkileyebileceğini düşünmeden onun iyiliğinden faydalandın."

Omuzları çöktü.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" İç çekiyorum. "Yaptığın, aldığın ya da tartıştığın başka bir şey var mı?"

"Tabii ki hayır."

Ellerimi ceplerime sokarak, yumruklarım sıkılı olduğu için yanarak, kardeşime bakıyorum. "Tam da işler yoluna girmeye başlamıştı Nate. Ve sonra sen gidip olabilecek en kötü zamanda bunu yaptın."

"Saat kaç? Dünden ya da yarından ne farkı var?"

"Yarın akşam onunla ve kardeşlerinden biriyle yemeğe gitmem gerekiyor."

Kaşları kalktı. "Oh. Bu biraz farklı."

"Evet," diye başımı sallıyorum, dünyanın ağırlığının göğsümün tam ortasına oturduğunu hissederek. "Öyle."

"Buna ne sebep oldu?"

Zorla yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Bir anlık zayıflık sanırım. Ama buna bir oyun planıyla girmeyi umuyordum. Kendimi işe yaramaz bir pislik gibi göstermemeye çalışmak, Cam'le olan bu şeyde bir şeyler yapma şansı olup olmadığını görmek gibi. Sonra da gidip bu lanet numarayı çektin."

"O zaman gitme."

"Hayır, şimdi gitmek zorundayım," diye alay ediyorum. "Eğer gitmezsem, birdenbire ondan on bin dolar dolandırıp kaçan işe yaramazın teki olurum."

"Sen yapmadın-"

"Barda konuştuğun kardeşin. Nefret ettiğin. Adı neydi onun?"

"Lincoln."

"Lincoln," diye tekrarlıyorum. "Tamam. Diğerleri de o kadar kötü müydü?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece o ukala orospu çocuğundan nefret ediyordum."

"Ama Lincoln'den hoşlanmadığınız için hepsini bir araya topladınız. Değil mi?"

Gözlerinin önünde anlayışlı bir bakış belirir.

"Yani bunun benimle bir ilgisi olsun ya da olmasın, ben suçluyum. Kanımla." Başımı sallıyorum, öfkem yeniden kabarmaya başlıyor. "Ne var biliyor musun? Siktir git."

Anahtarlarımı tezgâhtan alıp, ona ters ters bakarak yürüyorum.

tarafından.

Camilla

"Suluboyalı olanı sevdim ama ana tonları pek sevmedim," diyorum, tezgahı silerken telefonu omzumda dengeliyorum. Süngeri lavaboya atıp tezgâha yaslanıyorum. "Kırmızılar ve maviler tasarım için çok fazla. Çok ağır. Biraz hafifletin."

Sienna satır boyunca gülüyor. "Ne zamandan beri tasarımdan anlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye kıkırdıyorum. "Sadece neyi sevdiğimi biliyorum."

"İyi bir zevkin var çünkü bence haklısın."

"Yani benim zevkim seninkine uyduğu için mi iyi? Ya tersini sevseydim? O zaman zevkim berbat mı olurdu?"

"Daha az yerinde olurdu, evet," diye dalga geçiyor benimle. "Yine de iyi karar. Bunlarla oynamaya devam edeceğim."

Klavyesi uzaktan belli belirsiz tıkırdıyor. Dişlerinin arasında bir kalem, saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yaptığını hayal ediyorum, tıpkı biz büyürken yaptığı gibi ve Bayan Podaski'nin dersi için bir kompozisyon üzerinde çalışıyordu.

"Sienna?"

"Ne?"

"Illinois'e taşınma konusunda ciddi misin?"

"Evet," diye itiraf ediyor iç çekerek. "Bunun benim için büyük bir fırsat olduğunu düşünüyorum Cam. İçimde bir his var. Beklediğim açılış bu."

"O zaman bunu kabul etmelisin. Neden burada kalıp bir şeyler yapamadığını anlamıyorum."

"Eğer burada kalırsam, evde olduğum son kaç ay boyunca ne yaptıysam onu yapacağım. Hiçbir şey yapmam. Ben sadece ... Gönüllülük yapmaktan, bir şeyler organize etmekten ve anne olmaktan mutlu olamam," diyerek gülüyor. "Bunu sevdiğini biliyorum ve bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Dünyanın daha fazla özverili insana ihtiyacı var. Sanırım ben sadece bencilim."

"Değilsin," diye itiraz ediyorum.

"Belki de değilim. Kendimi öyle hissetmiyorum. Sadece dünyayı görmek istiyorum. İnsanlarla tanışmak. Farklı şeyler denemek. Dışarıda neler olduğunu görmek, anlıyor musun? Burada ne olduğunu biliyorum ve harika. Bunu hiç eleştirmiyorum. Sadece daha fazla deneyim istiyorum."

"Sende gezme arzusu var."

"Seyahat tutkum var," diye katılıyor.

"Bunu takdir edebilirim. Bence tek bir yere bağlı olmamak kulağa eğlenceli geliyor."

"Benimle gelmek ister

misin?" "Hayır."

"Bunu oldukça hızlı cevapladın."

"Evet, şey ..." Sesim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şu anda burada mutluyum."

"Dom yüzünden mi?"

"Evet." Daha önce giydiğim antrenman pantolonunun büzgüsüyle oynarken derin bir nefes alıyorum. "Yarın öğleden sonra Ford ve benimle öğle yemeği yiyecek."

Nefesi kesildi. "Ne? Ciddi misin? Cam. Bu vay be."

"Biliyorum."

"Bana bir dakika izin verin. Sadece . . . vay."

Mutfakta volta atarken Ford'un teklifimi kabul ederkenki sesini hatırlıyorum. Sienna'dan başka isteyebileceğim tek kişi oydu. Diğerleri çok zorlayıcı olurdu. Çok yargılayıcı. Çok mantıksız. Yine de bu işin Ford'la iyi bir yerde sonuçlanacağına dair makul bir şüphenin ötesinde ikna olmuş değilim.

Onları suçlayamam. Beni güvende tutmak için gösterdikleri ilgiye her zaman bir değer olarak baktım. Sizi en az benimki kadar seven bir aileniz olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlık var. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Ta ki son zamanlara kadar.

"Biliyor musunuz? Kiminle çıkacağıma onlar karar veremez," diye ısrar ediyorum, Sienna'dan çok kendimi yatıştırmak için. "Dominic'le görüşmek istiyorsam görüşürüm. Bu Ford'un onayına bağlı değil. Bu, yakamdan düşmeleri için bir zeytin dalı."

"Bu tamamen Ford'un onayına bağlı, yoksa bunu yapmazdın." Tekrar iç geçiriyor. "Benim ne düşündüğüm önemliyse, ki tabii ki önemli çünkü ben senin ikiz kardeşinim, bence doğru olanı yapıyorsun."

Volta atmayı bıraktım. "Öyle mi?"

"Tabii ki seviyorum. Dom'dan hoşlandığımı biliyorsun. Evet, belki ailelerimizin beklediği gibi biri değil ama bunun o kadar da büyük bir mesele olacağını sanmıyorum."

"Peki ya Nolan kısmı?"

"Evethhh . . . Bu biraz zor olabilir. Ama Nolan'ın Barrett'ı sabote etmeye çalışmasıyla bir ilgisi yok. Amcasını tanımıyor bile, değil mi? Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama Nolan, Barrett'ı gerçekten mahvetti. Lincoln'ün Barrett'ın üzerinde kanıt bulduğu o geceyi asla unutmayacağım.

Nolan'ın bilgisayarı Barrett'in kampanyasını baltalamaya çalışıyor."

Sienna onaylarcasına dilini şaklatıyor. "Hâlâ iyi olduğunu düşünüyorum. Alison'ın etrafında toplandılar ve buraya taşınmadan önce soruşturmaya uğramış gibiydi. Hatırlıyor musun? Saldırıdan falan değil miydi?"

Masaya yaslanıyorum, Dom'un acı dolu geçmişi kalbimde ağır bir yük oluşturuyor. "Ya Dom bir şey yaptıysa? Ama bunun bir nedeni varsa?"

"Cam . . ."

Gök gürültüsü gibi bir ses ön kapıma çarptı ve beni zıplattı. Ardından kapı zili bir, iki, üç kez çalıyor. "Sienna, seni sonra arayayım."

"Bu konuşmayı bitirmek istiyorum."

"Sorun değil."

"İyi misin?"

"Evet," diye gülerek gözetleme deliğinden bakıyorum. "Dom burada. Seni sonra ararım."

"İyi, iyi. Adamla iyi eğlenceler."

Telefonu kapattım ve kapıyı açtım. "Hey, bebeğim." Yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemem bozuluyor. "Dom, sorun ne?"

Çenesi gergin, gözleri soğuk, yanımdan hışımla geçerken. Patlamanın eşiğinde, taşmakla tehdit eden enerjisini zar zor kontrol ediyor. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Bu yüzden geriye doğru bir adım atıyorum.

"Dom?" Kapıyı kapatarak tekrar soruyorum. Neler olduğuna dair bir ipucu beklerken midem bulanıyor. "Neler oluyor?"

Gözlerini odanın diğer ucundaki bir noktaya dikerek konuşuyor. "Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi tam zamanı."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Şimdi, Cam."

"Size söyleyecek bir şeyim yok," diyorum şaşkınlıkla. "Neden ... ne ... Kafam çok karışık."

Bir salyangoz hızıyla topuğunun üzerinde dönüyor. Bakışları öfke ve kızgınlığın bir karışımı olarak üzerime çöküyor. "Nate'e borç para mı verdin?"

Gözlerindeki bakış yeni bir anlam kazanıyor ve ellerimin titrediğini hissediyorum. "Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. "Yaptım."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ne halt etmeye yaptın bunu?"

"Bana geri ödeyecek."

"Anlamıyor musun?" diyor dişlerinin arasından gülerek. "Mesele sana geri ödeyip ödememesi değil, çünkü ödeyecek. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. O da biliyor."

Dilimin ucuna gelen o kadar çok kelime var ki bir tanesini bile çıkaramıyorum. Üzerimde yükselirken ona bakıyorum, omuzlarını geriye doğru atmış, böylece tam boyunda duruyor ve beynimi bu duruma alıştırmaya çalışıyorum.

"O zaman sorun ne?" Kelimelerimi özenle seçerek soruyorum. "Ona ihtiyacı vardı. Bende var. Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Birine on bin dolar havale etmenin ne kadar anormal göründüğü hiç aklına gelmedi mi?

"Hayır. Sadece kardeşine yardım ettim. I-"

"Beni dinle," diyor bana doğru bir adım atarak, "sen sadece kardeşime yardım etmedin. Kendi kendini siktin attın."

"Ne?" Kekeliyorum. "I . . . Bu delilik. Sen delisin."

Ona kendi bakışımı atarak yanından geçip mutfağa gidiyorum. Işık parlak, evimin arkasındaki golf sahasına bakan pencereden içeri süzülüyor. Az önce lavaboya attığım sünger hâlâ orada duruyor ve son birkaç dakikayı geri sarmanın ve Sienna'yla konuşmaya geri dönmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.

Onun yerine ayak sesleri koridordan geçip arkamdaki odaya giriyor. Dışarıdaki sükûnete son bir kez baktıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. Adanın yanında durmuş beni izliyor. Çenesi biraz daha az sıkılmış ama yakışıklı yüzünde gülümseme yok.

"Şu anda çok kızgınım ..." Nefes alıp veriyor, elini saçlarının arasında gezdirirken titriyor. "Burada olmamalıydım bile. Sadece gideceğim."

"Hayır, bekle," diyorum o arkasını dönerken. "Kal. Lütfen." "Bu senin küçük gülümsemenin düzeltebileceği bir şey değil."

"Ama anlamıyorum. Bu kadar yanlış olan ne yaptım?"

Tavana bakıyor, adem elması boğazında sallanıyor. Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki, kendini sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. Onu daha önce bir kez, Gold Room'da bir adam bana iğrenç bir şey söylediğinde böyle görmüştüm. Eğer Nate olmasaydı, o gece hapse girmeyeceğinden emin değilim.

"Az önce onları haklı çıkardın," diyor basitçe. Daha fazlasını bekliyorum ama hepsi bu. Tek söylediği bu.

"Kimi haklı çıkardım?"

"Herkes." Kollarını iki yana açmış, gözleri alev alev yanıyor. "Hepsinin haklı olduğunu kanıtladın. Ama ne var biliyor musun? Haklı falan değiller."

"Ne?" Başımı sallıyorum, o bana ateş topu fırlatacakmış gibi bakarken bu deliliğe bir anlam vermeye çalışıyorum. "Haklı olmanın ve onların -her kimse onlar- ve benim Nate'e olan kredimin birbiriyle ne ilgisi var?"

"Sen aptal değilsin. Bunu bir düşün." "Um . . ."

Gülümsemeye zorluyor ama bu ölümcül. "Ona bin, iki, beş verseydin sinirlenirdim ama kızmazdım. Bu on bin dolar, Cam. Bu senin için normal bir davranış mı? Başkasının hesabına büyük miktarlarda para çekmek?"

"Tabii ki hayır," diye hayıflanıyorum.

Bana tekrar bakmadan önce derin, bitkin bir nefes alıyor. Gözyaşlarımı kırpıştırarak mutfakta hareketsiz bir şekilde duruyor ve söylemek istediği kelimeleri bulmaya çalışmasını izliyorum.

"Ailenin benden nefret edeceğini düşündüğünü biliyorum."

"Bu doğru değil," diyorum ama tamamen yanlış da değil.

"Hayır, öyle. Gerçek bu." Bakışlarını tekrar üzerimde toplamadan önce mutfağa göz gezdiriyor. "Böyle düşündüğün için seni ya da böyle hissettikleri için onları suçladığımı söyleyemem. Bana bir bak. Kendine bir bak."

"Sana bakıyorum," diye yutkunuyorum. "Ve biliyorum ki kabul etmeseler bile... bazılarının bu fikri kabul etmesi bir saniye sürse bile, bu senin yüzünden olmayacak, Dominic."

Başını salladı. "Buna katılıyorum. Diğer her şey yüzünden olacak. Bunun gibi şeyler yüzünden - görünüşler ve varsayımlar yüzünden."

Yutkunmaya zorlayarak, gözlerindeki mavilerin derinliğini izliyorum. İçinde kendimi kaybedebileceğim, adı konmamış duygulardan oluşan bir gelgit dalgası... hem de birden fazla şekilde.

"Varsayımları önemsemeye ne zaman başladın?" Boğazımın kuruluğuyla soruyorum.

Sorduğum soru, yüzünü kaplayan gerginliği ya da gözlerinin benimkilere kilitlenmesini engelleyemiyor. "Kardeşinle tanışmak için seninle gelmeyi kabul ettiğimde."

Kelimeler ağzından çıkarken, elleri saçlarında geziniyor, ipeksi bukleleri kaldırıyor ve hayal kırıklığı içinde çekiştiriyor. Sanki bir kutu solucan açtığını biliyor ve şimdi ne kadar acı verici olursa olsun kapağı kaldırıp içindekilerin dökülmesine izin vermekten başka çaresi yok.

"Eğer gidersem belki aramızdaki bu şey ... olabilir diye düşündüm."

"Ne, Dom?"

"Bilmiyorum. Belki bir süreliğine bir şeyler olacaktı. Belki de bir sabah uyandığımda bensiz daha iyi olduğunu fark ettiğini görmeyecektim."

Buna cevap bile veremiyorum. Kalbim sıkışıyor, bunu düşünmüş olması bile bana fiziksel olarak acı verirken, belki onun da bunu umduğunu fark ettiğimde nutkum tutuluyor.

Sonra gerçekler ortaya çıkar. Bunların hepsi geçmiş zamandı.

"Hâlâ bunu umuyor musun?" İşleri daha da karmaşık hale getirecek bir duygu patlamasını bastırarak soruyorum.

"Yapabilir miyim? Gerçekten mi?" Omuzları kalkıyor, neredeyse kulaklarına değecek, sonra düşüyor. "Ailen senin her şeyin. İşte buradayım, onlarla tanışmak üzereyim ve neye doğru yürüdüğüme bir bak. Bir ilk izlenimi iki kez bırakamazsın derler. Sen benim iyi bir izlenim bırakma yeteneğimi elimden aldın."

"Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın," diye ısrar ediyor. "Benim kaderimi Nate'inkine bağladın. Eğer o krediyle ilgili bir şey olursa ..."

Parmaklarım ona sarılmak, ortasına dolanmak ve yüzümü göğsüne bastırmak için kaşınıyor. Yüzeye geri akan öfkeyi taşmadan önce durdurmak için.

"Öğrendikleri anda, ki öğrenecekler, benim ve senin hakkındaki algıları Nate ile bağlantılı olacak," diye homurdandı. "Benim beleşçi bir aileden geldiğimi düşünecekler ve sana gerçekten zarar vermeden önce defolup gitmeni söyleyecekler."

"Bu doğru değil," diye burnumu çekiyorum. "Ayrıca, ne istersem ve kimi istersem yaparım."

Bunun için bir yarım gülümseme daha aldım. "Bu doğru değil. Sana ne söylerlerse, ne zaman yapmanı isterlerse yaparsın. Onlar sana tamam demeden bir bok yapmazsın."

"Seni anlıyorum, değil mi?" Ben de karşılık veriyorum.

Dişlerini bir kez daha sıkıyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyor. Sivri bir bakıştan sonra bir adım geri çekiliyor. "Seni içine koydukları bu küçük kutuda kalıyorsun ve hayatının rutinlerini yaşıyorsun. Bence beni yapmak, statükoya aykırı olarak yaptığın ilk şey. Beni öyle bir noktaya kadar sakladın ki-"

"Seni saklamadım!" Araya giriyorum. "Ve sen de onlarla tanışmak istemedin. Düpedüz buna karşıydın, o yüzden bütün bunları benim üzerime yıkma."

Boğazımın dibinden çözülürken yanık hızlı ve sıcak. Gözlerimi kırptığım gözyaşları yakıcı ve onları görüyor. Bu onu başka tarafa bakmaya zorluyor.

"Tamam. Bu doğru." Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha yumuşak. "Sen çok yeteneklisin Camilla. Gülünç derecede akıllısın, şaşırtıcı derecede güzelsin, çok tatlı bir kalbin var. Senin için belirledikleri çemberlerden atlamanı izlemek beni deli ediyor. Yapman gerektiğini düşündüğün ama sevmediğin hayır işlerini yapıyorsun-"

"Bu doğru değil! Landry Holdings hayır kurumlarıyla çalışmayı seviyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Seviyor musun? Sabahları yataktan fırlayıp gitmek için can atıyor musun? En son ne zaman yapmayı sevdiğin bir şey buldun? Alışveriş ya da kayaktan bahsetmiyorum. Senin için bir şey demek istiyorum. Benim için dövüşmek gibi... Dövüştüğümde kendimi kendim gibi hissediyorum. Başka hiçbir şey öyle hissettirmiyor."

Cevap vermiyorum.

"Cevap ver, Cam."

"Bilmiyorum."

Nefes alarak bir daire çiziyor ve ellerini tekrar saçlarında düğümlüyor. "Mesele şu ki, elinizde bir karmaşa olacak."

"Sanırım bu benim pisliğim, değil mi?"

"Oh, bu senin pisliğin. Sadece seninle sınırlı değil."

Üzerime bir ağırlık çöküyor ve birden kendimi bitkin hissediyorum. Başım ağrıyor, gözlerim bulanıklaşıyor ve bacaklarım beni bir sandalyeye yığmak istiyor.

"Onlara paradan bahsedecek misin?" diye sorar. "Bu onları ilgilendirmez."

"Buna muhtemelen sizden daha fazla katılıyor olsam da, bu onların öğrenmesini engellemeyecek."

Ellerim kalçalarıma gitti. "Bana kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başlamam gerektiğini söyleyen sen değil misin?"

"Tatlım," diyor tatlılıktan çok tuzlulukla, "hesaplarına bakabilecekleri ve her hareketini izleyebilecekleri konusunda emsal teşkil eden sensin. Bunun mucizevi bir şekilde gerçekleşmeyeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Açıklamak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

"Hayır, haklısın. Senin parayı bir çocuk gibi idare ettiğini ve benim de seni sadece paran için isteyen aşağılık biri olduğumu düşünmelerine izin ver. Eğer durum buysa, bu sefer onları suçlayamam bile."

Bir parça kağıt havlu alıp gözlerimin altını sıvazlıyorum. Bugün Dominic'i tekrar görme ihtimalime karşı dikkatle sürdüğüm rimelle lekelenmiş, simsiyah bir şekilde geri geliyor. Sadece bu şekilde çıkmasını beklemiyordum.

"Cam ..." Sesi şimdi daha alçak, çoğu gün alışık olduğum şefkat eskisi kadar derine gömülü değil.

"Kapa çeneni."

"Çenemi kapatmayacağım." Adanın etrafında dolanıyor, gözlerini benimkilere dikmiş. "İşte bu yüzden seni barda istemiyorum. Sana spor salonundan uzak durmanı söylememin nedeni bu."

"Herkese borç para verebilirim diye mi?" Bana ulaştığında azmimin dağıldığını hissederek çatlıyorum.

Neredeyse gülümsüyor. "Hayır, çünkü sen kendi iyiliğin için fazla iyisin." Çeneme dokunuyor ve ona bakmam için başımı geriye doğru eğiyor. Gözlerindeki öfke kayboluyor ve yerini başımı göğsüne gömmek istememe neden olan bir endişe alıyor. "Ailen seni bu kadar koruyup kollayarak ağzına sıçtı."

"Bana verici bir kalp verdiler."

"Size gerçek dünyanın pembe bir versiyonunu sundular ve yaşadığınız her sorundan sizi kurtarmak için yanınızda oldular," diye iç geçiriyor. "Defnelerinizin üzerinde dinleniyorsunuz. Kesinlikle bir odaya girip kendi başının çaresine bakabilirsin ama yapmıyorsun. Ve bu beni deli ediyor. Sana baktığımda gördüğüm tek şey güçlü bir kadınken, onların seni zayıf göstermesine izin veriyorsun."

Bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor. Bunu anladığında, duruşu yumuşuyor.

"Bazen bir şeyleri analiz etme zahmetine girmiyorsunuz, çünkü her şey yoluna girecek, çünkü her zaman öyle oluyor" diyor. "Ne var biliyor musunuz? Bazen öyle olmuyor."

"Bu olacak."

"Olacak," diye kabul ediyor. "Ama her zaman olduğunu bildiğim kadın olmaya başlamalısın, sadece bazı zamanlar değil, Cam. Her şeyin iyi tarafını görüyorsun ve korkarım ki ..."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Dünya, hayatınız boyunca içinde yaşadığınız kapalı site gibi değil. Özellikle benim dünyam senin alışık olduğun dünya değil. Benim yüzümden başına bir şey gelirse ..." Bana doğru uzandı. Daha kollarını uzatmadan ben onun kollarındayım.

Yüzümü onun beyaz tişörtüne sokarak sedirle karışık keten kokusunu içime çekiyorum; o kadar eşsiz ve o kadar Dom'a özgü bir şey ki.

Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor, yanağını başımın üstüne bastırıyor. Mutfakta duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz.

"Yarın hâlâ benimle gelecek misin?" Sesim çatallaşarak soruyorum.

"Şimdi yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam, parayı alıp kaçtığımızı düşünecekler."

"Yapmayacaklar."

Gözleri artık bulaşıcı bir kaygıyla dolup taşarken geri çekiliyor. "Sana karşı dürüst olacağım. Eğer bu başka biri olsaydı, şu anda pes ederdim. Buna iki farklı sıklet arasındaki bir dövüş gibi bakıyor olurdum."

Küpemle oynarken elim titriyor, bu başkası olsaydı kısmına tutunmaya çalışıyorum.

"Gitmem gerek. Bu gece Nate için barda çalışacağım."

"Ford'u arayıp yarın öğle yemeğinde buluşmayacağımızı söyleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," diyor başını sallayarak. "Biz gidiyoruz."

"Neden?"

"Çünkü beni yargılayacaksa, en azından bir kez olsun benimle tanışmış olmasını isterim. Ford nezdindeki tüm itibarımın kardeşimle olan iki etkileşime dayanmasını istemiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarak ön kapıya yöneldi. Elini kapı tokmağının üzerine koyarak bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Kapıyı açıp verandaya çıktığında güneş ışığı odaya doluyor. "Seni on birde alırım. Görüşürüz, Cam."

Olması gerekenden daha uzun bir süre fuayede durup kapalı kapıya bakıyorum. İçeri girip bana veda öpücüğü vermesini bekliyorum. Sonra Camaro'nun garaj yolunda ateşlendiğini duyuyorum ve kalbim sıkışıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, umarım yanılıyordur. Bu bizim sonumuzun başlangıcı değildir.

Camilla

Saatimin bir dakika daha ilerlediğini gözlemliyorum, saat on biri yedi geçiyor. Dom'un bugün beni almak için geleceğini söylediği saatten yedi dakika sonra. Dom asla geç kalmaz, aramadan olmaz.

Dün o gittikten sonra nedense Sienna'yı aramadım. Joy'u sesli mesaja gönderdim ve bir kadeh şarap doldurup kanepeye tek başıma oturdum. Etrafta birinin olması durumu daha da kötüleştirecek, Dominic'in yokluğunu daha da belirgin hale getirecekti.

Çok geç bir saatte iyi geceler dileyen bir mesaj gönderdi. En azından beni düşündüğünü bilmemi sağlayan hızlı, basit birkaç kelimelik bir mesajdı. Gönderdiğinden çok daha fazla kelimeyle karşılık verdim ama devamı gelmedi. Neredeyse bir saat boyunca hiç gelmeyen bir cevap bekledim.

Beni bir şekilde ona yaklaştırıyormuş gibi telefonu göğsüme koyarak tişörtlerinden birine kıvrıldım ve yastığımda gözyaşı lekeleriyle uykuya daldım.

Tam da işlerin bizim için yoluna girdiğini, daha sağlam bir yere doğru ilerlediğimizi düşünürken, bu oluyor. Genellikle böyle şeyler bir yanlış anlaşılma ya da aptalca bir şeydir.

Düzeltildi. Bu değil. Bunu hissedebiliyorum. Bu ikimizin de korktuğu şeyin habercisi: Çalışamayacak kadar farklı olduğumuzun.

Bu defalarca yaptığımız bir konuşma, tekrar tekrar yaptığımız bir durum. Bu yüzden ailemle tanışmadı. Beni spor salonunda ya da barda istememesinin nedeni bu. Bu yüzden dışarı çıktığımızda akşam yemeğini kimin ödeyeceği konusunda tartışıyoruz - paraya sıkışık olduğunu bildiğim halde hesabı benim ödememe izin vermiyor - ve bu yüzden neden kavga etmenin kabul edilebilir bir iş olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Ayrıca ailemin nasıl bu kadar iç içe geçtiğini de anlayamıyor.

Biz tamamen farklıyız. Bu hep bildiğimiz bir şeydi. Belki ikimiz de önemli olmadan önce biteceğini düşündük, ama bitmedi. Ve şimdi bitiyor.

Midemde çözemediğim, aynı derecede karmaşık ayrı bir düğüm daha var. Dominic'i ve tartışmamızı düşündüğümde aklıma Nate geliyor. Aralarına bir kama sokmuş olabileceğimi her düşündüğümde midem bulanıyor. Kardeşlik bağının önemini ve kıymetini bilen biri varsa o da benim. Bunu zedelemiş olabileceğimi düşünmek ölmek istememe neden oluyor.

Şimdi, saat on biri sekiz geçe, acaba aynı soruları düşünerek, aynı farkındalıklara vararak uyumadı mı? . . beni bu sabah burada boşu boşuna otururken bıraktı.

Kapı çalınıyor ve kalbim kapı ziliyle birlikte yerinden fırlıyor. Kanepeye geri dönüp çantamı almadan önce yolu yarıladım ve sonra neredeyse koşarak tekrar fuayeye indim.

Derin bir nefes alarak duruyorum ve Mallory'nin yogada öğrettiği küçük pozitif mantrayı hatırlamaya çalışıyorum. Ama birkaç saniye hiçbir şey olmayınca, onu görmeye daha fazla dayanamıyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Gıcır gıcır mavi beyaz çizgili gömleği göğsünü örtüyor, sahip olduğunu bilmediğim bir çift hakisi uzun, zayıf bacaklarına yayılıyor. Saçları, tıpkı sadece bir şey giydiğinde yaptığı gibi yana doğru taranmış.

beni yemeğe çıkarıyor. Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve mavi gözlerinin altında benimkileri andıran küçük bir şişkinlik görüyorum.

"Hey," diyorum, yutkunmaya zorlayarak.

"Merhaba." Gözleri sarı elbisemden aşağıya kolayca kayıyor, espadril sandaletlerimde duraklıyor, sonra tekrar vücudumda geziniyor. "Hazır mısın?"

"Evet. Kapıyı kilitleyeyim."

Ben kilitlerle oynarken o sabırla bekliyor ve ben arkamı dönerken nefesimi tutuyorum. Başka bir gün olsa, kaldırımda ilerlerken elim onunkini bulurdu. Bugün, avuç içi sırtımın küçük kısmını buluyor ve beni Camaro'suna doğru yönlendiriyor.

Eli elbisemin ince kumaşında ağırlaşıyor. Vücut yıkamasının kokusunu alabiliyorum, kolonyasının baharatının altında kalan temiz, sedir kokusu. Kokuyu içime çekerek, saatlerdir arzuladığım rahatlığı vererek, duyularım üzerinde oyalanmasına izin veriyorum.

Tek kelime etmeden yolcu kapısını açıyor ve içeri girmemi izliyor. Arabanın ön tarafına geçip yanımdaki koltuğa oturmadan önce kapıyı usulca kapatıyor.

Bakışlarımız konsolun üzerinde bir yerde buluşuyor ve milyonlarca şey söyleniyor ama hiçbiri konuşulan kelimeleri içermiyor.

Bizi mahallemin sokağına, kapılardan geçirip ana yola çıkarırken motor kükrüyor, lastikler yarı gıcırdıyor.

Kırmızı ışıkta beklerken "Geleceğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. Dönüp ona baktığımda çatık kaşlarıyla beni izlediğini görüyorum.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Biliyorum. Sadece düşünmüştüm ..."

"En azından şimdi düşünüyorsun. Bu da bir artı." Birinci vitese takar ve arabayı ileri sürer. Trafikte hızla ilerliyor ve bir kırmızı ışığa daha çarpıyor. "Gerçekten bu konuda kızgın olmamaya çalışıyorum. Mantıklı olmaya çalışıyorum."

"Bunu takdir ediyorum."

Ağzının köşesi kalkıyor ama bu tam bir gülümseme değil. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum."

"Dom, sorun yaratmak istememiştim. I-"

İlerlerken lastiklerin çıkardığı sesler ve arabanın yalpalamaları beni susturuyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bir sonraki bloktan bir sonraki ışığa doğru hızlanırken sırtım deriye bastırılıyor.

"Ford'a krediden bahsettin mi?" diye soruyor, ileriye bakarak.

"Hayır."

Kalın, kaslı boynunu omuzlarının etrafında döndürüyor. "Tamam o zaman." Bir kez daha hızlanıyor ve keskin bir sağa dönüyoruz.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ben sorarım. "Tabii."

"Sen ve Nate kavga mı ediyorsunuz?"

Çenesi geriliyor ama göz ucuyla bana bakıyor. "Hayır. İkinizin de yetişkin olduğuna karar verdim. Kendi işinizi halletmenize izin vereceğim."

Bu kadar kolay olamaz. Midem bulanıyor. "Dom?"

"Ne?"

"Biliyor musun," diye iç geçirdim, "bütün gece bunun için endişelendim.
Bana ikinizin de benim yüzümden bu işe girmediğinizi söyleyin."

"Senin yüzünden değil, tatlım. Çünkü ikimize de saygı duymuyordu.

Tekrar gaza bastığında kapı kolunu tutuyorum, araba altımda kükrüyor ve sonra hızlıca sola kırıyor. "Ford Lincoln'ü getiriyor," diyorum ona.

"Harika."

"Nate'in Lincoln'le pek anlaşamadığını biliyorum ama o kötü biri değil," diye ısrar ediyorum. "Komik, sporu seviyor ve gerçekten büyük bir çocuk. Bence ona bir şans verirsen sen de ondan hoşlanırsın."

"Eminim onu seveceğim," diyor, alaycılığı açıkça belli. "Ve ikiye karşı bir çok eğlenceli olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece geliyor çünkü daha sonra restoranın hemen yakınında golf oynamaya gidecekler. Bu büyük bir komplo falan değil."

"Doğruyu söylemek gerekirse," diyor Camaro'yu park yerine doğru sürerken, "ikisini de alt edebileceğimden oldukça eminim. Gerçekten endişelenmiyorum."

"Hey, şimdi," diyorum, "kardeşlerimin şakası yok! Ford tam bir baş belası, Lincoln ise profesyonel bir beyzbol oyuncusuydu." "Golf oynuyorlar, Cam." Kontağı kapatıyor ve bana bakıyor. Gözlerindeki şakacılığı gördüğümde kocaman, titrek bir rahatlama iç çekişi dudaklarımı zorluyor. "Eminim golf oynamak sahip olabilecekleri tüm kötü adamlık nişanlarını kaldırır."

"Nasıl istersen," diye sırıtıyorum. "Ama sakın Ford'u Yerde. Onu iş başında gördüm."

"Eminim," diye alay ediyor.

"Hey, sadece sana küçük bir içgörü sunuyorum. İster kabul et, ister etme."

Cevap vermeyince ona baktım. Profilini incelerken, ne kadar yakışıklı olduğuna inanamıyorum. Onu binlerce kez görmüş olmama rağmen, bu beni hazırlıksız yakalıyor.

Teni mükemmel bir bronzlukta, yanaklarındaki tüyler parmaklarımın dokunmak için kaşınmasına neden oluyor. Burnunda küçük bir eğrilik var. Gençken bir boks maçında sağ eliyle vurduğu için olduğunu söylüyor. Başka birinde olsa, düzeltilmesi gerekiyormuş gibi görünürdü. Onda seksi duruyor.

Bir nefes alıyor, tutuyor ve bana bakıyor. Ben de kendi nefesimi içime çekerek ona gülümsüyorum, gerçek bir gülümseme.

"İşte böyle," diyor, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını bükerek. "Ne?"

"O gülümsemeyi özledim." Elini uzatıp yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun. Sana bunu söylediğimi sanmıyorum."

"Yapmadın. Bana kızmakla çok meşguldün."

İşte bu. Bana sırıtıyor, içimi eriten seksi bir sırıtış.

"Bana hala kızgın mısın?"

"Evet," diyor hemen, gülümsemesi yanaklarından düşüyor. "Kendini riske atmandan hoşlanmıyorum. Ne Nate için, ne Ryder için, ne de başkası için. Ve kimsenin bunu bilmem gerektiğini düşünmemesine çok kızgınım."

"Tamam, kızgınsın. Bu ne anlama geliyor?" Sesimdeki titrekliği geri alarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor üzüntüyle. "Bunu çözmeye çalışmadan önce şu yemeği bitirelim."

Arabadan atladı ve ben tokamı çıkaramadan kapımı açtı. Kapıyı açıp bana elini uzatarak beni ayağa kaldırıyor. İkimiz de öpüşmek, sarılmak ya da bir tür temas kurmak için doğal eğilimimizle savaşarak sadece birkaç santim uzakta duruyoruz.

"Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun," diyorum ona. "Bana kızgın olmasaydın, hakilerin içinde çok seksi göründüğünü söyleyebilirdim, ama kızgınsın ve senin hakkında bu tür şeyler düşünmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu gece yalnız bir gece olabilir."

Kapıya doğru dönüyoruz, o bir adım arkamda. "Bir konuda haklıydın, Cam."

"O da ne?"

Etrafımdan dolaşıp Hillary'nin evinin kapısını açıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Yalnız bir gece olabilir."

Dominic

Buranın önünden hayatım boyunca yüzlerce kez geçtim ama hiç durmadım. Hillary's House'a adımımı atar atmaz düşündüğüm her şeye sahip olduğunu fark ettim - öyle olmamak için çok çabalayan kibirli bir yer. Bu tıpkı bir fast food restoranına gidip indirimli menüden bir dolarlık burger yerine pastırmalı ve kıvırcık patatesli üçlü burger almamız gibi. Sadece tersten. Bu bizim süslü hissetme yolumuz. Bu onların sıradan bir insan gibi hissetme yolu. Birinin onlara sıradan bir adamın mokasen ayakkabılarla ya da incilerle dolaşmadığını anlatması gerekiyor.

Üzerime bir durgunluk çöküyor, biraz terlemiş olan avuçlarım kuruyor, arkada bir masada kardeşleri olması gerekenleri görüyorum. Bu ben ringe çıkmadan önce oluyor. Başımın üstünden göğsüme, karnıma ve ayaklarıma kadar inen bir sessizlik. Damarlarımı yıkıyor ve elimdeki göreve ya da adamlara odaklanmamı sağlıyor.

Bazı dövüşçüler zil çalmadan önce heyecanlanır, çıldırır. Ben öyle değilim. Bu enerji kaybı. Yapılacak iş için tüm enerjime ihtiyacım var. Özellikle de bugün.

Restoranda yolumuza devam ederken Cam bana güven verici bir bakış atıyor. Gözlerinde bir parıltı var, ailesinden bahsederken sık sık gördüğüm bir parıltı. Büyüleyici bir şey. Landry'ler gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye sahip olma fikri bana tamamen yabancı. Joy gibi onun da arkadaşları var ama paylaştığı hikayeler hep kız kardeşi, erkek kardeşlerinden biri ya da onların eşlerinden biriyle ilgili.

Masaya yaklaşıyoruz ve bakışlarımı iki adama dikiyorum. Onları daha önce televizyonda farklı şeyler için görmüştüm, çoğunlukla hayır etkinlikleri ve siyasi kampanyalar. Şu anda, keşke daha fazla dikkat etseydim diyorum.

Bu benim işim değil ve ikisi de bana karşı. Kafamda bu kredi saçmalığı ve bununla ilgili tüm komplikasyonlar olmasaydı, bu konuda daha iyi hissederdim.

Ford ve Lincoln kardeş oldukları inkar edilemeyecek kadar birbirlerine benziyorlar, ancak biri daha geniş ve sarışın, diğeri ise daha zayıf ve esmer. Sarışın olan gülüyor ve biz yaklaşırken diğerine başını sallıyor.

"Selam çocuklar," diyor Camilla. Bu zoraki neşe hepimiz tarafından fark edilmiyor. Başlarını kaldırıp Cam'i hızlıca süzdükten sonra bana bakıyorlar. "Dominic, bu Ford," diyor açık renk saçlı olanı göstererek. "Ve bu da Lincoln."

"Hey, Dominic," diyor Ford, ayağa kalkarak. Yaklaşık benim boyumda ve kilomda, temiz bir görünüşü var. Beni değerlendirdiğine şüphe yok ama bu konuda yeterince kibar. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

"Ben de."

Sıkı bir tokalaşma ve nazik ama temkinli baş sallamalarla yerlerimizi alıyoruz. Göğsüm karıncalanıyor, olacakların beklentisiyle yanıyorum. Bu, hakemin dövüşü başlatmasını beklerken yaşadığım hissin aynısı. Bilinmezlik bu, karşınıza ne çıkacağından emin değilsiniz ama en iyi performansınızı sergilemeniz gerektiğini biliyorsunuz çünkü rakibiniz kesinlikle öyle.

Tanışma faslını bitirdiğimde Camilla sağ tarafıma yerleşiyor. Gözlerimi Lincoln'e dikmeden önce, belki de ondan çok kendimi rahatlatmak için ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi gösteriyorum.

Karşımda oturuyor, yüzünde geniş bir sırıtma var. Kıkırdamamı engelliyorum, çünkü bu beni bir yere götürmeyecek, Nate'in Lincoln'ün dişlerini barın diğer tarafına gönderme isteği uyandıran yüzün tam olarak bu olduğuna bahse girerim.

"Lincoln," diyorum elimi uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Sen de." Elimi sıktı, tutuşu elimi sıktığından daha güçlüydü.

olması gerekiyor. Onun verdiği kadar kuvvetle ve inç kare başına birkaç kilo daha vererek karşılık veriyorum. Şerefsiz sırıtıyor. "Dominic'ti, değil mi?"

"Evet. Dominic Dominic Hughes."

"Bu ismi daha önce nerede duymuştum?"

Omuz silkip oturuyorum. "Kim bilir? Dünya küçük."

Tekrar başını sallıyor ve bu kez garson kız kardeşiyle arasına girerken başını kaldırıyor. "Size ne getireyim?"

"Bir su alayım lütfen Lola," diyor Ford. "Limonsuz."

Cam kuzguni saçlı garsondan gülümseyerek menüleri alıyor ve masanın etrafında dolaştırıyor. "Ben de."

"Peki ya sen, Linc?" "Su."

"Şunu dört yapalım," diye araya giriyorum ve Lola'nın gözlerinin benimkilerle buluşurken parıldamasını izliyorum.

Landry'nin bana bakan ve her şeyi berbat etmemi bekleyen gözlerini hissettikçe midem bulanıyor. Lola çekici biri. Buna hiç şüphe yok. Ama yanımda oturan o değil ve Cam'le kıyaslandığında hiçbir şey kaybetmez.

"Sen bir Landry değilsin," diye sırıtıyor Lola.

"Hayır, değil," diyor Camilla gereğinden biraz daha sert bir sesle. "Lola, bu Dominic. Dom, bu da Lola."

Selamlaşıyoruz, Cam'in masanın altından elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetlemesiyle kısa kesiliyor. Lola'ya doğru bir bakış atarak parmaklarını çatal bıçak takımlarımızın yanına yerleştirmesini izlerken bu dokunuşa gülümsüyorum.

Yalnız olsaydık ve aklımı başımda tutmaya çalışmıyor olsaydım, bu konuda ona cehennemi yaşatmamak için kendimi inanılmaz derecede zor tutardım. Lola uzaklaşır uzaklaşmaz dudaklarım onun üzerinde olurdu, bu gösteri beni benden daha çok tahrik ederdi.

Benim alındığımdan emin olan Lola mutfağa doğru ilerliyor. Lincoln kıs kıs gülüyor.

"Bu Swink'in mağara adamına dönüşme versiyonu mu?" diye çatlıyor. "Bence neredeyse nefret doluydun. Hoşuma gitti."

"Sus," diye ters ters bakıyor ona. Yanakları pembeleşiyor, eli yavaşça benimkinden kayıyor. "Götlük yapma, Linc."

"Bu gökyüzünden mavi olmamasını istemek gibi bir şey," diye alay ediyor Ford. "Sen de siktir git," der Lincoln ve devam eder

Üçünün güldüğü ve benim anlamadığım bir şaka.

Bunun yerine, şaşkınlık içinde sandalyemde arkama yaslanıyorum. Yabancı bir ülkede daha önce görmediğiniz gelenekler ve değiş tokuşlarla dolu bir masada olmak gibi. Nate ve ben gibi, ama bambaşka bir seviyede, Joey ezilmeseydi, annemiz zayıf olmasaydı ve babamız işe yaramaz bir orospu çocuğu olmasaydı Nate, ben ve Joey'in olabileceği gibi.

Cam yanıma dirsek atarak beni zıplattı. "Ne?" diye sordum.

Ford, "Ben de size ne iş yaptığınızı soruyordum," diyor.

"Ah, pardon," diyorum boğazımı temizleyerek. "Monstone Repair için çalışıyorum."

"Bu ısıtma ve soğutma, değil mi?" Ford soruyor.

"Evet. Dokuzdan beşe kadar çalışıyorum," diyorum, bunun gerçekte ne olduğunu bilip bilmediklerini merak ederek. "Ayrıca kardeşimin barında barmenlik yapıyorum."

Lincoln öne doğru eğilir, atletik refleksleri tam olarak sergilenmektedir. "Altın Oda mı?"

"Evet."

"Aşağıda tanıştığımız adama benziyorsun. Adı neydi?" diye sorar Ford'a dönerek. "Kimi kastettiğimi biliyor musun?

Barın arkasındaki adam."

"Nate," diyor Ford ve ben aynı anda.

"O benim kardeşim," diye devam ediyorum. "Bir süre önce burada olduğunu söyledi."

Lincoln kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine yaslanır. Dudaklarını şapırdatarak açmadan önce büküyor. "Dominic, kardeşin tam bir pislik."

"Olabilir. Ama ne gariptir ki," diyorum gözlerinin içine bakarak, "o da senin için aynı şeyi söylemişti."

Lola her birimizin önüne birer bardak buzlu su koyarken Ford gülüyor. Daha sonra siparişimizi karalıyor ve tekrar gidiyor - bu sefer hiç bakmadan.

"Şu Nate olayını tekrar gözden geçirmek istiyorum," diyor Lincoln, çenesi taş gibi olmuş bir halde masaya yaslanarak. Bana attığı bakış kan basıncımı yükseltiyor. Parmaklarımın otomatik olarak hareket ettiğini, gerildiğini, kendilerini bir dövüşe hazırladıklarını hissediyorum.

"Devasa bir sidik yarışına dönüşmeden önce bu konuşmayı ilerletelim," diye iç geçiriyor Cam. "Ford, bugün ne yaptın?"

"Çok değil," diyor etrafındaki her şeyi yönlendirmeye çalışarak. "Biraz çalıştım. Bundan sonra golf oynamaya gidiyorum."

"Golf oynar mısın?" Lincoln bana

sordu. "Uh, hayır."

"Bu çok kötü." "Peki

neden?"

"Golf sahasında kıçını tekmelemek isterdim," diye sırıtıyor.

"Kavga mı ediyorsun?" Ben de ona karşılık veriyorum.

beni alt etti. "Ne

kavgası?"

"Erkekler."

Cevabım beklediği gibi değildi ve tam olarak ne demek istediğimden emin olmadığı açıktı. "Bir süredir değil."

"Aman Tanrım, kes şunu," diye cıvıldıyor Camilla. "Ford, durdur onları."

"Bu işin nereye varacağını görmek istiyorum," diye gülüyor.

Onlar ileri geri şakalaşırken, Lincoln ve ben gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz. Bu birbirimizin yüzüne vurmaktan iki saniye uzakta olmak gibi bir şey değil, daha ziyade beni itme çünkü ben geri çekiliyorum gibi bir şey.

"Eğer bunu test etmek istersen, şehir merkezindeki Percy'de antrenman yapıyorum. Seninle birkaç raunt yapmak isterim," diye sırıtıyorum.

"Percy's, ha?" Ford soruyor.

Ben cevap veremeden Lincoln araya girdi. "Bunu kabul etmek zorunda kalabilirim."

"Cehenneme kadar yolun var," diye gülüyor Ford. "Bir dövüş kulübüne balıklama dalarsan kıçını kurtaracak değilim."

Lincoln ona aşağılanmış bir köpek yavrusu gibi bakar. "Gerçekten mi? Tam burada taşaklarımı almak zorunda mısın?"

Ford kıkırdayarak, "Danielle senin taşaklarını uzun zaman önce aldı," diyerek onun omzuna vuruyor.

"Çok utanç vericisiniz," diye mırıldanıyor Camilla.

Ona bakıyorum. Başını sallıyor, sanki dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi tuzluğu izliyor. Yanaklarının biraz pembeleşmesi, uzanıp onu öpmek istememe neden oluyor.

Onun yerine masanın altından elini uzattım. Başını benimkine çeviriyor ve parmaklarımız birbirine geçerken dudaklarında yavaş, yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

Kardeşleri kendi aralarında şakalaşırken ona "Sorun değil," diyorum.

Elimi sıkıyor, narin avuç içi neredeyse benimkinin içine giriyor. Sonra bir hareketle omuzlarını geriye atıyor ve çenesini kaldırıyor.

"Hey," diye projeksiyon yaptı, sesi netti. "Bir saniye susabilir misiniz?"

Ona sorgulayan bir bakış gönderirken midem bulanıyor. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şeyler yapıyor. Elimi bırakıyor ve koltuğunda doğruluyor.

"Bir şey söylemek istiyorum," diyor boğazını temizleyerek. "Bunun özellikle sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum ama

Dominic yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söyledi." "Sorun ne Swink?" Ford soruyor.

"Bir sorun yok. Sadece yapmak istediğim ve sonra unuttuğum küçük bir duyuru var-"

Lincoln'ün avuç içleri masaya çarpıyor ve masanın içindekiler sarsılıyor. "Hamilesin lan sen!" Önce Camilla'ya sonra da tehditkâr bir şekilde bana bakarken çenesi düştü. "Percy yarın," diye homurdanıyor.

"Lordum, Lincoln," diye gülüyor Camilla. "Hamile değilim."

"Çok şükür," diye nefes veriyor Ford ve koltuğuna yığılıyor. "Ben Lincoln'ün tarafını tutmaya başladım."

"Tamam, dur bakalım," diye araya girdim. "Ya hamile olsaydı? Bu olabilecek en kötü şey olur muydu?"

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan.

"Tamam, hayır," diyor Ford, Lincoln'e susması için bir bakış atarak. "Olmazdı ve bu size gerçekten saygısızca geldiyse özür dilerim. Öyle demek istemedik."

"Kulağa öyle geliyordu," diye karşılık veriyorum.

Ford ve Lincoln, Nate ve benim yaptığımız gibi birbirlerine bakıyorlar, sonra Ford omuzlarını bana doğru kaldırıyor. "Bakın, bu bizim için gerçekten zor. Swink bizim küçük kız kardeşimiz ve o saçları frat boy olan çocuk dışında daha önce etrafımıza hiç erkek getirmedi. Biz sadece onun için en iyisini istiyoruz."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi düşünmüyor musunuz?" diye sorar. "Size minnettarım, Ford. Takdir ediyorum. İçtenlikle. Ama . . ." Bana bakıyor, gözlerindeki kırılganlığa karşı koyamıyorum. Bu sefer bir zayıflık belirtisi değil. Bu bir destek ihtiyacı, ona yardım etmem için sessiz bir yalvarış.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum nefesimi üfleyerek. "İkimiz de aynı gemideyiz. Ben de onun için en iyisini istiyorum."

Tekrar elimi tutuyor ama gözlerinin içine bakmıyorum. Bakamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, onun için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

"Hepinize benim için en iyisinin ne olduğunu söyleyebilirim. Şu anda Dominic. Belki de uzun bir süre Dominic olacak, bilemiyorum." Saçlarını bir omzuna doğru atıyor ve Ford'a bakıyor. "Sizi izleyerek ve kendim de bazı şeyler yaşayarak öğrendim ki ne olacağını tahmin edemezsiniz. Sana ve Ellie'ye bak."

Ford sırıtıyor ve keşke neden bahsettiklerini bilseydim, ama bilmiyorum.

"Hayatım boyunca bana rehberlik etmenize izin verdim," diyor usulca. "Dört ağabeyim olmasını seviyorum. Her zaman sevdim. Siz arkadaşlarım için birer rock yıldızıydınız ve ben de sizin yanımda olduğunuzu bildiğim için kendimi hep güvende hissettim. Ama artık Dom da var."

Kalbim kendini dışarı atmamaya çalışırken elimi sıkıyor.

"Kararları senin vermene izin vermek de daha kolaydı," diye itiraf ediyor. "Ama artık kendim karar vermek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Lincoln soruyor.

"Ben sadece sizin nefesinizi ensemde hissetmemek için biraz özgürlük istediğimi söylüyorum. Bunu işleri berbat etmeyeyim diye yaptığınızı biliyorum, ama ... belki ben yaparsam o kadar da kötü olmaz."

Benim tanıdığım Camilla bu. Bu kadın beni bir gülümsemeyle mahvedebilir ya da hayal edebileceğimden daha fazla klas ve görgü kuralıyla bana haddimi bildirebilir. O sadece bir kadın. Bir zamanlar tanıdıkları küçük kız değil.

Sessizliği bozan Ford oldu. "Hepimiz hata yaparız, Camilla. Lincoln'e bak."

"Yine siktir git," diye gülüyor ve böylece masadaki gerginlik azalıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama her zaman yanında olacağımız gerçeğini kabullenmelisin. Sen bizim küçük kız kardeşimizsin."

Elim Camilla'nın kalçasına düşüyor. Neredeyse kalçasının kıvrımına iniyor ve ayağının vuruşu duruyor. Gözlerini bana dikiyor, dudakları aralanıyor. Güzel mavi gözlerine dolan endişeyi bastırmak için ona göz kırpıyorum.

"Ben iyi olacağım. Bana biraz daha güvenmenizi istiyorum. Tamam mı?" diye soruyor.

Birkaç dakika sonra ikisi de başını sallar.

"Güzel." Derin bir nefes alıyor, bir eli benimkini sıkıca kavrıyor ve üflüyor. "Daha önce söylediğim şeye geri dönelim. Bu konuşmanın ruhuna uygun olarak, bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ama Dom sana söylemem gerektiğini söylüyor."

Yüzlerinde meraklı bakışlarla bana bakıyorlar. Yüz hatlarımı boş tutuyorum.

"Nate'e on bin dolar borç verdim." "Ne

yaptın lan sen?" Lincoln havlıyor.

"Sesini alçalt," diye onu uyarıyor Ford, sesi fazla sakin. Bakışları bilenmiş çelik gibi benimkine kayıyor. "Bundan haberin var mıydı?"

Biraz daha dik oturuyorum ve Camilla'nın hafif paniklemiş bakışını görmezden geliyorum. "Dün öğrendim ve en az senin şu anda olduğun kadar mutlu oldum."

"Ne düşünüyorsun?" Lincoln sorar. "Cidden on bin dolar mı?"

"Bunun benim param olduğunu ve onunla ne istersem yapabileceğimi düşünüyordum."

Göz ucuyla bana bakan Ford, dikkatini kız kardeşine yöneltiyor. "Bu doğru. Yapabilirsin. Ama bu insanlara on bin dolar borç vermeniz gerektiği anlamına gelmez. Nate'i tanıdığını biliyorum ve o Dominic'in kardeşi-"

"Bu da onu daha kötü bir seçim haline getiriyor," diye araya girdim ve ellerimi havaya kaldırdım. "İkisinin de bana söylememiş olmasıyla ilgili büyük sorunlarım var."

"Açıkça konuşabilir miyim?" Ford

sorar. "Evet, saçmalamayı kes."

"Bunun için endişelenmeme gerek var mı?"

Lincoln başını sallayarak, "Kesinlikle öyle," diye karşılık veriyor.

"Hayır, endişelenmene gerek yok," diyorum Lincoln'e kızgın bakışlarımı yönelterek. "Kardeşim dik duran bir adamdır."

"Tanışmıştık," diyor Lincoln.

"Tam da bu yüzden bugün buraya gelmememi söyledi," diye cevap veriyorum.

Cam'in keten peçetesi masanın üzerinde uçuşuyor. Hepimiz ona bakıyoruz ve neredeyse elmas çivili kulaklarından duman çıktığını göreceğiz. "Bunları daha fazla dinlemeyeceğim."

"Sadece emin olmaya çalışıyoruz-"

"Ford, yeter." Sandalyesini geriye doğru itti ve bu sırada elimi bacağından çekti. "Ergenlik çağındayken ve bir sürü kötü seçim yapmanı izlerken bile, hayatındaki hiçbir seçim hakkında sana bir kez bile bok vermedim. Senden benimkini onaylamanı istemiyorum, o yüzden eğer ikiniz de böyle düşünüyorsanız," diyor birinden diğerine bakarak, "bunu hemen aklınızdan çıkarabilirsiniz. Size duyduğum saygıdan dolayı Dom'la görüşmenize izin veriyorum. Ben de kendi seçimlerime biraz saygı duyarsanız memnun olurum."

Çenem düştü. Burada oturuyor olmasaydık, sonunda omurgalı olduğu için onu kaldırır ve sallardım. Belli ki bu onlar için yeni bir şey. Lincoln'ün yüzündeki ifade paha biçilemez; kaşları tavana fırlamış, çenesi benimki gibi açık. Ford daha çekingen ama onun da bu durumu anlamaya çalıştığına şüphe yok.

Elimi tekrar kalçasına koyuyorum ama elimi geri itiyor.

"Paraya gelince, benim hesabımdandı. Size hiçbir maliyeti olmadı. Eğer size beş parasız ve ağlayarak gelirsem, hepsini yüzüme vurabilirsiniz - ama sadece o zaman. Daha önce dinlemeyeceğim." Bana baktı. "Ve senden de değil, Dominic."

Ford dişlerinin arasından ıslık çalarak çatalının masaya çarpmasına izin veriyor. "Peki, tamam o zaman."

"O parayı güvendiğim birine, bana Huxley'i hatırlatan küçük bir çocuğun babasına borç verdim ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim. Bundan sonra hiçbirinize," bana bakıyor, "sen de dahil olmak üzere, Dom, herhangi bir şeyle ne yapıp ne yapamayacağımı sormayacağım - para ya da başka türlü."

Kimse tek kelime etmiyor, bizi kontrol etmeye gelen Lola'ya bile. Ona küçük bir el sallıyorum, her şeyin yolunda olduğunu bildirmek ve gitmesi için onu cesaretlendirmek için. Birkaç uzun dakikadan sonra bir içki alıyorum.

"Bunun neye benzediğini biliyorum," diyorum. "Geçimini sağlamak için klimalar üzerinde çalışan bir adamla çıkıyor. Böyle yerlerde yemek yemiyorum, golf oynamıyorum ya da bir golf kulübüne üye değilim. Nate'e o kadar para verdiğine göre aklını kaçırmış olduğunu düşünüyor olmalısın. Yapmak zorundasın."

"Yapmadığımızı söylemiyorum," diye itiraf ediyor Lincoln.

Kızıma bakıyorum. Teni kızarmış, gözleri kristal berraklığında, her zamankinden daha güzel görünüyor. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve bu jest karşısında omuzları çöküyor. Öne doğru eğilerek yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Ailemin," diyorum onlara, "doğru ya da yanlış, sizinkilerin arasına girmesini istemiyorum. Bu yüzden ikinize de söz veriyorum, erkek erkeğe, onun parası geri ödenecek."

Ford duraklıyor, bana bakıyor, sonra gülümsüyor. Elini uzattı ve tekrar tokalaştık. Bu Lincoln için de yeterince iyi görünüyor. Hamburgerinden büyük bir ısırık aldı.

"Yeğenin kaç yaşında?" diye soruyor ağzı etle doluyken.

"Dört."

"Kredi. Ne için?" Ford tavuk göğsünü keserek soruyor.

"Altın Oda'yı yeniden yapıyor. Daha az yapmak istiyor.
."

"Seedy?" Lincoln hamburgerinden bir ısırık daha alarak teklif ediyor.
"Alınmak yok."

"Alınmadım. Gerçekten de onlarca yıl önce yapılması gereken basit şeyler. Boya. Yeni döşeme. Çatıda yeni conta. Bunun gibi şeyler."

"Burası ne zamandır onun?" Ford soruyor.

"Bir süre." Bir kızartma alıyorum ve düşürüyorum. Patates kızartması için çatal kullanıyorlar. Ellerimi masanın altına sokarken yüzümün kızardığını hissediyorum. "Nate bu işe aslında bir sikiş festivali için girmişti sanırım. Sonra

birkaç yıl evli kaldı ve Ryder'ı doğurdu. Şimdi sadece ikisi var, her şeyi biraz daha farklı görüyor."

"Çocuklar bunu size yapar," diye başını sallıyor Lincoln.

"Biliyor musun," diyor Ford, suyundan bir yudum alarak, "uygun fiyatlı döşeme yapan bir adam tanıyorum. Adam benimle birlikte askerlik yaptı, ama çok zeki, çalışkan ve yeni başlıyor. Eğer ilgilenirsen sana bir şeyler ayarlayabilirim. Baskı yok."

"Bu harika olur," diyorum, dengem bozulmuş gibi hissederek. "Teşekkürler."

Lincoln bir ısırık daha alır. "Troy'un kardeşi ne iş yapıyor, Ford?"

"Evet. Travis çatı ustası sanırım. Yardımı olacaksa bunu da sorup size göndereyim."

Camilla ışıldıyor, yüzündeki gülümseme şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümseme. "Buna bayıldım çocuklar."

"Ne?" Lincoln sorar.

"Ağzın doluyken konuşamazsın," diye homurdanıyor Cam. "Annem şu anda seni öldürür."

"Annem burada değil."

Cam gözlerini deviriyor. "İğrençsin."

Bana bakmadan önce Camilla'nın tiksintisiyle yutkundu. "Bize kendinden bahset, Dom."

"Dom?" Cam gülüyor.

"Ona öyle diyorsun."

"Ben de se-"

"Sakin ol," diye uyarıyor Ford, hepimizi güldürerek. "Artık ondan nefret etmiyoruz. Şansınızı zorlamayın."

Masadakiler kahkahalara boğuluyor, Camilla başını omzuma yaslıyor. Kolumu sandalyesinin arkasına koyuyorum. Gömleğimin kıvrılmış kollarının altından dövmelerim görünüyor, Joey'i anmak için yaptırdığım haçın kenarı görünüyor.

O anla ilgili bir şey zamanı durduruyor. Etrafımdaki sesler boğuklaşırken, zihinsel olarak bir şekilde bu tuhaf noktada sıkışıp kaldığımı hissediyorum - Joey'i düşünüyorum, nasıl

Nate'in gülüşü ve annemizin herkesi memnun etme ihtiyacı. Eğer bir yetişkin olsaydı, bu duruma nasıl uyum sağlardı merak ediyorum. Muhtemelen benden daha iyi.

Koridorun karşısındaki masada oturan iki kadını görmek için başımı kaldırıyorum. Parlak elbiseler giymişler ve kocaman, yapışkan kolyeler takmışlar. Ford'a kibarca gülümsüyorlar ve ben de bana doğru bakmalarını bekliyorum. Umarım bakmazlar.

Beni Camilla'yla birlikte gördüklerinde gülümsemeleri bocalıyor, yüzlerinden kayıp gidiyor. Cam ayağa kalkıp, duruşu mükemmel bir şekilde onlara hitap ettiğinde toparlanmadan önce neredeyse dehşet içinde bakıyorlar.

"İyi günler, Paulina. Raquel. Öğleden sonra nasılsınız?" diyor, benim yarışmacı modu dediğim şeye giriyor. Benim tanıdığım Camilla bu değil. Ve özellikle sevdiğim biri de değil.

"Kardeşinin bana sik demesiyle ilgili konuya dönersek..." Lincoln'ün sözleri dikkatimi kız kardeşinden uzaklaştırıyor. Ona baktığımda sırıtıyordu. "Ona Patrón şişesinin tamamını benim ödediğimi ve sadece yarısını içtiğimizi söyle. Bana borçlu."

Camilla

Dom'un arabası evime giden virajları dönerken duyduğum tek ses motorun kükremesi. Hillary'nin Evi'nden ayrıldığımızdan beri sessiz bir yolculuk oldu, ikimiz de pek konuşmadık.

İşlenmesi gereken çok şey var. İkimiz için de.

Başımı yana eğerek Dominic'in arabayı kontrol edişini izliyorum. Bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda, çenesi kafasında bir şey tasarlarken yaptığı gibi titriyor.

Neden bu kadar zor olmak zorunda?

Ford beni daha sonra arayıp konuşacağına söz verdi. Sesinde bir gerginlik vardı ama sanırım iyi anlamda şaşırmıştı. Ayrılmadan önce Altın Oda'ya yardım etmeleri için bazı müteahhitler hakkında bilgi vermeyi tekrar teklif etti ve ikisi elmalı turta yerken dövüş stilleri ve aklımı aşan şeyler hakkında derinlemesine bir konuşma yaptılar.

Lincoln ile biraz daha çekişmeliydi ama çoğunlukla Linc onu diken üstünde tutuyordu. Dominic'in nasıl hissettiğinden emin değilim.

"Hey," diyorum, sesim motordan zar zor duyuluyor.

Gazı azaltıyor ve motorun gürültüsü yumuşuyor.

"Hey."

"Bence her şey yolunda gitti. Ya sen?"

"Evet, yani çok kötü gitmedi." "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Bana tuhaf bir bakış attı ve dikkatini tekrar yola verdi. "Ford iyiydi. Lincoln . . ."

"O sadece büyük bir çocuk," diye açıklıyorum. "Çok fazla şaka yapıyor ve artık bir bebeği olduğu için babalık rolünü üstleniyor. İkinizin gerçekten arkadaş olabileceğinizi düşünüyorum."

Yüksek sesle ve eğlenerek gülüyor ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bence bu oldukça güçlü ve yanlış bir kelime." "Ondan hoşlanmadın mı?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ben sadece, kişiliklerimizin birbiriyle uyuştuğundan emin değilim."

Uzaklara bakarak, şehrin içinden geri dönerken gökyüzündeki lokum gibi bulutları izliyorum. Evime yaklaştıkça sinirlerim bozulmaya başlıyor. Konuşmayı daha fazla zorlamak ya da oluruna bırakmak arasında kararsız kalıyorum. Bilmiyorum.

"Konuştuğun iki bayan kimdi?" "Paulina ve Raquel mi?"

"Bir mağazadan daha fazla parfüm giyen iki kişi," diye açıklıyor.

"Bunlar onlar," diye iç geçirdim. "Annemin arkadaşları. Raquel gerçekten çok iyi biri. Ellie ve Danielle'le birlikte yerel gıda kilerlerine yardım etmek için ortak bir proje üzerinde çalışıyorlar. Paulina ..."

"Esmer olan o mu?" diye sorar.

"Evet. Barrett ile yattı-"

"Kardeşin mi?" diye gülerek hızlıca bana baktı.

"Evet, kardeşim," diyorum gözlerimi devirerek. "Muhtemelen Graham da, eğer tahmin ediyorsam. Babamın bir arkadaşıyla evli ama adam ondan yaklaşık bir milyon yaş büyük ve çek defteri dışında onunla hiç ilgilenmedi."

"Yani kardeşlerinizi haremi olarak kullanıyor."

"Ugh," diye inliyorum kollarımı kavuşturarak. "Bütün bunlar bana iğrenç geliyor."

Ben ona bakmayınca kıkırdıyor. Hâlâ ona bakmadığımda, parmağının ucuyla kalçamı dürtüyor. "Sanırım annenin arkadaşları benimle birlikte olmandan pek hoşlanmadılar."

Koltuğumda iki büklüm olurken kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. "Ne?" "İkisi de bana, sanki bir şeye çarpmışım gibi baktı.

benim ligim."

"Canları cehenneme," diyorum, aynı anda hem kızgınlığımı minimumda tutmaya hem de onların tepkilerini düşünmeye çalışarak. "Gerçekten yaptılar mı? Ne söylediler?"

"Hiçbir şey. Nasıl çalıştıklarını bilirsiniz, asla alenen bir şey söylemezler. Bu onların hisselerine zarar verir. Sadece, bilirsin, annenin bu konuda bir telefon almasına hazır ol."

Yola odaklanıyor ve yüz hatlarını duygusuz tutmak için cesur bir çaba sarf ediyor. Ama ben onu, bunun sahte olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Dudaklarının köşeleri zorlukla aşağıya doğru dönüyor, gözlerindeki hüzün ancak ararsanız fark edilebilir. Dominic duygularını saklamakta çok başarılı ve ilk tanıştığımızda, belki de gerçekten derin duygulara sahip olmadığını düşünmüştüm. Birlikte geçirdiğimiz haftalar ve aylar boyunca farklı olduğunu anladım. Hatta, eğer duygularını açığa vurursa, belki de onları herkesten daha derinden hissettiğinden şüpheleniyorum.

Vermek istemediği işaretler karşısında göğsüm sıkışıyor ve keşke annemin arkadaşlarını yakalayıp onlar hakkında ne düşündüğümü doğrudan söyleyebilseydim diyorum. Dominic'in herhangi bir şekilde hissetmesine nasıl cüret ederler? Onu tanımıyorlar bile.

Koluna dokunuyorum, elimi hafifçe pazusunun kıvrımına koyuyorum. Sanki temas gerginliğinin bir kısmını serbest bırakıyor çünkü gerçekten rahatladığını hissedebiliyorum.

"Sana o şekilde baktıkları için üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Bu konuda endişelenme. Böyle kadınlar - eğer seninle olmasaydım, benden küçük kirli sırları olmamı isterlerdi."

Tepkimi bekliyor. "Böyle evlere gittiğimde
-"

"Benimki gibi mi?"

"Seninki gibi," diye kabul ediyor, "o kadınlar dövmeli, mavi yakalı pislikleri severler. Biz onların sahip olmaması gereken şeyleriz. Ben tam olarak onların misyoner tarzı, dört inç sikli kocalarının olmadığı şeyim."

"Dom." Onun adı bir cümle, bir soru ya da başka bir şeyin başlangıcı değil. Elimi yavaşça çekiyorum.

"Yani özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Eğer seninle oturuyor olmasaydım, farklı bir oyun olurdu."

Tartışmak istediğim o kadar çok şey var ki, bununla gitmek istediğim o kadar çok yön var ki, birini seçemiyorum. Sadece oturuyorum, koltuğumda kemerimi bağlıyorum ve keşke düşüncelerimi de bağlamanın bir yolu olsaydı diyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor sırıtarak, "esmer Ford'u da sikti."

"Bunu nereden biliyorsun?" O sadece gülüyor.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" İhtiyatla soruyorum. "Seninle olmamam gerektiği için birlikte olduğumu mu?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve her geçen saniye endişem artıyor. "Belki."

"Gerçekten mi? Bu çok saldırgan, Dominic."

"Gerçek bu." Alt bölümümün kapısındaki görevlinin bizi içeri almasını beklerken dudağını ısırıyor. "Başlangıçta dikkatini çeken şeyin bu olduğunu mu düşünüyorum? Evet, kesinlikle. Kesinlikle."

Kapı hareket ediyor ve arabayı içeri sokuyor. "Bu yüzden mi hâlâ buradasın? Hayır."

"Bu kadar sığ olduğumu düşünmenden nefret ediyorum."

"Ben öyle demedim. İlk başta beni istediğini söyledim çünkü istememeliydin. Tıpkı kalorisi yüzünden yememeliyim diye hayıflandığınız cevizli tereyağlı dondurmayı her zaman istediğiniz gibi. Sonra alıyoruz ve birkaç kaşık yiyorsun ve sonra işin bitiyor çünkü gerçekten

Ne istediğinizi. Limon şerbeti istedin. Sen sadece kendine seçeneklerin olduğunu ve senaryo dışına çıkabileceğini kanıtlıyordun."

"Yani sen tereyağlı cevizli dondurma mısın?" Takip etmeye çalışarak soruyorum.

"Evet. Başta öyleydim. Şimdi, belki de dolabınızın arkasında mısır gevreğinin arkasında sakladığınız o küçük çikolatalı kurabiyelerdenim."

"Bekle," diye gülüyorum. "Dondurma hakkında konuştuğumuzu sanıyordum." "Konuşuyorduk, ama hadi bunu yemeğe kadar genişletelim."

"Tamam. Devam et. Bu çok ilginç."

Arabayı garaj yoluma sokuyor ama komşumu kızdıracağını bildiği için lastikleri hızlıca gıcırdatmadan yapmıyor. İki ev aşağıdaki adam, bakım yapılan sokaklardaki siyah izlerin istenmeyen izler olduğunu söylüyor.

Camaro'yu kapatarak bana baktı. "Ben senin sevdiğin ama sevmek istemediğin kurabiyelerim. Bu yüzden onları mısır gevreğinin arkasında saklıyorsun. Mısır gevreği iyi bir seçim, lif dolu ve etiketine baktığın tüm o saçmalıklar. Ben ise koruyucu maddelerle, sahte renklerle dolu," diyor dövmelerini göstererek, "ve kanserle dolu yağlarda pişirilmiş bir atıştırmalığım. Bir gün senin ölümün olacağım. Bunu sen de biliyorsun. Önüne geldiğinde hayır diyemiyorsun."

"Tamam," diye kıkırdıyorum, ellerimi havada sallayarak, "bu çok düşündürücü bir benzetme olsa da, Waylor'un Kurabiyeleri, yanılıyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Atlayıp yanıma koşuyor. Kapı açıldı, içeri ılık öğleden sonra esintisi girdi. Bana elini uzatarak dışarı çıkmama yardım ediyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Bugün yine çok güzel görünüyorsun."

"Kurabiye sohbeti bitti mi?"

"Evet." Beni göğsüne çekiyor, kollarını sırtıma doluyor.

Gömleğinin yumuşak kumaşına sokuluyorum, onu içime çekiyorum ve dondurma tartışmasını daha sonra analiz edilmek üzere bir kenara itiyorum.

"Biliyor musun," diyor göğsü her nefeste kıpırdarken, "asla kardeşlerin gibi olamadım."

"Nasıl yani?"

"Ne demek istemiyorum?" Sesi boş, neredeyse üçüncü şahıs gibi geliyor ve beni yerime yapıştırıyor. "Çok rahatlar. Sanki yapacak bir şeyleri yokmuş, endişelenecek bir şeyleri yokmuş gibi. Sanki savaşlarını kendileri seçiyorlarmış gibi, tam tersi değil."

"Hepimiz savaşlarımızı seçeriz, değil mi?"

"Benim geldiğim yerde öyle değil," diye itiraf ediyor. "Bazen savaşlar bizi seçer. Bazen hayatlarımız güven fonları ve iyilik perileriyle gelmiyor."

İterek ona baktım. "Bir vakıf fonum olmasına yardım edemem. Tıpkı senin de olmamana engel olamadığın gibi."

"Biliyorum," diyor yüzümdeki bir tutam saçı fırçalayarak. "Sadece bugünün benim için gerçekten ufuk açıcı olduğunu söylüyorum."

Bir sonraki kelimelerini arayışını izlerken ruhum bir ağırlık gibi çöküyor. Ona karşılık verebileceğim milyonlarca kelime var ama yapmıyorum. Çok korkuyorum.

"Bir gün gelecek, Lincoln ya da Ford gibi biri gözünüze çarpacak, kaliteli bir limon şerbeti," diye hüzünle sırıtıyor, "ve tereyağlı cevizle ne halt ettiğinizi merak edeceksiniz."

"Her gün seninle ne yaptığımı merak ediyorum," diyorum Dom'a şakacı bir şekilde karşılık vermeye çalışıp başaramayınca. "Ama her gün bana bacak vuruşlarından ya da klima ünitelerinden bahseden ya da gece on birde General Tso's yiyebileceğimi söylediğimde bana Çin yemeği getiren başka birini dinlemek istemiyorum."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Gitmem gerek." Alnımdan öpüyor ve arabanın etrafında dönmeye başlıyor.

"İçeri girmek istemiyor musun?"

"Bugün Ryder'a bir süre bakmam gerekiyor," diyor sürücü kapısına ulaştığında. "Nate çalışmak zorunda ve Chrissy de kaçtı ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Onların işine karışmak istemiyorum."

Beni davet etmesini bekliyorum. Daha önce Ryder'ı izlemeye yardım etmiştim. Birkaç katı, rahatsız edici saniyeden sonra, davet gelmeyeceği açıktı.

Duygularıma teslim olsaydım, ağlamaya başlardım. Arafta olmak dünyadaki en kötü duygudur ve biz de tam olarak bu durumdayız - arafta. Hiçbir zaman resmi bir eşya olmadık, ama olduk. Şimdi o etiketsiz parça mıyız, onu bile bilmiyorum.

Dominic'ten bir şeyler talep etmek sana tek bir şey kazandırır, istediğinin tam tersi. Bu yüzden ona ne düşündüğünü ya da hissettiğini soramam. Sorsam bile, gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bildiğinden bile emin değilim.

"Tamam," dedim ve kapıma yöneldim. "Seninle sonra konuşuruz."

Ben kapıyı açıp güvenlik sistemini kapatana kadar bekliyor. Çantamı içerideki kanepenin üzerine atıp kapı aralığından ona doğru dönüyorum.

"Bugün benimle geldiğin için teşekkürler."

Bir an için başını öne eğiyor. "Bu kulağa çok tuhaf gelecek ve bunu çok fazla düşünmeni istemiyorum ama beni ailenle tanıştırdığın için teşekkür ederim."

Ona yarım bir gülümseme gönderiyorum, o da hemen karşılık veriyor. "Kardeşlerimden hoşlanmadığını sanıyordum."

Beni güldüren bir göz kırpışıyla arabaya bindi. "Bilmiyorum."

Garaj yolundan hızla çıkışını izliyorum, lastiklerinin uzun havlamasını dinliyorum ve keşke onunla birlikte orada olsaydım diyorum.

Dominic

"HEY." Mutfağa girerken Nate'e hızlıca bir baş selamı verdim. Anahtarlarımı tezgâha fırlatıp gömleğimi çıkarıyorum. "Ryder nerede?"

"Uyuyor."

Gömleği toparlayıp anahtarlarımın yanına fırlatıyorum. Bir salkım muzun üzerine yarım yamalak düşüyor. "Uzun zamandır mı uyuyor?"

"Hayır. Sadece yatırdım."

"Güzel. Ben bir duş alayım o zaman."

Dediğimi yaparsam ikimiz için de daha kolay olurdu. Arkanı dön ve duşa git, geri döndüğümde gitmiş olacaktı.

Dün gece tansiyon yüksekti ve birkaç kelime konuşmayı başardık ama en çok kızdığım kişi Nate'ti. O da bunu biliyor. Akıllı davrandı ve çoğunlukla benden uzak durdu. Şimdiye kadar.

Şimdi buzdolabının yanında duruyor, üzerinde Altın Oda gömleği, şapkasını alnına doğru indirmiş, elinde anahtarlar. Az önce girdiğim kapıdan çıkıp gitmeye hazır. Ama hareket etmiyor.

"Landry's ile işler nasıl gitti?" diye soruyor.

"Senin sayende çok daha karmaşık." "Özür dilerim. Tekrar, Dom, özür dilerim."

"Tekrar, Nate, siktir git."

Başını eğiyor, şapkasını çıkarıyor ve elini yanına bırakıyor. Belki kızmak için enerji harcamaktan yoruldum, belki de sadece son yirmi dört saatten dolayı bitkin düştüm. Her iki durumda da dikkatini çeken bir nefes üflüyorum.

"Sadece ona geri öde. Her kuruşunu artı faizini." "Ödeyeceğim," diye söz veriyor. "Yapacağımı biliyorsun."

"Evet, yapacağını biliyorum."

Elini uzatıyor ve ben elini tuttuğumda beni tek koluyla kucaklıyor. "Özür dilerim. Cam ile ilişkini mahvedersem kendimi asla affetmem."

"Hayır, sanırım bunu kendi başıma yapabilecek durumdayım." "Ee, nasıl gitti? Gerçekten."

Yavaşça nefes alıyorum, hava ciğerlerime sızarken çatırdıyor. O günü düşündüğümde, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Yani, kardeşleri iyiydi. Ford iyi bir adam. Aslında bize tadilat için iş yaptığı müteahhitlerin numaralarını gönderecek."

"Gerçekten mi? Paradan haberleri var mı?"

"Evet. Garip. Biliyorum," diyorum başımı kaşıyarak. "Ford. Büyük olan o mu? Asker görünümlü orospu çocuğu?"

"Evet."

"Beni tehdit eden oydu," diye sırıtıyor Nate. "Muhtemelen birlikte takılabileceğim tek kişi o."

"Berbat durumdayız," diye gülüyorum. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

Gülümsemenin ötesine geçen bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Bir şekilde, sırf bu yüzden yanımda biri olduğu konusunda bana güven veriyor.

"Şimdi Lincoln," diye devam ediyorum, "bir tür pislik." "Arrows'ta oynuyordu, değil mi?"

Başımı salladım. "İyi biriydi. Yani, onu bayıltmadım ya da başka bir şey yapmadım, gerçi bir iki kez o noktaya gelebileceğini düşünüyordum. Ve," diye göz kırpıyorum, "ona yarım şişe Patrón borçlu olduğunu söylemeni istedi."

"Siktir et," diye gülüyor. Devam etmeden önce buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açmamı bekliyor. "Sen ve Cam iyi misiniz?"

Su boğazımdan aşağı buz gibi akıyor ve onun adı anıldığında mideme sıçrıyor. Öksürüyorum, su geri geliyor. Başımı lavabonun üzerinde tutarak, gözlerim yaşlarla yanarak, bayılacağımı düşünene kadar öksürüyorum.

Kendimi toparlayıp normal nefes almaya başladığımda Nate kaşlarını çatıyor. "Bu bir evet mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf
ediyorum. "Neden böyle
söylüyorsun?"

"Bariz olanı açıklamama gerçekten gerek
var mı?" "Hayır, ama aptalca olanı
açıklaman gerekiyor."

Gözlerimi devirerek suyu tezgâhın üzerine koyuyorum ve ona yaslanıyorum. "Onun bizden tamamen farklı bir dünyadan geldiğini hep biliyordum. Onun hayatı mükemmel. Lanet bir film gibi, dostum."

"Sadede geldiğiniz kısma hızlıca gelin."

"Mesele şu ki," diyorum nefesimi içime çekerek, "onun dünyasına asla uyum sağlayamayacağım ve kendi dünyamı ona asla emanet edemeyeceğim."

Cevap vermiyor çünkü ben haklıyım.

"Korkak gibi görünme riskini göze alarak, bundan nefret ettiğimi itiraf edeceğim. Başka biri olsaydı, başka biri, onunla evlenirdim. Bir saniye bile tereddüt etmezdim. Ama o herhangi biri değil ve bunu ona yapamam."

"Sanki maymunmuşsun gibi konuşuyorsun."

"Ben de ormandan gelmiş olabilirim." Şişeyi tekrar kaldırıyorum ve bu sefer boğulmamayı başararak suyun geri kalanını içiyorum. Sıvıdan soğumuş dudaklarımı yalarken, plastiği çöpe atıyorum. "Sanırım bu gece biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak."

"Çocuğum sendeyken olmaz."

"O küçük boku unutmuşum," diye şaka yapıyorum. "Bu berbat, biliyor musun?"

"Eğer söylediklerine inanıyorsan, öyledir. Ben senin saçmalıklarla dolu olduğunu düşünüyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet."

"Annemize bak," diyorum, pek sık gitmediğimiz bir yere giderek. "Ailesi düzgün insanlardı. İyi insanlardı. Sperm donörümüzle birlikte oldu ve bak başına neler geldi. Jack Nicholson'ın deli olmadığı ama onu buna inandırdıkları ve sonunda öyle olduğu film gibiydi."

"Ama-"

"Ya da Keeley," diyorum, yüz hatları düştüğünde yüzüm buruşuyor. "Ryder'a çok iyi bir anne ve sana da iyi bir eş oldu. Seni ve o çocuğu çok severdi. Sonra Bond'un eski karısıyla takılmaya başladı, damarına iğne battı ve altı ay içinde öldü."

Nate elini yüzünde gezdirir, eski karısının ölümünü hâlâ tam olarak atlatamamıştır. Onun eroin bağımlısı olduğunu öğrendiğinde boşanmışlar ve Ryder'ın velayetini almıştı. O zaman bile onu sevmişti. Her zaman da seveceğine şüphe yok.

"Bunun Cam'in başına gelmesine izin veremem," diyorum sessizce. "Dünya onun, Nate. Bir insanın isteyebileceği her şey onda var. Gidebileceği tek yön aşağı ve yanlış yöne dönerse o kadar aşağı gidebilir ki ..."

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor, Camilla'yı şu anki haliyle hayal etmek istemediğim için gözlerim kapanmaya zorlanıyor. Mutlu. Parlak. Canlı.

"Korkarım onu tüm bu pisliklerden koruyamam, Nate."

Bana sadece ondan alacağım bir acıma duygusuyla bakıyor. Ondan alacağım çünkü o benim durumumu anlıyor. O da bu yollardan geçti. Istırabı benden daha iyi biliyor. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Cam araya mesafe koyması zor bir kız," diye sırıtıyorum. "Onunla tanıştığımda bunu fark etmiş olsaydım

uzakta. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Dünyada onu görmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu, tıpkı şu anda kendime onu görmeyi bırakmamı söylemek için imkansız bir zaman geçirdiğim gibi."

"Yapmak zorunda mısın? Yani, mesele para değil ve o da bardan falan bir hatun değil. Bir evi var. Bir kapısı. İsterse güvenliği de var. Kendi başının çaresine bakabilir."

"O zaman ben ne işe yarıyorum? Onu koruyamayacaksam neden beni yanında tutsun ki?"

"Sik mi?"

"Bu hiç komik değil," diyorum ama kendimi yine de gülerken buluyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse," diyor ve

"Onu sevebilirsin. Ve onun için orada olabilirsin. Ve onu destekleyebilirsin. Keeley ile geçirdiğim güzel zamanları düşündüğümde aklıma bunlar geliyor. Özlediğim şey bu. Ona eve küçük hediyeler getirdiğimde gözlerinin parladığını görmeyi ya da bana başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bakmasını özlüyorum. Sanki bir takımmışız gibi. Hayatta ne istediğimizi ve bunu nasıl elde edeceğimizi konuşur, hayaller kurar, planlar yapar ve ne kadar aptal olduğumuza gülerdik."

Küçük bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Gitmeliyim yoksa geç kalacağım. Sonra evde ol."

"Görüşürüz."

Kapı kapandı ve mutfakta öylece kalakaldım. Dünkü öfke nöbetimden sonra Nate'in yeniden asmaya çalıştığı resim duvarda yamuk duruyor. Resmin kendisi büyükannemin mutfağından. Hayatım boyunca orada asılı durdu. Bana jambonlu somunu, patates püresini ve televizyonun önünde plastik çatal bıçaklarla yemek yerken radyoda çalan İncil şarkılarını hatırlatıyor.

Hüzünlü bir gülümsemeyle Ryder'ı kontrol etmek için koridora çıkıyorum.

Camilla

"BUNLAR ÇOK TATLI." JOY yeni yoga pantolonumu işaret ediyor ve gülümsüyor. "Nereden aldın bunları?"

"Halcyon," diyorum Ellie'nin mağazasına atıfta bulunarak. "Yeni bir serisi var ve harikalar. Bayıldım onlara. Bunların yeşili de var."

"Yarın oraya uğrayabilirim. Güzel egzersiz kıyafetleri bende onları giyme isteği uyandırıyor ve bu da beni kıçımdan kaldırıp spor salonuna götürüyor. Bazen."

Yoga rutinimizden sonra esneme hareketlerine geri dönüyoruz. Bugünü atlamayı planlıyordum ama dünden sonra vücudumun rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Dün bütün akşam telefonumu cebimde tuttum ve hatta küvette ıslanırken sırf bir arama gelirse kaçırmamak için banyoya götürdüm. Onu arayıp aramamak konusunda kendimle savaştım ama kardeşlerimle uğraştıktan sonra biraz zamana ihtiyacı olabileceğine karar verdim. Belki benim de olayların olgunlaşması için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Mallory yanımıza oturarak, "Sienna, Ford ve Linc'in dün gizemli adamınızla tanıştığını söyledi," dedi.

Mallory ile benim aramda oturan kız kardeşime bakıyorum.

"Evet.
Dominic'le tanıştılar."

"Oh, onun bir adı var," diye alay ediyor Mallory. "Biliyor musun, Graham yüzünden bilgiden dışlanmış gibi hissediyorum."

"Biliyor musun, doğru hissediyorsun," diye gülüyorum.

"Tamam ama beni ona siz yönlendirdiniz," diye itiraz ediyor. "Kızlardan biri olamamam hiç adil değil."

"Oha!" Joy araya giriyor. "Dom'un kardeşlerinle öğle yemeği yediğini mi söyledin?" Gözleri kocaman, çenesi açık kalmış. "Hiçbirinizin bunu duymak istemediğini biliyorum ama bu alfa cenneti gibi bir şey - alınma Mal."

"Bu iğrenç," diye irkiliyor Sienna. "Dom kısmı hariç.
Bu konuda sana
katılıyorum." "Hey!"

Gülüyorum.

Bir kahkaha krizine giriyoruz, her birimiz zihinsel olarak bu ifadenin farklı bir bölümünü siliyoruz. Mallory bizi konuya geri getirdi.

"Yani," diyor, "bu bilgi vermeme olayı. Bu adil değil. Graham benimle evlenecek falan değil ya."

Gözlerini deviriyor ve laf olsun diye söylüyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama öyle değil. Yüzünde Sienna'nın da benim de fark ettiğimiz bir acı var.

"G'nin nesi var?" Sienna soruyor.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey." Mallory kaşlarını çatar. "Bir şeyler olması gerektiğine dair mümkün olan her ipucunu bıraktım. Sehpanın üzerinde bir gelinlik dergisi var. Çiçeklerden ve düğünler için iyi aylardan bahsettim. Ve . . . hiçbir şey yok." Dudağını iki alt dişinin arasına sıkıştırdı. "Bak, o kadar uzun süredir çıkmadığımızı biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama adamla birlikte yaşıyorum. O beni eve götürmeden başka bir adama bakamam bile ve ..."

"Evet, tam şurada dur," diye irkildim.

"Hayır. Yapma. Detayları ben hallederim," diye şaka yapıyor Joy Sienna ona dirsek atarken.

"Birlikteyiz. Onunla birlikte olmamayı hayal bile edemiyorum ve onun da benimle birlikte olmamak gibi bir planı olduğunu sanmıyorum," diye yakınıyor Mallory.

"Kesinlikle öyle değil," diye katılıyor Sienna. "Ben Graham, Mal.

Her şey onun zamanında olmalı. Onun hızında."

"Programına göre," diye ekliyorum. "Belki de korkuyordur. Daha önce hiç ciddi bir kız arkadaş olayı yaşamamıştı."

"Belki de bunu benimle yapmak istemiyordur," diyor. "Ailenizdeki herkesin evlendiğini, bebek sahibi olduğunu görüyorum ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Dani ile Ryan'ı izliyorum ve ..."

"Bebek ateşi mi?" Joy

teklif ediyor. "Evet. Bu."

"Sanırım Landry'ler bunu herkese yapıyor. Özür dilerim. Tekrar söylüyorum, alınmayın" diye ekliyor Joy.

"Alınmadım," diye iç geçirdi Mallory. "Beni sevdiğini biliyorum. Burayı benim için satın aldı. Biz her açıdan evliyiz..."

"Biri hariç," diye bitiriyorum. "Özür dilerim Mal. Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır," diyor, ayağa kalkarak. "İstemiyorum. Sadece kendim için üzülmeyi bırakıp sahip olduklarımın tadını çıkarmam gerekiyor." Bize kaşlarını çatmasından sadece biraz daha mutlu olan bir gülümseme gösteriyor. "Ders vermem gereken başka bir sınıf var. Sonra konuşuruz çocuklar."

"Benim de gitmem gerekiyor," diyor Joy. "Bu kadar görselleştirmeden sonra bir duşa ihtiyacım var."

O ve Sienna vedalaşırken, "Çok iğrençsin," diyorum. O gittikten sonra ikizim bana bakıyor.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bacaklarımı bir kelebek gibi bir araya getirerek omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Birazdan Dom'a uğrayıp dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyor. Orada bırakmıştım ve yaklaşan hayır işiyle ilgili birkaç e-posta göndermek için ona ihtiyacım var."

"Dün nasıl geçti? Aramadın, ben de sormaya korktum."

"Yemek o kadar da kötü geçmedi. . ."

"Sorun ne, Swink?"

"Bilmiyorum. Ben sadece ... ... Dom beni rahatsız eden bazı şeyler söyledi."

"Ne hakkında?"

Kız kardeşime baktım. Gözleri endişemi yansıtıyor. "Pek çok şey. Ben. O. Biz."

"Yatakta ağlamadığın için ayrılmadın."

"Hayır," diye kıkırdıyorum. "Yapmadık. Sanmıyorum. Yani, aradığında pek konuşmadık çünkü Ryder vardı ve dikkati dağınıktı. Ama gayet normal görünüyordu ve bugün beni göreceğini ima etti."

Birbirimize bakıyoruz.

"Seni oraya bırakayım," diye teklif ediyor. "Böylece her şey yolunda gitmezse seni eve götürebilirim. Ve eğer öyleyse, seni bırakabilirim ve eve nasıl gideceğini kendi başına bulabilirsin."

Ayağa kalktım, güldüm. "Karın kasları ve harika mı?"

O da ayağa kalkıyor ve bir kolunu omzuma atıyor. "Dominic'i tanımlamak için daha iyi iki kelime var mı?"

Güneş ışığına ve onun cipine doğru ilerlerken, kabul ediyorum. "Hayır, sanırım değil."

Kapıyı hafifçe çalıyorum, Ryder'ın uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğundan emin değilim ve ayrıca burada olmak için eskisinden biraz daha az hevesliyim. Dom'un arabası dışarıda değildi. Bu biraz moral bozucuydu. Ona burada olacağıma dair bir mesaj attım ama cevap gelmedi.

Sienna'ya gitmemiz gerektiğini söylemeye hazırlanırken, kapı uçarak açılıyor. Nate diğer taraftaydı ve bizi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her gün kapıyı açtığınızda karşınızda bir değil iki güzel kadın görmüyorsunuz."

"Nasılsın?" Sırıtıyorum.

"Güzel. Sen?"

"İyi. Dizüstü bilgisayarımı Dom'un odasında bıraktım.

Alabilir miyim?" "Tabii. İçeri gel." Kapıyı açtı ve bana izin verdi.

ve Sienna içeride. "Dominic spor salonunda. Birkaç saattir orada, beklemek isterseniz birazdan döner."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yapmalı mıyım?"

"Demek istediği," diyor Sienna, "bize bilgi ver, Nate. Onun bilmemesi gereken ne söylüyor?"

Nate kahkahalar atıyor ve Sienna'nın bakışlarının, gömleği yukarı kaydığı için görünen karın kaslarına yöneldiğini görüyorum. "Sadede gel Sienna."

"Ben böyle yaparım," diye omuz silkiyor. "Dökül bakalım. "Pek bir şey söylemiyor."

"Ve yalan söylüyorsun."

"O benim kardeşim," diye vurguluyor. "Priss sana bir şey söylese bana söyler miydin?"

"Hayır."

"Ve benden sana bir şeyler anlatmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Kanka kodu kardeş koduyla aynı değil. Hâlâ bize bir şeyler söylemek zorundasın."

Nate başını sallayarak bana bakıyor. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Gülerek kanepeye uzandım. Minderler, altlarındaki eski yaylara batarken gıcırdıyor.

"Oh!" Nate diyor ki, "Şuna bir bak."

Mutfaktan bir dizi kâğıt alıp önümdeki sehpanın üzerine yayıyor. Sienna yanıma oturuyor ve bir sürü boya örneği, aydınlatma armatürü görüntüsü ve döşeme seçeneğine göz atıyoruz.

"Nate, bilmiyorsan söyleyeyim, tasarıma bayılırım," diye ciyaklıyor Sienna, şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi eşyaları karıştırırken.

"Ben de öyle duydum," diyor. "Zemin için bunu beğendim. Dayanıklı ve-"

"Ve güzel görünmesini sağlamak tam bir felaket olur," diyor Sienna, onu bir kenara fırlatarak. "Şimdi bu dayanıklı ve temiz tutması kolay."

"Ama zaten orada olanla bu hissi nasıl eşleştireceksiniz?" diye sordum. "Döşemeyi, barı ve diğer şeyleri değiştirmediğiniz sürece berbat görünecektir. Boyayla bile tarzlar uyuşmaz."

Kız kardeşimin bakışları benimkilere kayıyor, gözleri parlıyor. "Sen
Bu işte iyiyim."

"Pek çok şeyde iyi."

Başlarımızı yana çevirdiğimizde Dominic'in kapının girişinde durduğunu görüyoruz. Kırmızı file şortu ve terli beyaz tişörtüyle onu tek başına görmek tüm vücudumun sıkışmasına neden oluyor.

Saçları dağınık, yanakları antrenmandan dolayı hâlâ kırmızı. Dünden kalma kirli sakalını yüksek moda bir aksesuarmış gibi taktığından bahsetmiyorum bile.

"İçeri girdiğini duymadık," diyor Nate. "Kızlara bar için gerekli malzemeleri gösteriyordum."

Dom'un adem elması sallanıyor. "Cam, neden bir dakikalığına buraya gelmiyorsun?" Kapı aralığını itip koridora yöneliyor.

"Devam et," diye fısıldıyor Sienna. Kulak zarıma hücum eden kandan onu zar zor duyabiliyorum. "Ben burada Nate'le kalacağım."

Kendimi yutkunmaya zorlayarak koridordan aşağı iniyorum ve Dominic'i yatağında otururken buluyorum. Küçük odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışırken ayaklarım eşikten birkaç santim ötede duruyor.

Gülümsemiyor, ters ters bakmıyor. Karar vermem için bana hiçbir şey vermiyor.

"İyi misin, bebeğim?" Yumuşakça
sordum. "Buraya gel."

Yatağa doğru üç adım atarken ses tonundaki çakıl taşları tenimde geziniyor. Ben daha karşısına geçemeden kollarını bana doluyor, yanağını karnıma bastırıyor.

Beni sıkıca tutuyor, neredeyse dengemi bozacak. Kollarımı omuzlarına koyuyorum, başının arkasını kucaklıyorum.

Bana sokuluyor.

Konuşmak yerine ellerimi sırtında gezdiriyorum, ta ki onu irkilten bir noktaya gelene kadar. Geri çekilirken gözlerinde bir acı parıltısı yakalıyorum.

"Ne oldu?" Etrafında dolaşarak soruyorum. Yatağa tırmanıp gömleğinin kenarını kaldırıyorum. Sırtının sağ tarafında, omzuyla kalçasının ortasında kızgın, kırmızı bir patlama var. "Biraz buz getireyim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, mavi gözleri berrak. "Sadece benimle kal. Bana gününü anlat."

İsteğinin basitliği beni hem endişelendiriyor hem de rahatlatıyor. Cevap vermeden önce, muhtemelen ihtiyaç duyduğundan daha fazla yardım ederek sırt üstü yatmasına yardım ediyorum ve bir yastıkla yan tarafını destekliyorum. Bana bunun gereksiz olduğunu söylerken sürekli sırıtıyor.

"Gerekli olup olmaması umurumda değil," diye inliyorum. "Bırak da kendimi bu konuda daha iyi hissedeyim."

Yerleştikten sonra yanına uzandım. "Ter gibi kokuyorsun."

"Hoşuna gidiyor ve bunu biliyorsun."

"İstemediğimi söylemedim," diye gülümsüyorum. "Sadece işaret ediyordum." "Bugün ne yaptın?"

"Yogaya gittim. Mallory ve Joy ile biraz konuştuktan sonra dizüstü bilgisayarımı almak için buraya geldim."

Parmağını yüzümün orta çizgisinde gezdiriyor. "Buraya beni görmeye gelmedin mi?"

"Burada olmanı umuyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama mesajıma cevap vermedin, o yüzden emin olamadım."

"Antrenman yapıyordum. Maçım yaklaşıyor ve dövüşeceğim adamın müthiş bir yer oyunu var."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Sırıtıyor. "İstemediğini biliyorum. Öyle kalsın."

"Ama bilmek istiyorum. Seni anlamak istiyorum. Bu şeylerin ne anlama geldiğini, neden savaşmayı sevdiğini."

"Bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Sen o kumaştan kesilmemişsin."

Sesinde bir kesinlik var, bana kararını verdiğini söyleyen bir kesinlik. Önceden daha açık uçluydu. Bugüne kadar, başka bir zaman ve yer için orada sallanan küçük bir fırsat penceresi vardı. O pencere kapandı.

"O kumaşı öğrenebilirim," diye teklif ediyorum.

Beni basitçe, kolayca öpüyor, sadece beni pelteye çeviren tatlı bir jest. "Bunun benim son dövüşüm olduğunu duyduğuna sevineceksin."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama fikrini ne değiştirdi?"

"Vücudum artık buna uygun değil," diyor, kıvrılarak burnunu. "Vurulduğunda acıyor."

"Sana vurmalarına izin vermediğini sanıyordum."

"Yapmıyorum. Bilerek değil," diye gülüyor. "Reflekslerim yaşıma ayak uydurmaya başladı ve dövüş gençlerin sporu."

"Şimdi bırak. Artık vurulma."

"Yapamam. Bu maaş gününe ihtiyacım var."

Para için taciz ettiği düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. "Dom, eğer konu paraysa, ben-"

"Yapma." Gözleri ısrarını destekliyor, bu kombinasyon beni ürpertiyor. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Az önce yapmak üzere olduğun şeyi. Ben kendi başımın çaresine bakarım." "Seni anlamıyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Aramızdaki duvar tekrar yükseldi. Kapının yerine kilitlendiğini hissedebiliyorum. Uzanıp koluna dokunuyorum. Joey'nin haç dövmesinin izini sürerek aramızdaki rahatlığı kaybetmemeye çalışıyorum ama o rahatlık çoktan gitmiş.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve sırt üstü düşüp telefonu çıkarıyorum. "Hey, G," diyorum tavana bakarak.

"Neredesin?" "Fark eder mi?"

"Hayır, aslında önemli değil. Önemli olan otuz dakika içinde evinize varacak olmam ve

orada olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Dom'a bakıyorum. Gözleri kapalı, nefes alıp veriyor. "Evet, bunu yapabilirim."

"Görüşürüz o zaman."

Hat kesildi. Cebime geri koyuyorum ve Dom'un yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Eve gidip birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir öpücük."

Tatlı dudaklarına doğru birkaç santim alçalıyorum ve kendi dudaklarımın dudaklarına doğru büzülmesine izin veriyorum. Ağzını benimkine karşı hareket ettiriyor; yavaş, sabit ve günahkâr. Nefes nefese geri çektiğimde gözleri açıktı. Gülümsemiyor. "Beni sonra arar mısın, Cam?"

"Cevap verecek misin?" "Evet."

Ben yataktan kalkarken gözleri tekrar kapanıyor. Kapıya geliyorum ama durup ona bakıyorum. "Dom?"

"Öyle mi?"

"Seni özledim."

"Sen benimlesin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ben de seni özledim."

Camilla

ŞARABI SEVMEM BİLE, ama yine de bir yudum alıyorum. Sert ve acı bir şarap ve bu kadar büyük bir yudum almadan önce şarabın son kullanma tarihinin geçip geçmediğini kontrol etmem gerektiğini fark ediyorum. Bu şişe Sienna Barrett'in kampanyası için eve döndüğünden beri buzdolabımda duruyor. Bu uzun bir süre.

"Ugh," diye yüzümü buruşturuyorum ama yine de bir yudum daha alıyorum. Graham'ın nesi var bilmiyorum ama her şeyden sonra biraz takviyeye ihtiyacım var.

Tam zamanında kapı çaldı. Elimde şarap kadehi, boğazımdan aşağı bir içki daha yuvarlanırken, diğer tarafta G'yi görüyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Bakışı ölümcül. Neredeyse bardağı düşürecektim.

"Sorun nedir?" Kekeleyerek yanımdan geçişini izliyorum. "Graham?"

Şarap kadehimi girişteki masanın üzerine koyup kapıyı kilitliyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum. Antrenin diğer ucundan bana ters ters bakıyor.

Kardeşimi, hiçbirini bu kadar kızgın görmemiştim. Hem de hiç. Vücuduna hava girip çıkarken gözleri hınzırca kısılmış. "Az önce Ford'u gördüm," diyor, kelimeleri

ölçüldü. "Dün sen ve Lincoln ile öğle yemeği yediğini söyledi."

"Evet," diyorum, aynı derecede ölçülü bir şekilde. Birden neden bu kadar kızgın olduğu anlaşıldı. Ford ona Dom'la tanıştığını söylemiş. Hızlı düşünerek savunmaya geçmeye karar verdim. "Ve Dominic'le."

Gülümsüyor ama hiç nazik değil. Eğlence yok. "Ve Dominic. Söyle bakalım Camilla, Dominic hakkında ne biliyorsun?"

"İhtiyacım olan tek şey." Gözleri daha da kısıldığında, bunun nereye gittiğini anladım. Yanından hızla geçerken, ona doğru bakmıyorum bile. "Kendin çıkabilirsin."

"Burada işim daha bitmedi," diye arkamdan

bağırıyor. "Bitirdim."

Mutfağa girerken adımlarım fayansa çarpıyor ve kendimi kardeşimden olabildiğince uzakta konumlandırıyorum. Bunun Dominic'le ilgili olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyor.

Genelde G.'yi dinlerim, fikirlerine değer veririm ama kendi evimde durup hiç tanımadığı bir adam hakkındaki fikirlerini evirip çevirip bana atmasını dinlemem.

Kanım kaynıyor, o odanın karşısında dururken benim de gözlerim kısılıyor. "Ne istiyorsun Graham?"

"Bununla başlayalım: Bu sabah annemizle kahvaltı yaptım."

"Aferin sana."

"Paulina'nın dün gece onu aradığını söyledi."

"Paulina'yı sikeyim," diyorum niyet ettiğimden daha vurgulu bir şekilde.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, Graham. Paulina'yı sikeyim," diye tıslıyorum, onun hiç de Camilla'ya benzemeyen bir gösteriyi özümsemesini izlerken. "Oh, bekle, zaten yaptın."

Gözleri kararıyor ve onu tahmin ettiğimden daha çok babama benzetiyorum. "Sözlerini akıllıca seç, Camilla."

"Aynı şey senin için de geçerli."

"Sana ne oldu böyle?" diye hırlıyor. "Sana yaptığı şey bu mu? Seni çılgın bir deli mi yapıyor?"

"Bu çılgın bir deli mi?" Gülüyorum. "Gerçekten mi? Bana öyle geliyor ki, kendi evimde saldırıya uğramak ve kendini savunmak, kız kardeşinin evine dalıp onu bir hiç uğruna bir tür suçlu gibi hissettirmekten biraz daha az delice."

Dudakları birbirine çarpıyor, beni reddediyor. "Aynada kendine iyice bakmanı istiyorum küçük kardeşim, bakalım gördüklerin hoşuna gidecek mi?"

Graham'ın ne gördüğünü hayal etmek gülümsememe neden oluyor. Bu onun daha önce hiç görmediği bir şey. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Kararlılık.

Daha önce Lincoln ile kavga ettim ve Ford ile tartıştım ama Graham ile hiç tartışmadım. O her zaman benden çok daha büyük olduğu için konuşmalarımız her zaman mantıklı ve eşit ayaklı olmuştur. O ağabey, ben ise daha küçük, daha itaatkâr kız kardeş. Bugün öyle değil.

Bugün onu kızdırmamın bir önemi yok. Benim aptal olduğumu düşünmesi ya da bana aptal demesi umurumda değil. Onunla dalga geçmeme ya da olayları onun bakış açısından görmeye çalışmama kesinlikle gerek yok çünkü o yanılıyor. Pek çok açıdan.

"Dom bazı şeyleri farklı görmemi sağladı," diye itiraf ediyorum. "İnsanları farklı görmemi sağlıyor."

"Bu doğru mu?"

"Bu kesinlikle doğru."

Adadaki bir bar taburesinin arkasını tutuyor ve üst kısmını sıkıyor. "Onun ne olduğunun farkında mısın? Erkek arkadaşın mı?"

"Ben ne istersem o olur."

"Tabii ki öyle," diye alay ediyor. "Günümüzün Romeo'su olduğuna eminim."

Derin bir nefes alarak gözlerinin içine bakıyorum. "Graham, senin benim kardeşim olduğunu ve tüm bunların muhtemelen, umarım, iyi bir yerden geldiğini hatırlamak için çok ama çok çabalıyorum. Sen bunu son derece zorlaştırıyorsun."

Bunu düşünüyor. Ağırlığını diğer bacağına verirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ford aranızdaki ilişkinin ciddi olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Ford sana iyi anlaştıklarını söyledi mi? İyi sohbet ettiklerini ve ona birkaç konuda yardımcı olduğunu?"

"Lincoln ile de konuştum."

"Evet, elbette, hayatında ilk kez Lincoln'ü dinle," diye gülüyorum, bu da Graham'ın öfkesinin geri dönmesine neden oluyor. "Aslında onu dinlemelisin. Nedenini bilmek ister misin?"

"Eminim bana anlatacaksın."

"Çünkü en azından Lincoln onunla tanışacak ve kendi kararını verecek cesarete ve sınıfa sahipti. Duymak istemediklerinizi dinlemekten başka bir şey yapma zahmetine girmediniz!"

"Oh, özür dilerim. Onun ukala olduğunu duymak istemediğim için beni affedin-"

"Lincoln," diyorum ve bunu nereden duyduğunu bildiğimi ona bildiriyorum.

"Seninle ilgilenememek-"

"Ford," diye iç geçirdim.

"Graham sözlerini şöyle noktalıyor: "Ve aynen aktarıyorum, 'federal hapishaneden yeni çıkmış bir adam' gibi görünüyor.

"Paulina. Belki Raquel," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyorum. "Zeki olduğundan, gündüz işi, gece işi ve yarı zamanlı bir işi olduğundan da bahsettiler mi?" diyorum, dövüşü yarı zamanlı bir iş olarak sayarak. "Beni özel hissettirdiğinden de bahsettiler mi? Birçok açıdan senin kadar aşırı korumacı olduğundan," diye tersliyorum, "ya da hiç hapse girmediğinden ama şu anda benimle nasıl konuştuğunu duyarsa hapse girebileceğinden?"

Graham gözlerini devirerek kızgınlığını belli ediyor. "Dominic'in Nolan'ın yeğeni olduğunun farkında mısın?"

Başımı sallıyorum, uzun ve boğuk bir nefes alıyorum. "Evet. Bunun farkındayım."

"Ve hala onunla görüşüyorsun?" "Bu retorik bir soru mu?"

Ellerini mükemmel saçlarında gezdiriyor, hepsini karıştırıyor. Sanki benimle konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuş ya da aynı derecede dramatik bir şey yapıyormuş gibi mutfağa bakıyor. Bu özel konuyu tartışmıyor olsaydık gülerdim.

"Cam," diye başlıyor, "ben makul bir insanım. Şu anda öyle görünmüyor olabilir ama öyleyim. Bununla birlikte, bunun Barrett'a ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Nolan'dan hoşlanmadığını biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama-"

"Nolan'ı sevmiyor mu?" diyor inanamayarak. "O adam Barrett'ın kariyerini mahvetmeye çalıştı. Alison'ı neredeyse saldırıya uğratıyordu, hatırlıyor musun? Nolan neredeyse Barrett'ın ...

. her şey . . . ve işte buradasın-"

"Burada neyim ben?" Güçle karşılık veriyorum. "Belki de başka bir pislikle kardeş olan pislik bir babaya sahip birine aşık olmak? Bu nasıl Dominic'in suçu oluyor, G?"

"Bunu Barrett'a nasıl açıklayacaksın?"

"Paulina'nın Barrett'i ve büyük olasılıkla Ford'u becerdiğinin farkındaydınız ve yine de onunla yattınız. Kimse bu konuda endişelenmedi. Kiminle yattığımın neden umurumuzda olduğunu anlamıyorum."

Gözleri kısılıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Bana karşılık vermeye hazır, ama ona fırsat vermiyorum.

"Benim ne yaptığım konusunda daha az, senin ne yaptığın konusunda daha çok endişelenmen gerekiyor. Bugün Mallory ile konuştum. Her şeyi berbat etmenin eşiğinde olduğunun farkındasın, değil mi? Yoksa bu konuda konuşmaya iznimiz yok mu? Sadece kiminle yattığımı mı?"

İrkildiği belli, eli sandalyeden düşüyor. "Evet Graham, onun

Nolan'ın yeğeni olduğunu biliyorum. Ayrıca

Genetiğin nasıl işlediğini ve kiminle akraba olacağınızı seçemeyeceğinizi biliyorum. Eğer durum böyle olsaydı, şu anda sizinle herhangi bir DNA paylaşmaktan vazgeçerdim."

Beyaz düğmeli gömleğinin yakasını çekiştirerek o darbeyi alıyor. Kol düğmeleri, başının üzerindeki avizeden yayılan ışıkta parıldıyor. Yüzünde çizgiler var.

daha önce fark etmediğim derin, endişe verici izler var. Ona bu kadar kızgın olmasaydım, nasıl hissettiğini sorardım. Ama sormadım çünkü hala kızgınım.

"Kredi konusunu da biliyorum," diyor.

"Aferin sana."

"Cam, lütfen bana bunun neden endişe verici olduğunu anladığını söyle. Lütfen bana aklını tamamen yitirmediğini söyle."

"Anladım. Ben aptal değilim. Ne demiştiniz? Hapisten çıkmış gibi görünen birine borç vermek çok para. Hapisten mi çıkmış? Öyle bir şey mi?"

Tavana bakıp iç geçiriyor.

"Nedir bu Graham? Bu parayla mı ilgili? Sosyal statüyle mi ilgili? Annemin arkadaşlarının beni Brooks Brother's takım elbisesi giymeyen biriyle görmesi seni bir şekilde rahatsız mı etti? Bu bir şekilde Landry markamızı aşağı mı çekti?"

Bana ters ters bakıyor.

"Çünkü eğer durum buysa, eğer küme düşürüldüğümüz şey buysa, artık buraya uygun olduğumdan emin değilim."

"Tabii ki öyle değil," diye mırıldanıyor. "Ben sadece ... ... Burada olup bitenleri kontrol etmeye çalışıyorum."

"Değişiklik olsun diye sana bir tavsiye vereyim. Evine git. Mallory'yi bul. Benim ilişkim yerine o ilişki için endişelen. İnan bana, çabaların kendi evinde çok daha fazla takdir görecek ve çok daha gerekli olacak."

Başını sallıyor. "Anladığım kadarıyla onunla görüşmeye devam edeceksin."

Beni delip geçen kelimeler değil. Daha çok üslupları, küçümseyici doğaları beni sıcak bir bıçak gibi delip geçiyor.

"Evimden defol." Hareket

etmiyor.

"Şaka yapmıyorum, Graham. Hemen evimden defol."

"Swink . . ."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak ve ellerimin titremeye başladığını hissederek. "Git buradan. Burada istenmiyorsun."

Gitmek için dönmeden önce bakışlarımı tutuyor. Kapıya varıyor ve çekerek açıyor. Döndüğünde gözlerinde ateşi görüyorum. "Aklın başına geldiğinde, seni içine soktuğu bu beladan kurtarmam için beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kapı kapandı. Gözyaşlarına boğulmadan önce gittiğinden emin olmak için birkaç saniye bekliyorum.

Dominic

EV SESSIZ. NATE barda ve Chrissy de biraz önce gelip Ryder'ı aldı. Sadece ben, sidik sıcaklığında bir bira ve sesi kısılmış bir televizyon var.

Her şey acıyor. Vücudum. Başım. Kalbim. Hepsi orospu çocuğu gibi ağrıyor.

Kanepede otururken bacaklarım önümde uzanıyor, gözlerim haberlerde konuşan kafayı izliyor ama görmüyor. Trajik bir olay yaşamış ama şimdi gülümseyen, el ele tutuşan bir aile hakkında bir hikaye var. Benim hiç yaşamadığım şeyler.

Asla sahip olamayacağım şeyler.

İstediğim gibi değil.

Yorgunum. Sabah kalkıp işe gitme, spor salonuna gitme ve sonra eve dönüp bunu yapma düşüncesi gözlerimi kapatıp uyumak istememe neden oluyor. Hiçbir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok.

Dün Landry's'le arayı düzeltmek için bir yol bulmam gerekiyordu. Bunun muhtemelen boşuna olduğunu düşündüm ve bu yüzden bu kadar uzun süre reddettim.

Sonra işler değişti.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu. Sadece seviştiğim bir kız değil, günün sonunda görmeyi dört gözle beklediğim biri oldu. Dondurucumda ondan önce varlığından bile haberdar olmadığım şerbet olduğundan emin oldum. Yatmadan önce duymak istediğim onun sesiydi.

Cam bana daha önce hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Umursayabileceğimi bilmediğim şeyleri umursatıyor. Gecenin sonunda eve varmış olması ya da kendini iyi hissetmediğinde yeterince soğuk algınlığı ilacı almış olması gibi.

İşler ne zaman bu noktaya geldi, bilmiyorum. Ama beni kardeşiyle tanıştırmak istediğinde ve bunun onun için önemli olduğunu gördüğümde ... Onun için önemli olduğumu hissettim.

Bu yüzden hislerin tehlikeli olduğunu söylerler. Hızlı bir sevişmeyi alıp bir yıl, iki yıl, on yıl sonrasının hayallerine dönüştürüyorlar. Şu anda televizyonda olan şeyler.

Kapatıyorum ve ılık demliğin kalanını içiyorum.

Kapı çalındığında gözlerim kapanmaya başlıyor. Ayağa kalkarken yüzüm buruşuyor, şişeyi yere bırakıp girişe gidiyorum. Delikten baktığımda kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Yeterince hızlı açamıyorum.

Yüzünde rimel izleri var, güzel gök mavisi gözleri sulu ve şiş. Bir soru bile sormadan bir bakışıyla öne atılıyor ve kollarını belime doluyor.

"Ne oldu sana böyle?" Onu içeri çekip kapıyı kapatarak soruyorum. Yüzünü görmeye çalışırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet." Bana sokuluyor, sözleri gömleğim tarafından boğuluyor.

Onu kucağıma alıyorum, bacakları bir kolumdan sarkarken diğer kolum sırtını kavrıyor, onu kanepeye taşıyorum. Otururken onu kucağıma oturtuyorum. "Pekâlâ. Neler oluyor? Neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes alıyor ve ağlama krizinden çıkarken titriyor. Gözlerine dokunan hızlı, kolay bir gülümseme sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Dom."

"Bu konuda konuşmak isteyip istememen gerçekten umurumda değil," diye gülüyorum. "Bu konu hakkında konuşacağız." Saçlarını toplayıp birbirine dolayarak bir omzunun üzerine yerleştiriyorum. "Söyle bana. Ben bir şey yaptım mı? Yani, muhtemelen yaptım, ama ..."

"Sen değildin."

Yüz hatlarım düştü. Bu işleri değiştirir. "Tamam. Kim yaptı?" "Graham," diye fısıldıyor.

"Kardeşin mi? Seni ağlattı mı?" "Evet."

Koltuğumda hareket ediyorum, rahat etmek imkânsız. Kucağımdan inmeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. Ona burada ihtiyacım var. Benimle birlikte. Benim yanımda.

"Graham'ı evimden attım," diyor bana bakmadan sessizce.

"Neden?"

Omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "O sadece ... mantıksız davranıyordu."

Yüzünü izliyorum. Orada içimi yakan bir keder var ve aniden anlıyorum. "Benim yüzümden oldu."

"Dom . . ." diye yalvarıyor.

Haklıyım. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sadece Ford ve Lincoln ile konuşmuş ve ya bir araya getirmiş ya da birisi ona söylemiş, bilmiyorum ama senin Nolan'ın yeğeni olduğunu öğrenmiş."

"Tabii ki yaptı," diye mırıldanıyorum, başımın çarpmaya başladığını hissederek. "Özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?" Elleriyle yüzümü sarmaya çalışıyor ama ben onları sallıyorum. "Dom, beni dinle, bu senin hatan değil."

"Nolan'la akraba olmamın benim suçum olmadığını biliyorum. Çok açık. Ama seni bu duruma soktuğum için özür dilerim."

Onu kucağımdan kaldırarak ayağa kalkıyorum ve odanın ortasına doğru ilerliyorum. Bir daire çizerek ilerlerken ruhumun parçalanmaya başladığını hissediyorum.

"Ona gitmesini söyledim," diyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken. "Ona buna katlanmayacağımı söyledim."

"Ama o haklı."

"Hangi konuda?"

"Söylediği her şey hakkında," diye itiraf ediyorum, ruhumun azalmaya başladığını hissederek. "Ve sahip olmayabileceği her şey hakkında."

Ayağa kalkar, iki yanağı da ıslanmıştır. "O haklı değil. Hiçbir konuda," diye burnunu çekiyor. "Bana kendimi savunmamı ve kendi adıma düşünmemi söylüyordun Dominic."

"Yaptım. Ama Cam, bu senin yapman gereken bir kavga değil bebeğim," diye iç geçiriyorum. "Bu senin ailen. Evet, onlara karşı sınırlara ihtiyacın var. Evet, onlara kendi işlerine bakmalarını söylemelisin ve onların gölgesinden çıkıp onlara gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini göstermelisin. Ama Cam ..." Başımı sallıyorum. "Bu senin ailen."

"Kardeşlerimden nefret ettiğini sanıyordum."

"Onlar hakkında ne düşündüğüm önemli değil. Onlara ihtiyacın var. Benim gibi bir pisliğin aranıza girmesine izin veremezsiniz."

"Onlara ihtiyacım mı var?" diye soruyor, kaşları kalkık. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun Dominic?"

Nefesim hâlâ göğsümde, ellerim neredeyse iki yanımda titriyor. Gözlerimi kaçıramadan bir sonraki sözlerini bekliyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Bu üç küçük kelimeyle aramızdaki birkaç adımı atıyor ve kollarını belime doluyor. Onu sıkıca tutuyorum, bilincimi korumak için yeterli oksijen akışını sürdürmeye çabalarken onu hayatım pahasına kendime doğru çekiyorum.

Daha önce kimsenin bana ihtiyacı olmamıştı. Bana baktığı şekilde değil. Kadınlar bana orgazm ya da güvenlik ağı ya da Cuma gecesi yapacak bir şey için ihtiyaç duydular. Bana, mürekkebin ve oyunun altındaki bana bakıp bunu istediğini söyleyen bir kadın hiç olmadı.

Ona söyleyecek kelime bulamıyorum çünkü buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Ağzım kuru ve pamuksu hissediyorum ama içimde bir süre daha kalmasını tercih edeceğim bir sıcaklık var.

Cam göğsümde eriyor, parmakları sırtıma bastırıyor ve sanki onu reddedeceğimden korkuyormuş gibi bana tutunuyor. Bu da benim hatam.

"Seninle kardeşlerinin arasına girmeyeceğim," diyorum başının arkasını okşayarak. "Benim gibi bir adamın bunu mahvetmesine izin veremezsin."

"Senin gibi bir adam mı?" Yüzünü görebilmem için geri çekildi. "Tanıdığım en zeki adama karşı seni savundum, alınma."

"Hiç alınmadı, sanmıyorum. Belki de
alınmamıştır." Sırıtıyor. "Kesinlikle en ateşlisi
sensin." "Bu beni biraz daha iyi hissettirdi."
"Ve en seksisi."
"Bu da yardımcı oluyor,"
diye gülümsüyorum. "Ve
en tatlısı."

"Bu bir yalan," diye gülüyorum ve onun muhteşem gülümsemesinin bana yansımasını izliyorum.

Bir elini kaldırıp yanağıma dokunuyor. "Benimle kardeşlerimin arasına girmeyeceksin. Kızabilir ve küplere binebilirler ama çocuk gibi davranmak istiyorlarsa, bu eşlerinin sorunu. Benim değil."

"Yapmak istediğim son şey sana sorun çıkarmak. Sana bakıyorum ve yapabileceğim tek şeyin seni m a h v e t m e k olduğunu düşünüyorum ve bunun olmasına izin vermektense kendimi öldürürüm."

"Biliyorum," diyor gözleri parlayarak. "İşte bu yüzden sana güveniyorum."

"Bana bir şey söyle," diyorum. "Graham seni incitti mi?"

"Sadece hislerim. Ve gerçekten onlar bile değil. Ama onunkileri incitmiş olabilirim," diyor sorumu düşünerek. "Acaba sabah bu konuda ne hissedecek?"

Kıkırdayarak onu kucağıma alıyorum ve koridora doğru ilerliyorum. "Graham'la küçük bir buluşma ve selamlaşma yapmamı istiyorsan, şimdi bana söylemenin tam zamanı," diyorum.

yatak odamın kapısını açtım. "Yaklaşık yirmi saniyen var ve sonra ikimizin de çok çok uzun bir süre boyunca onu düşünmemesini sağlayacağım."

Kollarını boynuma doladı ve gülümsedi. "Kimden bahsediyorsun?"

Onu yatağa atıp, tepki vermesine fırsat vermeden üstüne çıktım.

Camilla

Bakışlarını karşılamak için yüzümü kaldırıyorum. Alaycı sırıtışı uzaklaşıyor ve yerine yumuşak, tatlı bir bakış yerleşiyor. Onun şakacılığı içimde bir sızı yaratırken, bu yanı içimi eritiyor.

Ellerim ensesinde duruyor, teninin sıcaklığı avuçlarımdan yayılıyor. Parmaklarımı saçlarının uçlarında gezdiriyorum, sonra daha da yukarılara çıkıyorum, çok kısa bir süre önce kendi ellerinin değdiği belli olan dağınık saç telleriyle oynuyorum.

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Sanki gözlerini benden ayırırsa yok olacakmışım gibi.

"Dom," diye
fısıldadım. "Evet,
tatlım?"
"Söylediğimde
ciddiydim."

Ne demek istediğimi anladı. Şokun yüz hatlarına yayıldığını görüyorum, sonra bırakıyor. "Kardeşinin duygularını incittiğini mi?"

Yüzündeki ifadeyle alay ederek dizlerimin yanlara düşmesine izin veriyorum. Aramızdaki boşluğu işgal etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

"Hayır," dedim. "Sana ihtiyacım olduğunu söylediğimde ciddiydim."

Gözleri benimkileri arıyor, şaka yaptığıma dair bir işaret arıyor. Şaka yapmadığımı bilmeli. Bu konuda değil.

Taş gibi sert uzunluğunu kalçamın iç kısmına bastırarak sırıtıyor. "Buna ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacım var," diye itiraf ediyorum, eşofmanla kaplı siki yoga pantolonuyla kaplı vajinama sürtünsün diye yerimi değiştiriyorum. "Ama buna da ihtiyacım var," diyorum şakağına hafifçe vurarak. "Ve buna." Avucumu göğsüne yaslıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve bunu duyabildiğini biliyorum. Bunu ya da en azından tepkisini duyacak kadar sakin kalmaya çalışırken nefesimin neredeyse kekelemesini. Bunu söylemek bir kumar, biliyorum ama son zamanlarda çok fazla meşhur poker oynadım. Bir el daha oynayabilirim.

"Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum, herhangi bir şüphe varsa diye," diyorum. "Sen-"

Dudakları dudaklarıma düşüyor ve sözlerimin geri kalanını durduruyor. Öpücükte öyle bir şefkat, öyle bir saygı var ki gözlerimi kapatıp beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve dönüyor, vücudunun sıcaklığı benimkini stratosfere gönderiyor. Eli gömleğimin eteğini kaldırıyor ve sütyenimi aşağı çekerek nasırlı eliyle göğsümü avuçluyor.

Geri çekildiğinde, kısa, keskin nefesleri benimkilerle eşleşiyor, bana tam olarak çıkaramadığım bir bakışla bakıyor.

"Eğer biri sana fiziksel ya da başka bir şekilde zarar verirse, bu ben ya da bir başkası olsun, bunu durduracağım," diye söz veriyor. "Tek yapman gereken bana söylemek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum."

Zorla yutkunuyor. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum ve sensiz ne yapacağımı bilmiyorum. Bu benimle dalga geçiyor, Cam."

"Pekala," diyorum kum gibi olmuş boğazıma rağmen. "Benimle ne yapabileceğini biliyorum."

"Oh, bunu yapabilirim," diye hınzırca sırıtıyor. "Bu asla sorun olmaz."

"O zaman seni durduran ne?"

Tişörtünü çıkarışını izliyorum, her seferinde yontulmuş mükemmelliğinin bir santimi görünüyor. Göğsünde çeşitli dövmeler var, bazılarından bahsediyor, bazılarından bahsetmiyor. Omuzlarının genişliği tüm vücudunun en sevdiğim kısmı. Mükemmel bir simetri içinde yerleştirilmiş karmaşık kas katmanları, bir tarafta absürt derecede seksi karnına iniyor ve diğer tarafta mükemmel bir şekilde inşa edilmiş bir sırt.

Eşofmanını çıkarırken gözleri hâlâ bende, yataktan zıplıyor. Eşofman altı güçlü bacaklarından aşağı düşüyor, sonra tekmeleyerek çıkarıyor ve önümde çırılçıplak duruyor.

Onu gördüğümde bacaklarım birbirine kenetleniyor, zonklama neredeyse yönetemeyeceğim bir hıza ulaşıyor.

"Sana bahşiş vereceğim," dedim.

"Sana bahşiş vereceğimi sanıyordum?"

Kıkırdamam onu sırıttırıyor. "Bana bahşişten fazlasını vermeyi planlıyor olsan iyi edersin, Hughes."

"Oh, bebeğim. Hepsini alacaksın."

"Güzel. Şimdi bu iş halloldu, diğer bahşişe dönelim." Yakışıklı yüzünü inceliyorum. "Eğer bir gün kavga edersek, ki eminim ederiz, bunu düzeltmek için tek yapman gereken soyunmak. Sen orada öyle dururken başka bir şey düşünemiyorum."

"Not edildi."

Yatağa geri sürünüyor, şilte ağırlığıyla alçalıyor. Başparmakları pantolonumun kemerine takılıyor ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekip kenara fırlatıyor. Dilini dudaklarına götürüp ağzının kenarında parıldayan bir iz bırakırken bakışları külotsuz halime takılıyor.

Ayağa kalkıyorum ve birkaç saniye içinde gömleğimi ve sütyenimi çıkarıp atıyorum. Göğsüm kabarıyor, vücudum yalvarıyor, yastıklara geri dönüyorum, bacaklarımın yanlara düşmesine izin veriyorum ve onu bekliyorum.

"Eğer dikkatimi dağıtmak istiyorsan, yatağıma böyle uzan," diye inliyor, siki elinde, bir yandan da

Ben. "Senden daha güzel bir şey yok, çıplak, benim lanet yatak."

Gözlerimi sadece yarım saniyeliğine kapatıyorum ve dünyanın en muhteşem hissiyle tekrar açıyorum. Yüzü bacaklarımın arasına yerleşmiş halde aşağı bakarken, dilini amımın ortasına doğru kaydırmadan önce sırıtıyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyorum, ağzıyla beni ayırdığını hissediyorum. "Tanrım, Dom."

Dişleri klitorisimi hafifçe ısırıyor ve beni titretiyor. Ellerim saçlarına gömülene kadar çılgınca kavrıyorum, duyumlar içimden geçerken çekiştiriyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, dudakları hassas etimde geziniyor. Orta kısmımı tekrar yalıyor.

"Evet," diye inliyorum, başımı yastığa geri atıyorum.

Önce bir, sonra iki parmağıyla içimi dolduruyor ve parmaklarını içeri, dışarı, önden arkaya hareket ettiriyor. Dili seksimi keşfediyor, hiçbir noktayı kaçırmıyor, ağzının bir hareketiyle bedenimi onun olarak işaretliyor. Sonunda, tam kaslarım titremeye başlamışken, parmaklarını tek bir ustalık hareketiyle çıkarıyor.

Gözlerimi açıp beni izlediğini gördüğümde sırıtıyor. "Neredeyse varmıştın, ha?"

"Senden nefret ediyorum," diyerek yüzümü buruşturuyorum ve alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

İç uyluğumdan karnıma, her bir göğsümün üzerinden -her bir boncuklu meme ucunda birkaç saniye geçirerek- boğazıma, çeneme doğru öpücükler konduruyor. Dili ağzımın içine dalıyor, benimkine sürtünüyor.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde, onu açıklığıma karşı sert hissediyorum. Ayak bileklerim sırtının küçük kısmına kilitleniyor ve çok nazik olmayan bir şekilde itiyorum.

Ağzıma karşı sırıtıyor. "Sikimi mi istiyorsun?"

"Amımı mı istiyorsun?"

"Ah, edepsiz kız," diye dalga geçerek kalçalarını bana doğru sallıyor. Temas sırasında inliyorum, bu da sadece gülümsemesini genişletiyor. "Seni istediğimi biliyorsun. Seni her zaman istiyorum."

"Ve ben seni her zaman istiyorum. Sadece bunu söylememi istedin." "Yani?"

Ağzıyla buluşmak için uzanıyorum ve onu kendi ağzımla yakalıyorum. Aleti içime giriyor, beni uzun bir hamleyle dolduruyor.

"Ah," diye inliyorum ağzına, sonra da benimle, Dom'la ve bu yatakla ilgili olmayan tüm düşüncelerimi kaybediyorum.

Camilla

TAM OLARAK GECE YARISI DEĞİL AMA hem çok geç hem de çok erken gibi geliyor. Dom'un yatağının ortasında oturuyorum, üzerimde sadece onun tişörtlerinden biri var ve karşı duvarda asılı duran küçük televizyonu izliyorum. Ekranın rengi biraz bozuk ve bu beni deli ediyor ama bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Ve ona yeni bir tane almaya daha da az cesaret ediyorum. Doğum gününü bekleyeceğim. Bir çift külottan başka bir şey giymeden odaya g i r e r . Her elinde bir tabak ve her tabağın üzerinde bir sandviç. "Akşam yemeği hazır."

"Bununla gurur duyuyor gibisin..." Tabağı alıyorum. "Fıstık ezmesi ve jöle."

"Elimizdeki tek şey bu. Ryder buna bayılıyor." Büyük bir ısırık alıyor, bir topak üzüm jölesi tabağa düşüyor. "Fena değil. Harika bir pb&j'nin anahtarı fıstık ezmesinin jöleye oranıdır. Tam kıvamında olmalı."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum, ısırıyorum. O kadar kalın ki ağzımın üstüne yapışıyor. "Bence fıstık ezmesini biraz fazla kaçırmışsın."

Ağzımdaki yemekten kelimeler neredeyse anlaşılmıyor ve aynı anda kahkahayı patlatıyoruz. Bana bir içki uzatıyor, hareket ederken irkiliyor.

Çatık kaşlarla sandviçi alıp aşağı iniyorum ve bir içki alıyorum. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "Yine yüzünü buruşturuyorsun."

"Sadece kaburgalarım. Hâlâ çok ağrıyor."

"Buraya gel." Tabağımı kenara koydum ve battaniyeyi okşadım. Oturuyor ve tişörtünü kaldırdığımda cildinde morumsu bir çürük görüyorum. "Dom, bebeğim, bu hiç iyi görünmüyor."

"Bu da iyi hissettirmiyor," diyor eliyle bastırarak. "Bunu yaptığımda baskının bir kısmı hafifliyor."

"Bir sargıya ihtiyacın var. Sende var mı?" "Muhtemelen bir yerlerde."

"Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Dürüst biri mi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benim için endişelendiğinde gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"O zaman her zaman sevimli olmalıyım," diyorum yataktan kalkarken. "Beni takip et."

Dediğimi yapıyor, eli hâlâ yanında. "Nereye gidiyoruz?"

"Banyoya."

İtiraz bekliyordum ama itiraz gelmedi ve bu beni çok şaşırttı. Bir kavgaya hazırdım.

Banyosuna giriyoruz ve eşyaların içler acısı durumu karşısında üzülmemeye çalışıyorum. Döşeme yırtık muşamba ve Tanrı bilir ne zamandan kalma daha boktan bir muşambadan oluşuyor. Lavabo, preslenmiş tahta kapaklı ve krom kaplama menteşeli sallantılı bir dolabın üzerinde duruyor. Dom'un vücuduna asla sığmayacak sığ bir kutu olan küvete eğilip tıpayı deliğe yerleştiriyorum. Su geliyor, borular panellerin arkasında sıkıntı içinde gıcırdıyor.

"Köpüklü banyonuz var mı?" Ben soruyorum.

Suratını asar ve koridorda kaybolur. Üzerinde çizgi film karakteri olan parlak pembe bir şişeyle geri döner. "Bu Ryder'ın. Elimizdeki tek şey bu."

"Yeterince iyi," diyerek şişeyi aldım ve sakız görünümlü sıvıdan bolca koydum. Hemen etkileniyorum

Çocukluğuma ve annemin banyosundaki Sienna ve benim içinde banyo yapmayı çok sevdiğimiz bahçe küvetine geri döndüm.

Suyu test ediyorum, mükemmel.

Küveti göstererek, "Sen gir,"

diyorum. "Daha yeni duş aldım."

"Ve şimdi banyo yapıyorsun."

Ciddi görünmeye çalışarak başını sallıyor ama dudaklarının kenarları yukarı kalkınca başarısız oluyor. Külotunu indiriyor ve içinden çıkıp suya giriyor. Küvette otururken, bacakları rahat edemeyeceği bir şekilde bükülmüş, kalbim acıyor. Silkelenerek kendimi tuvaletle küvetin arasına sıkıştırıyorum.

Suyu ellerimde biriktirerek omuzlarına ve sırtına düşmesine izin veriyorum. Kabarcıkların parçaları tenine yapışıyor. Bir başka su sıçraması vücudundan aşağı dalgalanarak kaslarının çıkıntılarını okşuyor.

"Çok mu sıcak?" Ben soruyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Gerçekten iyi hissettiriyor."

Bir elimle her iki omzunu kavrayıp ileri geri yoğuruyorum. Vücudunun bu kadar sert olmasına neden olan gerginliği giderirken tıslıyor. Sonunda iki elimi de bir tarafına götürüp daha esnek hale gelene kadar masaj yapıyorum. Sonra diğerine geçiyorum.

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor," diyor, boynuna yakın bir düğümü çözerken yarı yarıya yüzünü buruşturarak. "Tam orası sonsuza dek acıyacak."

"Neden bana söylemedin?"

Cevap vermiyor, sadece erişebilmem için boynunu daha fazla açıyor.

"Bana bir şeyler anlatmanı istiyorum, Dom."

"Sana kendi pisliğimi yüklemeyeceğim."

"Bu bir yük değil," diye iç geçiriyorum. "Bu senin için bir yük değil.

söyle bana. Bu beni ... hissettiriyor."

"Ne?"

Omuz silkiyorum, ellerimi omurgasında gezdiriyorum. "Sanki oraya hiç varamayacakmışız gibi hissettiriyor, anlıyor musun?"

"Deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sırtının ortasına bir öpücük konduruyorum ve yanağımı teninin sıcaklığına yaslıyorum. "Ben de deniyorum."

Öylece oturuyoruz, tek ses sızdıran musluktan küvete sıçrayan su damlacıklarından geliyor. Kalp atışları düzenli olarak atıyor ve ben gözlerimi kapatıp sadece ikimizi hissediyorum.

"Her zaman böyle hissetmelisin," diye fısıldıyorum. Aynı noktaya bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekiliyorum. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Seninle ilgilenmek istiyorum."

"Ben bebek değilim."

"Hayır, değilsin. Sen kesinlikle bir erkeksin," diye takılıyorum, onu yandan dürtüyorum. "Ama bu biraz bebekleşmeye ihtiyacın olmadığı anlamına gelmiyor ve sen bana izin vermezken bunu yapamam. Bu bana senin tüm hayatının bir parçası değilmişim gibi hissettiriyor. Sanki bilmediğim parçaların varmış gibi. Kulağa aptalca mı geliyor?"

"Hayır." Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de seninleyken öyle hissediyorum."

"Ama sana sorduğun her şeyi anlatıyorum. Tüm yönlerimi görmene izin veriyorum. Aptal beni, zeki beni, arsız beni."

"Seksi sen."

"Her neyse," diyorum gözlerimi devirerek. "Bana yardım etmekte, benimle konuşmakta ve üzerime titremekte çok iyisin. Ama bana yaptığın gibi sana bakmama izin vermiyorsun. Bu ikimiz için de adil değil."

Bir sonraki nefesinde içinde bir kıvılcımı ateşleyen bir titreme var. Yüzünde temkinli bir şekilde dalgalandığını görebiliyorum. "Tam olarak bunu yaptığımın farkında değildim."

"Öylesin," diyorum dudaklarımı onunkilere değdirerek. "Belki de dövüşme konusunda çok destekleyici değilim. Bu çürük gibi şeylerin ortaya çıkacağını bildiğim zaman destek olmak zor."

"Hayatınızda öyle bir şey var mı ki, onu yaptığınızda diğer her şeyi unutup kendinizi o boşluğa bırakabiliyorsunuz?"

Aklıma hemen Sienna'nın bana gösterdiği tasarımlar ve Nate'in barının planları geliyor. Bunlarla saatlerce oynayabilir ve hiç yorulmayabilirim. Sevdiğim bazı hayır kurumlarını da düşünüyorum ve tüm günümü onlara nasıl yardım edebileceğimi düşünerek geçirebilirim.

"Belki," diyorum.

"Benim için dövüşmek böyle bir şey. Spor salonuna gidiyorum, torbayı yumrukluyorum, ayak hareketlerime konsantre oluyorum. Dövüşürken başka bir şey düşünemezsiniz. Ne yaptığınıza odaklanmalısınız yoksa sakatlanırsınız."

"Bence daha fazla odaklanmalısın," diyorum çürüğüne su dökerken.

Nefesini tutuyor. "Sana bir hikaye anlatmamı ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyorum hemen. "Var. Dominic Hughes ile Banyo Hikâyesi Zamanı. Beni de yazdırın."

Başını sallıyor ama söyleyecekleri üzerinde çoktan çalıştığını görebiliyorum. "Tamam, on iki yaşımdayken okulu kırdım," diye bir nefes veriyor ve bu nefesin dalgalarında kabul etmek istediğimden daha fazla duygu var. "Annemi babamın sol yumruğundan kurtarmak için nafile bir çaba sarf ederken babamın sağ dirseğiyle aldığım darbe yüzünden gözüm morarmıştı. Saçma bir cevap uydurmak istemedim ve dürüst olmak gerekirse gerçekten çok kızgındım. Diğer çocuklar yaralanmamıştı ve ben de yaralanmak istemiyordum. Utanç vericiydi."

Gözlerimi ıslatan yaşlarla savaşıyorum çünkü onları görürse konuşmayı keseceğini biliyorum. Sırtını ılık, köpüklü suyla yıkamaya odaklanıyorum çünkü bu kontrol edebileceğim bir şey.

"Şehirde takılıyordum, etrafta dolaşıyordum, bazı parklarda oyalanıyordum ki bu adam geldi ve yanımdaki banka oturdu. Bankın kırmızı olduğunu hatırlıyorum, ikinci lig beyzbol stadyumunun aşağısındaydı ve okyanusa dökülen küçük dereye bakıyordu. Öylece yanıma oturdu; ne kitap, ne dergi, ne telefon ne de başka bir şey. Hiçbir şey yoktu."

"Ne istiyormuş?" Ben sordum.

"Bir süre orada oturdu ve ben bu adamın bir ucube olduğunu düşünerek ayağa kalkmaya başladım. Sonra adının Jerry Percy olduğunu söyledi. Ona Dominic olduğumu söyledim ve neden okula gitmediğimi sordu. Ona okulu astığımı, ailemi ya da okulu arayabileceğini ama ikisinin de umursamayacağını, bu yüzden zamanını boşa harcamamasını söyledim."

Küçük Dom'un oturduğu ve kendini bu kadar yalnız hissettiği düşüncesiyle ağlamamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Boğazım o kadar sıkılıyor ki cevap veremiyorum ya da konuşmaya katıldığımı gösteremiyorum. Bu imkansız.

"Ayağa kalkıyor," diye devam ediyor Dom, "ve sanırım polisleri falan arayacak, ama elinde bir çantayla geri geliyor. Tekrar oturdu ve bir sandviç çıkardı. Jambon, domates, marul ve başka ne olduğunu hatırlamıyorum, sanırım önemi de yok, bana uzattı. Karısının ona her zaman yiyebileceğinden fazlasını verdiğini söyledi." Hüzünle gülümsüyor. "Onu bir güzel yedim. Sonra bana bir paket cips ve bir gazoz verdi ve o zamana kadar beni kaçırabilirdi ve ben de isteyerek giderdim," diye kıkırdıyor. "Bu yüzden öğleden sonra onun spor salonunda takılmak isteyip istemediğimi sorduğunda, istediğimi söyledim."

"Percy's," diye fısıldadım. "Orası artık senin spor salonun." "Orası artık benim spor salonum."

Daha çok sorum var ama sormaya korkuyorum. Ben cevap veremeden ön kapının açıldığını duyuyoruz ve Nate onu banyodan geçirip koridorun sonundaki yatak odalarına taşırken Ryder'ın çığlıkları.

İkimiz de nefes veriyoruz ve aynı anda verdiğimiz tepki karşısında kıkırdıyoruz.

"Sanırım gece şapkan da gitti, tabii bu sefer çığlık atmadan yapamazsan" diye göz kırpıyor.

"Tekrar ne zaman taşınıyor?" Surat astım. "Bunu kredimin bir şartı yapmalıydım."

"Sen berbat bir tefecisin."

"Her şeyde iyi olamam." Ayağa kalktım, derme çatma askılıktan bir havlu aldım ve ona uzattım.

Ayağa kalkıyor ve beline sarmadan önce hızla kurulanıyor. Küvetten çıkmadan önce derin bir nefes alıyor. "Hey, bu gece senin evinde kalmak ister misin?"

"Yani kalacak mısın? Benimle mi? Evimde mi?"

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle," diye kekeliyorum. "Yani, evet. Evet, evet. Evet, bu gece benim evimde kalmanı istiyorum."

Tepkime gülüyor ve muşambanın üzerine çıkıyor. Burunlarımız birbirine değecek şekilde eğilerek fısıldıyor: "O zaman seni burada çığlık atmaya zorlamadan önce eşyalarımızı alıp gidelim."

Dominic

Çarşaflarınızdaki iplik sayısını hesaplamak için söylenecek bir şey var. Bir de güzel bir kadının yatağında uyumak.

Gözlerimi açtığımda oda parlıyor, bembeyaz dekor neredeyse kör ediyor. Vücudum dinlenmiş hissediyor, her gün uyandığımda bacaklarımda ve kalçalarımda hissettiğim ağrıların çoğu o kadar belirgin değil ve belli belirsiz bunun öldüğüm anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum. Sonra sağıma bakıyorum ve Camilla'nın yanımda uyuduğunu görüyorum ve eğer öldüysem, bununla bir sorunum olmadığını fark ediyorum.

Dün gece şimdiye kadar uyuduğum en iyi uyku değildi ama en kötüsü de değildi. Geç saatte buraya gelip kendimizi becerdikten sonra uykuya dalmakta zorlandım. Gözlerim nihayet kapanana kadar saat üçü geçiyordu ama kapandılar. Her zaman kapanmazlar.

Cam yan yatmış, bana bakıyor. Saçları, tertemiz çarşafların üzerinde dağınık bir şekilde duruyor. Saate bakıyorum, sonra tekrar ona. Sonra tekrar saate. Sonra tavana.

Kendimi vazgeçiremeden üçe kadar sayıyorum ve sonra yanıma dönüyorum. Parmak ucumu alnından yüzünün yan tarafına, boynuna ve omzunun üzerinden geçiriyorum, dokunuşumla uyanıyor.

Gözlerini açtığında kirpikleri titriyor. "Hey," diyor, uykulu sesi beni öldürüyor.

"Günaydın."

"Yatakta kahvaltı yok mu?"

"Pek iyi bir aşçı değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama kalkıp benimle gelirsen sana kahvaltı ısmarlayacağıma söz veriyorum."

"Saat kaç?" "Daha
erken."

Esniyor. "S a a t beş gibi erken mi yoksa saat on gibi erken mi?"

"On erken değil, bebeğim."

"Benim için öyle," diye tekrar
esniyor. "Saat altı."

"Hafta sonu sabahın altısında nerede olman gerekiyor?"

"Hiçbir yerde olmak zorunda değilim. Olmak istediğim bir yer var ve senin de orada benimle olmanı istiyorum."

Bir gözüyle bana bakıyor, diğeri çarşafın içine gömülmüş. "Ya sana çıplak olduğumu hatırlatırsam? Bu seni yatakta tutar mı?"

"Hayır," diyorum ve yataktan fırlıyorum. Ayaklarım yumuşak halıya çarpıyor ve yemin ederim birkaç santim batıyorum. "O güzel kıçınızı kaldırın, Bayan Landry. Dünya sizi bekliyor."

"Dünya bekleyebilir."

"Burada bekle." Cam'i kapının hemen içinde bırakıp paspasların üzerinde koşuyorum. Düğmeyi çevirerek halojen ışıkların uğultusunu bekliyorum ve başımızın üzerinde titreşerek canlanmalarını izliyorum. "Percy's'e hoş geldiniz."

"Beni buraya getirdiğine inanamıyorum," diye ciyaklıyor. Ben dönerken neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ellerini önünde çırpıyor. "Demek antrenman yaptığın yer burası?"

"İşte bu. Çok süslü falan değil ama işe yarıyor."

"İnanılmaz bir şey." Odanın etrafına, ağır çantaların olduğu bölüme ve sonra da hızlı çantalara bakıyor. Sanırım arkadaki halkayı gördüğünde gözleri yuvalarından fırlayacak. "İşte. Orada dövüşüyorsun."

"Evet. Bond'la bu noktada anlaşıyoruz."

Noel'deki küçük bir çocuk gibi bakışlarını tekrar bana dikiyor. "Bana bir şey öğret, Dom."

"Ne?" Gülüyorum.

"Hadi ama! Bana bir şeyler öğret. Lütfen?"

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım," diye kıkırdıyor. "Bana nasıl yumruk atılacağını öğret. Ya da tekme atmayı. Ya da filmlerdeki gibi birini sırtımdan atmayı." Ellerini yumruk yapıyor ve eski filmlerde dövüşçülerin yaptığı gibi yuvarlıyor.

"Tamam, katil. Yavaşlayalım," diye gülerek onu spor salonuna doğru yönlendiriyorum. "Her seferinde bir şey."

"Ben ya hep ya hiç tarzında bir kızım." "Öyle mi?"

"Bugün."

Çantamı yere koyuyorum ve bir çift eldiven arıyorum. Percy'nin arkada fazladan eldivenleri olduğunu biliyorum ama gidip almak istemiyorum. En altta onları bulunca ayağa kalkıyorum ve onun ağır bir torbanın etrafında yanlış şekilde döndüğünü görüyorum. Birkaç yumruk attı, korkunçtu, sonra neredeyse kıçına inecek bir tekme attı.

"İyi olmadığın bir şey bulduk," diyerek eldivenleri ona fırlatıyorum. "Manikürünü mahvetmeden önce bunları giy."

"Seninle gurur duyuyorum," diye başını sallıyor, belli ki benimle dalga geçiyor. "'Manikür' kelimesini biliyorsun. Kendimi garip bir şekilde başarılı hissediyorum."

"Sen yapardın."

"Ayak parmaklarına yapılan maniküre ne denir?"

"Ayak parmağı manikürü mü? Ayak pedikürü mü?"

Eldivenleri giymesine yardım ederken kıkırdıyor. "Hayır. 'Ped' Latince ayak demek. Yani pedikür."

"Asla ihtiyacım olmayacak bu küçük bilgi için teşekkürler."

"Bir gün Jeopardy sorusu olabilir," diye dalga geçiyor. "Bu bilgiyi bankaya koysak iyi olur."

"Tam burada," diyorum şakağıma vurarak. "Şimdi sana gerçekten kullanabileceğin bir şey öğretelim. Yumruğunu göreyim."

Sol kolunu uzatıyor.

"Hayır, sen sağ elini kullanıyorsun. Sağ elinle vuracaksın, sol elinle değil."

Aynı hareketi diğer eliyle de tekrarlıyor. "O aerobik hareketlerini yaparken ne bildiğini sanıyorsan Videolar, unut gitsin. Her şeyi unut," diyorum başımı sallayarak. "İşte böyle."

Çantanın üzerinde birkaç yumruk gösteriyorum, yumruğumla deriyi defalarca patlatıyorum. Sırayla görebilmesi için bir ya da iki kez çarpı atıyorum. Durup ona baktığımda gülümseyerek beni izliyor. "Bunu anladın mı?" diye soruyorum.

"Bunu yaparken çok seksi görünüyorsun."

Tavana bakıyorum. "Yumruğun mekaniğini gördün mü?"

"Sırtının nasıl dalgalandığını gördüm," diyor bana doğru yürürken. "Ve bacaklarının nasıl esnediğini ve-"

"Yani elinizde hiçbir şey yok."

"Hiçbir şeyim yok." Parmak uçlarında duruyor ve beni öpebilmesi için eğiliyorum. "Tekrar görebilir miyim? Bir kez daha. Bu sefer kollarına dikkat etmeye çalışacağım."

Bir saatten fazla bir süreyi yumruklar atarak, öpücükler çalarak ve kalçalarımızı tekme atmak için nasıl çevireceğimizi öğrenerek geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde minderde uzanmış nefes alıyorduk.

Başını çevirip bana bakıyor. "Bu eğlenceliydi."

"Gerçekten mi? Hoşuna gitti mi?"

"Boks eğlenceliydi. İyi bir antrenman."

Başımı sallayarak onayladım.

"Ama burada seninle olmak gerçekten hoşuma gitti. Senin alanında, anlıyor musun?"

Yan dönerek elimi ona dokunacak şekilde hareket ettiriyorum. "Hayatımın bir parçası olmanı istediğimi sana nasıl gösterebileceğimi ama bunu senin için endişelenmeyeceğim bir şekilde nasıl yapabileceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Burası zararsız bir yer, Dom."

"Şu anda," diye katılıyorum. "Ama açık olduğunda, burada pek de lezzetli olmayan insanlar var. Gary'yi ele alalım, Teksas'ta kimsenin haritada bulamayacağı bir yerden gelen adam. Adam düpedüz tuhaf, Cam. Seri katil malzemesi."

"Oh, değil."

"O da öyle! Acayip tuhaf. Bir de Noah var, burnuna bilmediğim kadar çok bok çeken çocuk. Ve Bond, sadece iyi bir antrenman partneri olduğu için tahammül ettiğim pislik." Saçının bir tutamıyla oynayıp parmağımın etrafında döndürüyorum. "Seni hiçbiri için riske atmak istemiyorum. Riske atmayacağım. Sadece seni bu işe dahil etmenin güvenli yollarını bulmalıyım. Tamam mı?"

"Tamam." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma tatlı, terli bir öpücük konduruyor. "Şimdi, madem bugün bu kadar vericisin, bir sorum var. Bir ricam var."

Gözlerindeki ifadeye bakınca midem bulanıyor. "Ne?"

"Bu hafta planladığım hayır etkinliğine benimle birlikte gelir misin?"

"Hayır."

"Hadi ama Dom," diye sızlanıyor, tekrar sırt üstü dönüyor. "Sadece bir akşam için. Eğlenceli olmayacak, yalan söylemeyeceğim, ama seni gerçekten yanımda götürmek istiyorum. Ne üzerinde çalıştığımı görmek istemez misin?"

"Her ne yaptıysan seninle gurur duyuyorum. Ama ..." Restorandaki iki fahişeyi orada gördüğümü ve onların incelemesi altında olduğumu hayal ediyorum. "Bu benim işim değil."

"Beni buraya sen getirdin. Ben de seni oraya getirmek istiyorum." "Beni Hillary's'e götürdün. Aynı fark."

"Hayır, öyle değil. Hiç de değil."

"O zaman bir yardım balosunda yaşayacağım heyecanı hayal bile edemiyorum," diye kestirip atıyorum.

Bana toplayabildiği en iyi bakışı atıyor, ki bu da pek fazla değil. "En azından bunu düşünecek misin?"

"Bunu bir düşün," diyorum ayağa kalkıp ona bakarak. "Graham'ı elime geçirirsem nasıl olabileceğini düşün. Sonra bunun harika bir seçim olduğunu düşünüyorsan sana eşlik etmemi tekrar iste. Bu arada, bana katılmak istersen ringde olacağım."

Arkamdan ayağa fırladığını duyarak uzaklaşıyorum. "Burada kimse yok, değil mi?"

"Nada."

"Ne yapabileceğimizi biliyorsun..."

Tam olarak ne düşündüğünü bilerek sırıtıyorum ve gömleğimi çıkarmaya başlıyorum.

Camilla

"BUNUN ÜSTESİNDEN GELEBİLİRİM," diye gülüyorum. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor, Dom'a bakarken güneş ışığı yüzümü ısıtıyor. "Daha önce de çocuklara bakmıştım."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda, dikkatinin yön değiştirip göğüs dekoltemde toplandığını görüyorum. Gerektiğinden biraz daha sıkıyorum ve göz bebeklerinin biraz daha genişlediğini izliyorum.

"Bugün spor salonuna gitmek ister misin? Yoksa evde kalıp Ryder'la oynamak mı?" diye sordum.

"Spor salonu."

"O zaman defol git buradan," diyorum ve kenara çekilirken arkasına vuruyorum. "Ryder! Kaydıraktan aşağı kafa üstü düşme, tamam mı?"

"Tamam!"

Kendini kaydırağın tepesinde yeniden konumlandırıyor ve metal eğimden aşağıya, aşağıdaki kum çukuruna doğru kayıyor. Kendini toparlıyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bunu tekrar yapmak için geri dönüyor.

Apartmanlarının arkasındaki oyun alanı en iyi ihtimalle minimal düzeyde. Bir kaydırak, kırık bir tahterevalli, ileri geri sallanan küçük bir dinozor ve birkaç salıncaktan ibaret. Ryder hiçbir farkı bilmiyor. Burası onun dünyadaki en sevdiği yer.

"Bütün öğleden sonra ne yapacaksın?" Dom arkamdan yaklaşıp beni göğsüne bastırarak soruyor. Yeğenini izlerken çenesini omzuma dayıyor.

"Bu, muhtemelen. Ben, um ..." Yutkunmaya zorluyorum, biraz gerginim ve bir sonraki cümlemden biraz utanıyorum. "Sienna'nın Illinois'de bir arkadaşıyla birlikte kurmayı düşündüğü şirket için hazırladığı bazı tasarımları getirdim. Bir nedenden dolayı onlara bir göz atmamı istedi ama nedenini bilmiyorum-"

"Çünkü sen zekisin."

Yanaklarım ısınıyor ve bunun güneşle bir ilgisi yok.

"Altın Oda için önerilerinizi duydum. Hiç tasarımla ilgili bir şeyler yapmayı düşündünüz mü? Belki iç tasarım ya da başka bir şey? Eviniz çok güzel."

"Teşekkürler," diye kızardım.

"Yapmalısın, Cam. Bence bu işte harika olursun."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye gülüyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Garip bir şekilde hoşuma gitti. Ve, bu kulağa
Aptalca ama tasarımı nasıl kullanabileceğimi ve bunu gönüllü çalışmalar, burslar ve benzeri şeylerle nasıl birleştirebileceğimi düşünüyordum, bir şekilde fark yaratmanın bir yolunu bulabilir miyim diye."

"Bu," diyor beni tatlı tatlı öperek, "harika bir fikir. Bayıldım."

Sırıtışım yanaklarımın ağrımasına neden oluyor.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istiyorum. Ama şu anda gitmem gerek. Bond muhtemelen çoktan bekliyordur."

Dilimi ısırıyorum ve çok doğal olarak gelen kelimeleri söylemiyorum - bunu neden yaptığı veya neden duramadığı sorusu. Cevapları anlamasam da biliyorum ki

ne olduklarını. Ve bunun onun için önemli olduğunu biliyorum. O yüzden oraya gitmek yerine gülümsüyorum. "İyi eğlenceler. Dikkatli olun."

"Oh," diye alay ediyor, yavaşça geri çekiliyor. "Bu yeni Camilla'yı sevdim. Nereden geldi?"

"Zorlama."

"Beni vazgeçirmek istemediğine emin misin? Daha sonra ne kadar kötü acıyacağını hatırlatmak?"

"Hayır," dedim. "Eczaneye gidip yetişkin köpük banyosu, buz torbası ve sargı bezi alacağım. Eğer yaralanman konusunda endişelenmem gerekiyorsa, eve döndüğünde sana yaltaklanmamla uğraşmak zorundasın."

Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Omuzları kadar geniş gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Ryder'a el sallayıp veda ettikten sonra arabasına biniyor ve bir dakika içinde otoparktan çıkıyor.

Camaro köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Park ettiği yeri izliyor, şu anda her şeyin ne kadar kolay olduğunun tadını çıkarıyorum. Son birkaç gündür, Graham'la olan kavgadan ve Dom'un gençlik yıllarıyla ilgili ifşaatından beri, her şey biraz daha farklıydı. Daha az karmaşık. Biraz daha yakın. Daha samimi.

Henüz o noktada değiliz, engelleri aştığımızı ve sağlam bir zemine oturduğumuzu hissettiğim yerde değiliz. Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken çok şey var. Ama ilerleme ilerlemedir.

Dönüp Ryder'ın salıncağa binmek için verdiği mücadeleyi izliyorum. "Sana yardım edeyim, dostum," diyorum, kaldırımı geçip çimlere doğru ilerleyerek. Onu yerleştirdikten sonra salıncağı geri çekip serbest bırakıyorum.

"Daha yükseğe, Camilla!"

Kahkahası havayı deliyor, oldukça kasvetli olan çevreyle tam bir tezat oluşturuyor. Elindekiyle en iyisini yapmaya çalışıyor.

"Sen bir ilham kaynağısın, Ryder. Bunu biliyor

muydun?" "İlham nedir?"

"Bir ilham kaynağı," diyorum kelimeyi yavaşlatarak, "bana ilham verdiğiniz anlamına geliyor."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Sorun değil. Bu iyi bir şey."

Bacaklarını ileri geri sallıyor, süper kahraman pelerininin kuyruğu arkasında süzülüyor. "Başka neyin iyi bir şey olduğunu biliyor musun Camilla?"

"O da ne?"

"Küçük

kardeşler!"

"Küçük kardeşler hakkında ne biliyorsun?"

"Chrissy'nin kız kardeşinin iki küçük oğlu var ve sürekli birlikte oynuyorlar. Babama küçük bir kardeşe ihtiyacım olduğunu söyledim. Chrissy ona söylemem gerektiğini söyledi, ben de söyledim."

"Eminim öyledir," diyorum gülerek. "Ama küçük bir kardeşin bir anneye ihtiyacı olacak Ry ve babanın henüz bir anne seçtiğini sanmıyorum."

"Annem olabilirsin."

"Oh, şey ..." Neyin içine girdiğimi fark ederek söylüyorum. "Ben babanın kız arkadaşı değilim. Dom Amca'nın kız arkadaşıyım. Yani teyzen olabilirim ama annen olamam. Yine de seninle vakit geçirebilen her kadın şanslı bir ördek yavrusudur."

Bana sırıtıyor, gözleri Dom'unki gibi parlıyor. "Beni mutlu ediyorsun."

"Beni de mutlu ediyorsun küçük adam." Minyatür kovboy çizmeleri toprağı sürükleyene kadar onu yavaşlatıyorum. "Bir fikrim var."

"O da ne?"

"Günü burada geçirmek yerine, neden benim evime gitmiyoruz?"

"Yapabilir miyiz?" diye soruyor, salıncaktan atlayarak.

"Kesinlikle. Önce babana bir sorayım."

"Onu eve getirebilirdim," diyorum Nate kapıdan içeri girerken. "Büyütülecek bir şey olmazdı."

"Dışarı çıkıp onu taşımak zorunda kalmanızı istemem, özellikle de uyuyorsa."

"Birkaç saat önce bayıldı." Kanepede bacaklarımı altıma alıyor ve Nate'in oturma odamdaki halini izliyorum. "Sanırım onu çok yordum. Senin dairende oynadık, sonra onu Marcone Park'a götürdüm, ördekleri besledim ve dondurma aldım, sonra da film izledik."

"Hepsi bir günde mi? Kahretsin, Priss. Gitmek istemeyecek." Gülerek, sıcak çay bardağımı elime alıyorum. "Eğlenceliydi. Ne zaman

Dom beni aradı ve acil bir HVAC işi yapması gerektiğini söyledi, Ryder'a banyo yaptırmaya çalıştım. Ama o benim küvetimi yüzme havuzu olarak kullandı."

"Kulağa doğru geliyor."

Odanın etrafındaki lambalar Nate'in yüz hatlarına yumuşak bir ışık veriyor. Bu, onun yansıttığı genel sertliği yumuşatıyor ve yetiştirilme tarzı böyle olmasaydı sonunun nasıl olacağını merak etmeme neden oluyor.

Yakışıklı biri. Dom kadar değil ama neredeyse. İkisi de zeki ve çalışkan. İkisini de takım elbiseleriyle bir iş toplantısında ya da ailemin düzenli olarak katıldığı şık yemeklerden birinde bir kadının kolunda otururken hayal edebiliyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Ee," diyor Nate boğazını temizleyerek, "Dom bana kardeşlerinden biriyle aranızın bozulduğunu söyledi."

"Evet." Graham'dan bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O beni aramadı, ben de onu aramadım. Günde en az iki kez telefonumu elime alıyorum ve neredeyse pes edip ona ulaşacağım ama sonra hatırlıyorum ki özür dileyecek bir şeyim yok. Telefonu geri koyuyorum.

Aramızdaki bu durumdan nefret ediyorum. Kurtulamadığım bir şey bu. Şüphesiz iyi niyetli olduğuna inansam da, sorun yokmuş gibi davranamam çünkü öyle değil. Beni ezip geçmesine izin verirsem Graham bana asla saygı duymayacak.

"Eğer benim hatamsa ..."

"Bu senin hatan değil," diye ısrar ediyorum. "Bu bir sürü farklı şeyin birleşmesi. Ailenin büyüme sancıları sanırım. Bilmiyorum."

"Bunun seni rahatsız ettiğini söyleyebilirim."

"Evet," diye törpüledim. "Ailem birbirine çok yakın. Sen ve Dominic gibi ama biz altı kişiyiz. Birçok kez içlerinden biriyle konuşmadan bu kadar uzun süre geçirdim ama hiçbir zaman gerçekten kızdığımız için değil."

"Bir şekilde yardım edebilir miyim?"

Başımı iki yana sallayıp çayımı masaya geri koyuyorum. "Hayır.

Her şey yoluna girecek."

Uzaklara bakıyor ve bir nefes veriyor. "Dom'u sevmediler mi?"

Ne ima ettiğini, neyi sorguladığını biliyorum ve böyle bir şeyin aklından geçmesi beni çok üzüyor. "Ford ve Lincoln ondan hoşlanıyordu aslında. Sienna'nın onu sevdiğini biliyorsun. Yani, sevilmeyecek ne var ki?"

"Pek çok şey," diye kıkırdıyor. "Ama o iyi bir adam. Bunu bildiğini biliyorum."

"İstiyorum."

Yüzünü bana dönüyor, gözlerinde saf bir samimiyet var. "Dom hayatım boyunca güvenebileceğim tek insan. Çocukluğumuzun bazı bölümlerini sana ne kadar anlattı bilmiyorum..."

"Ne dediğinizi anlayacak kadar." "Sana söyledi

mi? Bunu mu?"

Sanki kelimeleri söyleyemiyormuş gibi ve ben sadece zıplayıp ona sıkıca sarılmak istiyorum. Ama yapmadım. "O yaptı," diye fısıldıyorum.

Bir nefes daha verdi. "Babamızın sorunlarının yükünü o çekti. Bunu görmezden gelemeyen, ertesi sabah hasarı görmeye dayanamayan oydu. Dom bazı şeyleri benden daha fazla hissediyor sanırım. Ya da belki daha genç olduğu için daha çok dikkat etti ya da daha çok etrafındaydı."

Başı öne eğik. "Onu korumalıydım. O gece, ben

-"

"Nate." Bana bakmasını bekliyorum. Baktığında, onun gözleri beni katletmek üzereydi. "Babanın yaptığı hiçbir şey senin suçun değildi. Ve o gece olanlar ikinizin de istemediği ama yine de olan korkunç bir kazaydı."

"O asla eskisi gibi olmadı, Priss. O silahtan beri Dominic'in dokunulmaz bir parçası var.

patladı. Sanki o tetik çekildiğinde bir şey olmuş da kendini daha az hissetmiş gibi. Kirli. O zamandan beri bu pisliği üzerinde taşıyor." Devam etmeden önce dinlediğimden emin oluyor. "Ancak son zamanlarda eskiden tanıdığım ağabeyime dair bir şeyler görebildim."

"Nate . . ."

"Bu doğru. Her ne kadar belalı biri olsa da, tüm bunlar olduğundan beri zihinsel bir adada yaşıyor. Ama seni içine almaya başladı."

Gözlerimden yaşlar akıyor.

"Ağlayacaksan burada işimiz bitti," diye şaka yapıyor, dik durarak. "Çocuğum nerede?"

"Beni takip edin." Elimin tersiyle yanaklarımı kuruluyorum ve Nate'i koridorda yönlendiriyorum. Misafir odasının kapısını açıyorum.

Nate ve ben kapı aralığında durup Ryder'ın yatağın ortasında top gibi kıvrılmış, usulca horlamasını izliyoruz. Bakkaldan aldığımız meyve suyu kutusu yatağın başucundaki masanın üzerinde duruyor.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi uyumamıştım," diye fısıldıyor Nate. "Ona bir baksana."

"O tatlı bir çocuk."

"Ben o yaşlardayken, yatağa girdiğimde kapımın önüne bir sandalye koyardım, belki o gece babam kıçımı tekmelemek için gelir diye."

Elimi koluna koyuyorum, gözlerimden tekrar yaşlar geliyor.

"Hiç gece olmadı. Ama korkmadığım bir gece hiç olmadı."

"Bunu hayal bile edemiyorum. Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum." "Bilmiyorum." Bana bakıyor, gözleri biraz daha yeşil kardeşininkinden daha fazla. "Bu beni ben yaptı. Dominic'i de o yaptı. Şu anda Ryder olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor muyum? Elbette. Ama önemli olan onun böyle yaşamıyor olması."

"Biraz filozofça konuşuyorsun," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Sessizce kıkırdıyor. "Elbette."

"Ne var biliyor musun? Neden Ryder'ın bu gece burada uyumasına izin vermiyorsun? Ben ona şekerli bir kahvaltı hazırlar ve sabahleyin eve getiririm."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama bırakalım uyusun."

Nate gözlerimi arıyor, bulması gereken bir şey arıyor çünkü sonunda başını sallıyor ve kapıyı kapatıyor. Koridora geri dönerken gülmeye başladı.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey. Sadece teşekkür ederim." "Ne için?"

Fuayenin ortasında durur. "Dom'a baktığın için. Benimle ilgilendiğin için. Ryder. Dom her şeyi berbat etse bile beni ve çocuğu gözden çıkarmayacağına söz ver."

Gülüyorum ve ön kapıyı açıyorum. "İçimden bir ses kardeşinin bu işi o kadar da berbat edemeyeceğini söylüyor."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyerek verandaya çıktı. "Ve tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Dom'un yaptığını yapıyor - kamyonetine gitmeden önce kapıyı kilitlememi bekliyor. Kanepeye geri dönüp çayımla ve hayal edebileceğimden daha dolu bir kalple kıvrılıyorum.

Dominic

"HER AN BURADA OLABİLİR," diyor Nate tabağını yıkarken. "Biraz önce bana bir mesaj gönderdi ve çileğe alerjisi olup olmadığını sordu. Her şeyi fazla mı düşünüyor?"

"Evet," diye gülüyorum ve ağzıma bir badem atıyorum.

"O iyi bir kız, Dom. Keşke kardeşi hıyarlık yapmayı bıraksa."

"Graham?" Doğrulup sordum.

"Evet. Dün gece ona bunu sordum ve bunun onu gerçekten rahatsız ettiğini söyleyebilirim."

O konuşmaya devam ediyor ama benim kafam konuşmanın dışında. Buraya ağlayarak geldiği geceden beri bu mesele içimi kemiriyor. Boğazını kesmek istemekten, ona pes etmesini ve onu aramasını söylemeye kadar gidip geliyorum - ki bu hiç bana göre bir şey değil.

Sadece uzaklara baktığında ya da konuşurken onun adı geçtiğinde bunu düşündüğünü bilmekten nefret ediyorum. Benim hatam olduğunu bilmek.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, dün gece bütün gece o işle uğraştığım için bugünkü programımı iptal ettiler."

"Anladım. Chrissy Ry'ı almaya gelmeden önce bir duş alacağım." Nate köşeyi dönüyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Telefonum önümde duruyor. Parmaklarım pürüzsüz camın üzerinde aşağı yukarı kayarak bir daire çiziyorum.

Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım? Asıl soru bu.

Ayağımın yere vurma sesi beni rahatsız etmeye başlayınca ayağa kalkıyorum, kendimi durduramadan telefonu elime alıyorum ve daha önce baktığım numarayı arıyorum.

Telefon çaldığında, adımlarımı hızlandırıyorum. Ve neşeli bir ses "Landry Holdings" diye cevap verdiğinde, onun adının sesi kulak zarımdaki beyaz gürültüyle siliniyor.

"Graham Landry içeride mi?" Ben soruyorum.

"Öyle. Kimin aradığını sorabilir miyim lütfen?" "Dominic Hughes."

"Bir dakika, lütfen."

Ekrana bakıyorum. Nasıl oluyor da sadece kırk iki saniyedir buradayım, aklım almıyor. Şimdiden sonsuzluk gibi geliyor.

"Bu Graham." Sesi tam da beklediğim gibi sert ve soğuktu.

"Ben Dominic," diyorum, "ama muhtemelen sekreteriniz size söylemiştir."

"O yaptı. Etkili biri. Şimdi, bu telefon görüşmesini neye borçluyum?"

"Bak, sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Eminim ikimiz de birbirimiz hakkında sahip olduğumuz az bilgiye dayanarak bir sonuca varmışızdır. Ama bu adil görünmüyor."

"Bilmiyorum," diye iddia ediyor. "Varsayımlarımda oldukça güvenliyim."

"Eminim öyledir. Ben de benimkinde oldukça güvendeyim." "Peki bunlar sana ne anlatıyor Dominic?"

"Kız kardeşini, eğer bir kız kardeşim olsaydı benim onu önemseyeceğim kadar önemsiyorsun. Ama sen yerinde bir endişeyi alıp yanlış yöne çektin ve şimdi kız kardeşin seninle konuşmuyor."

"Bu seni nasıl ilgilendirir?" "Eğer yaralıysa, bu beni ilgilendirir."

Sıra şakalaşmalarla titriyor, her birimiz sıra boyunca meşhur kaslarımızı esnetiyoruz. Nefes alışını duyuyorum. Cevabını beklerken onun da benimkini duyabildiğinden eminim.

"Ondan ne istiyorsun Dominic?" diye iç geçiriyor. "Oynadığın oyunu bitirip başka biriyle yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim. Eğer olay buysa."

"Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme," diye alay ediyor. "Bunu duymak istemiyorum."

"Bunu duymak zorunda değilsin. Sen de benim çağrıma cevap vermek zorunda değildin ama verdin. Bu bana, ne kadar pislik olursan ol, şu anda ne kadar poz verirsen ver, kız kardeşinle aramızdaki bu şeyin öylece ortadan kalkmayacağını bildiğini gösteriyor. Ve bu muhtemelen seni çok korkutsa da, korkutmamalı."

"Haklısın," diyor, arka planda bir sandalye gıcırtısı duyuluyor. "Öyle. Niyetinizin ne olduğunu bilmiyorum. Aldığım raporlar pek parlak değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Bu beni şaşırttı."

"İnsanların senden biraz çekindiğini mi?"

"Oh, hayır," diye gülüyorum, "o değil. Ben buna alışkınım. Hayatım boyunca bunu yaşadım ve biri bana altın yıldız verse muhtemelen biraz hayal kırıklığına uğrardım. Beni şaşırtan şey, senin kalibrende bir adamın başkalarının fikirlerine bu kadar önem vermesi. Bugün bulunduğunuz yere - Savannah şehir merkezine bakan o büyük köşe ofiste oturarak - herkesi dinleyerek gelmediğinizi biliyorum."

Sandalye yine gıcırdıyor. "Belki de seni hafife almışımdır."

"Eminim öyledir. Ama sadece aynı sayfada olduğumuz için İleride, çünkü ileride olacak, onun parasını istemiyorum. Onun eşyalarını istemiyorum. Ona zarar veren herkesi yok ederim, Nolan da dahil, eğer o bok parçasını görürsem

Tekrar. Cam'den hiçbir şey istemiyorum, sadece mutlu olmasını istiyorum. Şu anda mutlu değil ve bu senin hatan."

İç çekiyor, nefesini üflüyor.

"Ara onu," diyorum. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin; gerçekten umurumda değil. Ama o senin kız kardeşin ve bana olduğu kadar sana da ihtiyacı var. Bunu düzelt. Hemen."

Güldüğünde şaşırdım. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Düşünsene."

"Cevaplamam gereken bir telefon var ama bu ufuk açıcı bir deneyim oldu. Aradığınız için teşekkürler."

"Sorun değil."

Tam kapı zili çalarken telefonu masaya geri koyuyorum. Masadan kapıya doğru birkaç adım attığımda, daha kapıyı açmadan Ryder'ın gevezeliğini duyabiliyorum.

"Dom!" diye bağırıyor ve yanımdan hızla geçerken bana beşlik çakıyor. "Babam nerede?"

"The duş," I Gül, izliyor onu uçmak aşağı koridorda. İşte o zaman gözümü ona diktim. "Nasılsın?" Kelimelerle cevap vermiyor, sadece uzun, yavaş bir öpücük.

"O kadar iyi, ha?" Dudaklarına karşı söylüyorum.

Kıkırdıyor, geri çekiliyor. "Dün gece seni özledim."

"Geceyi bana her altı nokta iki saniyede bir ne kadar terlediklerini hatırlatan yetmiş yaşında iki adamla geçirdim," diye homurdandım. "Hiç eğlenceli değildi."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Bugün ne yapıyorsun?" Kapıyı kapatarak soruyorum.

Burnunu kırıştırıyor. "Bugün bir hayır etkinliğim var. Picante. Hatırladın mı?"

"Doğru," diyorum, ancak özellikle bu gece olduğunu hatırlamıyordum. "Heyecanlı mısın?"

"Benimle gelseydin daha heyecanlı olurdum."

"İşleri eğlenceli hale getiririm." Arkamdan güldüğünü duyunca mutfağa doğru ilerliyorum. "Ryder dün gece nasıldı?"

"Eğlenceli," diyor sanki onu şaşırtmış gibi. "Kertenkele resimleri boyadık ve boyama becerilerimin hâlâ yerinde olduğunu söyleyebilirim."

"Bunlara ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye göz kırpıyorum.

Yere bakarken yanakları kızarıyor. "Annemle bir araya gelip küçük işletme sahipleri için bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Vitrinlerine çeki düzen vermelerine yardımcı olacak bir şey. Bence eğlenceli olur ve insanlara gerçekten yardımcı olabilir."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Parmak ucumla çenesini kaldırıyorum. "Bence ne yapmak istiyorsan iyi bir fikir. Ve evet, bence seni mutlu edecek bir şey yapmalısın. Benim dışımda."

"Beni mutlu ediyorsun."

"Umarım öyledir."

Dudaklarımız önce tatlı tatlı birbirine değiyor, ama elleri gömleğimin eteklerinin altından geçip sırtımın çıkıntılarında gezinirken dudakları birbirinden ayrılıyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, onun tadını arzuluyorum.

Onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttum. Bacakları belime dolanıyor. "Eğer bu gece benimle gelmeyeceksen, en azından sonrasında benimle kalır mısın?"

Boynunun kenarından öperek, "Sırf seni harekete geçirmek için hayır demek istiyorum," diyorum, "ama seni istemiyormuş gibi davranamıyorum bile."

"Bu bir evet mi?" diye inliyor.

"Dom Amca," diyor Ryder, nereden geldiği belli olmayan bir sesle. "Cam'i mi öpüyorsun?"

Şortumun içindeki aletimin dış hatlarını görmemesi için kalçalarımı hareket ettirirken başım Cam'in omzuna düşüyor.

Cam kıkırdıyor. "Ryder, eğer bir süper kahraman olsaydın, kesinlikle görünmez olan sen olurdun."

"Sana bir zil takacağız evlat," diye mırıldandım.

Camilla tezgahtan atlarken omzuma vuruyor. "Zaten gitmem gerekiyor. Çiftliğe gidip bu akşamki elbisemi almam gerekiyor. Oraya teslim ettiler.

evime gelmekten daha iyidir." Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu bir evet miydi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Bana bir öpücük verip kapıya yöneldi. "Sonra görüşürüz çocuklar. Uslu durun."

Kapı kapanıyor ve Ryder bana bakıyor. "O en iyisi." "Evet,"

diye gülümsüyorum. "Öyle, değil mi?"

Camilla

"MERHABA, CAMILLA."

"Ah!" diyorum, elim göğsüme düşüyor. "Seni görmedim Rose. Beni korkuttun."

Tatlı bayan, Çiftlik'teki oturma odasında masanın arkasından bana gülümsüyor. Saçları yıllar öncesinden kalma bir şekilde toplanmış, incileri sabahın geç saatlerinde güneş ışığında parlıyor.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim," diyor.

"Ah, biliyorum. Barrett'in şehre döndüğünü fark etmemiştim."

"Evet," diyor Barrett'ın özel sekreteri. "Bu akşamki etkinlik için geldik. Alison bunu kaçırmak istemiyordu."

Tanrı aşkına, Vali'nin hamile eşi olan baldızımın görevimi bu derece desteklemesi beni gururlandırıyor. "O harika biri."

"Katılıyorum Camilla. İşimi çok kolaylaştırdı." "Eminim öyledir," diye gülüyorum. "Peki neredeler?"

"Huxley'nin biraz balık tutabilmesi için golf arabasıyla göle gittiler. Alison yürümek istemiyordu ve Barrett da onu geride bırakmak istemiyordu."

"Arabalarını görmedim."

"Troy birkaç işimi halletmek ve öğle yemeği yemek için onu kasabaya götürdü. Bir şey ister misin canım? Senin için bir şeyler almasını söyleyebilirim."

"Hayır, yine de teşekkür ederim. Sadece elbisem için geldim. Bugün gördün mü?"

"Evet, aslında. Banyonun yanındaki koridor dolabında."

"Teşekkürler, Rose!" Çiftlikte dolanıyorum, gitmiyorum Doğruca dolaba gidiyorum ama önce oturma odasında duruyorum. Burası sessiz, burada olduğum çoğu zamanın aksine.

Duvarlar yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarımızla dolu. Lincoln ve Sienna'nın bir yaz araba yıkarken ve benim lisedeki amigo kıyafetimle çekilmiş saçma sapan resimlerim var. Bunlar Ford'un askeri okuldan mezun olduğu ve Barrett'in yemin ettiği resimlerle karışık. Bu, beni biraz nostaljik yapan bir anı duvarı.

Burada iyi zamanları kutlamak ve kötü zamanlar için bir araya gelmek üzere pek çok saat, gün, yıl geçirdik. Sevinçten ve üzüntüden gözyaşları döküldü, harika duyurular ve korkunç bildiriler için çığlıklar bu duvarlar tarafından duyuldu. Ne olursa olsun, bunu birlikte yaptık. Bir aile olarak.

Graham ve Lincoln'ün arka verandadan beni izlediğini görmek için döndüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Arkamı dönerek, Graham'ın beni güçsüz görmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama tipik G tarzı, ben kaçmaya fırsat bulamadan kapıdan girip karşıma dikiliyor.

"Sorun ne?" diye sorar, son zamanlardaki zehrinin izleri kaybolmuştur.

"Yok bir şey," diye burnumu çekiyorum. "Sadece bu odada yaptığımız onca şeyi düşünüyordum. Ford'un düğünü, Barrett'ın seçim kutlaması. On altıncı doğum günü partimizi."

"O gece çok eğlendim!" Lincoln verandadan seslendi. "Taylor Thompson. Wowza."

Graham ve ben kıkırdıyoruz ... ta ki birbirimize bakana kadar. Sırıtışlarımız kesildi.

"Bak Swink," diyor boğazını temizleyerek. "Seninle bir dakika konuşmak istiyorum."

"Bunu daha önce de yaşadık."

"Cam, üzgünüm."

Gözlerimi kısarak karşımda gördüğümün Barrett değil de Graham olduğundan emin olduktan sonra başımı sallıyorum. "Ne?"

"Hadi ama," diye kıkırdar. "Bana tekrar söyletme. İlk seferinde yeterince acıttı."

"Ne için üzgünsün?" "Fark

eder mi?"

"Kesinlikle."

Ellerini ceplerine sokarak iç geçiriyor. "Bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Çünkü..." Onu yönlendirdim.

"Çünkü bugün birisi, başkalarının görüşlerine dayanarak insanlar hakkında yargıda bulunmanın gerçekten aptalca olduğuna dikkat çekti."

"Bu doğru. Peki sen ne yapıyordun? Linc'inkinden yola çıkarak mı?"

"Beni bunun içine atmayın!" Lincoln bağırıyor.

"Kıçını kaldıracak mısın?" Graham bağırarak karşılık veriyor. Başını sallayarak bir kez daha bana odaklanıyor. "Ne yaptığını bildiğine güvenmem gerek. Kararlarından şüphe etmem için bana hiçbir zaman bir sebep vermedin, gerçekten."

"Oh, bana verdiğim kötü bir karar söyle."

Kaşlarını çattı. "On bin dolar bir şey

çağrıştırıyor mu?"

"Bunun kötü bir karar olduğu kanıtlanmadı. Tıpkı senin Mallory'ye evlenme teklif etme fikrinin kötü bir fikir olduğunun kanıtlanmadığı gibi." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Konuyu değiştirme. Sen bir yetişkinsin ve senden şüphe etmemeliyim. Sadece akıllı ol, Cam. Lütfen. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana kızgın olsan da olmasan da, beni ara."

Yüz hatları yumuşuyor ve kızgınlığımın azaldığını hissediyorum. "Teşekkürler G. Ama sanırım artık Dom'u arayacağım. Belki de seni aşmışımdır."

"Keşke Lincoln yapsa," diye inliyor.

"Hiç şansın yok!" diye bağırıyor ağabeyimiz yine verandadan.

Graham ve ben gülüyoruz, sonra beni kucaklıyor ve dünyamda her şey yoluna giriyor.

Dominic

"Bu gece burası çok kalabalık." Joe Gold Room'un kapısından tökezleyerek giriyor ve her zamanki koltuğuna oturuyor. Biraz sidik, çokça da viski kokuyor ve buraya gelirken hangi bara uğradığını merak ediyorum. "Yiyecek bir şeyler için hesabımda yer var mı?"

"Ben bakarım." Onun hesabını kontrol etmeden arka tarafa yöneliyorum ve meşgul olmadan önce kendim için yaptığım hamburgeri alıyorum. "Buyurun," diyorum tabağı ona uzatırken.

Teşekkür etmiyor, beni hiçbir şekilde onaylamıyor, sadece iki eliyle sandviçi kapıyor ve ben kafamı çevirene kadar neredeyse yarısını yiyor.

"Nate nerede?" Billy diğer uçtan sesleniyor.

"Birazdan burada olur."

"Anladım."

Bara yaslanıp başımın üzerinde asılı duran televizyonu izliyorum. Picante'deki Landry Hayırseverlik Galası'nı gösteriyor. Sunucu, Landry'ler işin içine girdiğinde hayır kurumlarının nasıl daha fazla ilgi gördüğünden ve para kazandığından bahsediyor.

Otel lobisine giden mini bir kırmızı halı kurmuşlar. Beyzbol oyuncuları, B seviyesinde bir film yıldızı ve birkaç müzisyen kapıdan çıkmadan önce röportaj yapmışlar.

Bunu daha önce de görmüştüm. Alışılmadık bir şey değil. Landry'ler hayır işleriyle tanınırlar. Ama şimdi Camilla'yı tanıyorum ve onun orada olduğunu biliyorum. . . bu garip.

"Ne düşünüyorsun bebeğim?"

Kafamı kaldırdığımda deri tenli ve parlak kırmızı dudaklı yaşlı bir kadının bana doğru eğildiğini görüyorum. Göğüsleri barın üzerinde duruyor, eğer istersem sahip olabileceğimi söylüyor.

"Sadece bu gece oranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum," diyorum dürüstçe, kameralara başımı sallayarak.

"Süslü kıyafetler, süslü arabalar. Ne yapacaklarını bilmedikleri kadar çok para, bu yüzden de dağıtıyorlar."

"Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım," diye nefes alıyor. "Onlar bizden tamamen farklı bir seviyede."

Telefonum altımdaki rafta çaldığında ne kadar haklı olduğunu kabul etmek üzereydim. Ekranda Cam'in adını gördüm.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı yoksa telefona ben bakabilir miyim?" Ona sordum. "Önemli bir şey."

"Oh, al şunu," diyor, elini havada sallayarak. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Ekranı kaydırıp arka tarafa doğru ilerlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Hey," diyorum duyabildiğimde.

"Selam." Sesi tatlı ama her zaman duyduğum sıcaklıktan yoksun. "Neredesin?"

"Bir süreliğine Nate'in yerini doldurmam gerekti." "Yani bardasın?"

"Evet." Hüznünü duyuyorum ve umutsuzca gitmesini istiyorum. "Hey, kardeşinin arkadaşı Travis aradı bugün."

"Troy'un kardeşi mi?"

"Evet, şu. Yarın Nate için bazı şeylere b a k m a y a gelecek. İyi bir adamdır."

"Travis ve Troy ikisi de harika. Ondan hoşlanacağını biliyordum."

"Peki ne yapıyorsun?" Hiçbir fikrim yokmuş gibi soruyorum.

"Arabadayım, Picante'ye gidiyorum," diye iç geçiriyor. "Keşke burada olsaydın."

"Televizyonda," dedim ona. "Seni görmek için bekliyordum." "Oraya gittiğimde benimle röportaj yapmaları gerekiyordu. I bu kısmından nefret ediyorum."

Gülüyorum, bir bardak alıp lavaboya koyuyorum. "Sen ünlüsün."

"Pek sayılmaz," diye inliyor. "Kalkıyoruz. Sonra görüşür müyüz?"

"Eve döndüğünde haber ver, geleceğim," diye söz veriyorum. "Bu gece iyi eğlenceler."

"Seni

özleyeceğim."

"Seni de, Cam."

Ben daha her şeyi söyleyemeden gitmişti. Kaşlarımı çatmaktan nefret ederek telefonumu kot pantolonumun cebine sokuyorum ve ön tarafa geri dönüyorum.

Biri hemen "Jack ve kola alabilir miyim?" diye bağırıyor.

İçkiyi hazırlıyorum ve Billy'nin yanındaki adama veriyorum. Yukarı baktığımda onu ekranda görüyorum.

Omuzlarına oturan açık sarı elbisesi içinde nefes kesici bir güzelliğe sahip. Saçları toplanmış, kulaklarında elmaslar var ve makyajı o kadar az ki, eğer varsa bile, bir melek gibi görünüyor.

"Güzel kız, tamam," diyor Kırmızı Dudak, tekrar bara yanaşarak. Sert bir sigara içicisi öksürüğü çekiyor. "Onlardan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok," diyorum Camilla'dan etkilenerek. Gülümsüyor, az önce telefonda konuştuğum yumuşak başlı kadına hiç benzemiyor. Birkaç fotoğraf için poz vermeden ve otelin içinde kaybolmadan önce röportajı yapan kişiyle dalga geçerek gülüyor.

"Asla bilemeyeceğim," diye itiraf ediyor Red Lips. "Bana o elbiselerden birini giydirseniz ve elmaslarla süsleseniz bile yine de bir pozcu gibi görüneceğim. Kızı karavan parkından çıkarabilirsiniz ama karavan parkını kızdan çıkaramazsınız."

Yaptığı şakaya gülüyor ve barda ona katılan adama tekrarlıyor. O da gülüyor.

Öte yandan ben sevmiyorum. Komik olmadığı için değil. Çünkü o haklı.

Camilla

"Gülümsemekten bıkmadın mı daha?" Sienna kulağıma fısıldıyor. "Yanaklarım ağrıyor."

"Benimki de öyle. Ve ayaklarım acıyor."

Lacivert straplez bir elbise giymiş olan ikiz kız kardeşim odanın arka köşesinde benimle birlikte duruyor. "En azından bizimle değil de kendileriyle konuşmak isteyecek kadar içtikleri bir noktadayız."

"Mükemmel bir nokta," diye gülüyorum.

"Kim mükemmel bir noktaya değindi?"

Baktığımızda Mallory ve Ellie'nin bize doğru geldiğini görüyoruz. Ellie'nin karnı her zamankinden daha yuvarlak olmaya başlıyor, ama sadece arıyorsanız.

"Ellie, çok tatlısın," diyorum. "Öyle,

değil mi?" Mallory ekliyor.

"İnan bana, bu hiç de sevimli gelmiyor," diye inliyor, elini karnına dayıyor. "Haftalardır hastayım. Bunu aştım. Bu bebeği doğurabilir miyim artık?"

O bir sandalyeye yığılıp bize yenilgiyle bakarken biz gülüyoruz. "Şaka yapmıyorum çocuklar. Çok yoruldum."

"Sen şuraya otur, ben sana su getireyim. Tamam mı?" Sienna soruyor.

Ellie minnettar görünüyor ve Sienna bunu evet olarak algılayıp kalabalığın içinde kayboluyor. Mallory'nin gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Ne?" Ona bir bakış atarak sordum.

"Graham'la barıştığınız için çok heyecanlandığımı söylemek istiyorum," diyor. "Kendi evinden atılmasına ramak kalmıştı."

"Yapmalıydın. O bunu hak etti," diye hayıflandım. "Ama bugün bir erkek gibi davrandı ve özür diledi, ben de onu affettim."

Kaşlarını birleştiriyor. "Neden özür dilediğini biliyorsun, değil mi?"

"Sakın bana onu senin yaptığını söyleme."

"Hayır, ben değil." Bana muzip bir sırıtış fırlattı. "Dominic."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?" "Dominic Graham'ı aradı."

"Ne zaman?"

"Bu sabah. Graham buraya gelirken ağzındaki baklayı çıkardı."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, bu konuşmayı sadece hayal edebiliyorum. "Sana detayları anlattı mı?"

"Hayır. Sadece Dominic bazı geçerli noktalara değindi ve ... . Sanırım kardeşin Cam üzerinde bir etki bıraktı."

Yüzümü ellerime gömüp, makyajımın lekeleneceği endişesine bile kapılmadan, neler olduğunu ve neden kimsenin bana söylemeye zahmet etmediğini merak ediyorum. "Biliyor musun," diyorum ellerimi bırakarak, "Graham az önce patladı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve nedenini anlıyorum. Anlıyorum. Ama yine de çok garipti."

"Son zamanlarda böyle oldu," diyor, sesi düşüyor. "Onun nesi var bilmiyorum. Aceleci, kaprisli, tanıdığım Graham gibi değil. Onun için endişeleniyorum."

"Neyin yanlış olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok." Yere bakıp mükemmel manikürünü inceliyor. "Belki de bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordur."

"Neyin dışında? Bir iş anlaşması mı?"

"Ben."

Tek kelimelik cevap ona ulaşmam için yeterli oldu.

"Bana sarılma yoksa ağlarım," diye gülerek ellerimi şakacı bir şekilde uzaklaştırıyor. "Ayrıca, bu beni dramatik hissettiriyor ve dramatik olmaktan nefret ederim."

"Ne zamandan beri?"

Cevap olarak sadece gülüyor. "Aptalca davranıyorum. Biliyorum. Muhtemelen işle ilgili bir sorunu var ve beni bununla meşgul etmek istemiyor. Sadece sabırlı olmam gerekiyor. Bu da geçecek."

"Haklı olduğunuza eminim."

Kafamı kaldırdığımda Graham'ın odanın diğer tarafından bizi izlediğini görüyorum. Gümüş kravatı ve mükemmel duruşuyla seçkin görünüyor, elinde koyu renkli bir bardak tutuyor.

Ona utanç dolu bir bakış attım ve o da "Ne?" der gibi avuçlarını uzattı. Nefesimi tutup Mallory'ye dönüyorum. "Her şey yoluna girecek. Dediğin gibi, ona biraz zaman ver."

"Dominic nerede?" diye soruyor, konuyu pek de yumuşak olmayan bir şekilde değiştirerek.

"Gelmek istemedi."

"Bu çok kötü. Hepimiz onunla tanışmak istiyoruz."

"Dominic hakkında mı konuşuyoruz?" Alison yanımdan sesleniyor. Öne doğru eğilip yanağımdan öpüyor, sonra geri çekilip yüzünü buruşturuyor. "Bu hamilelik olayı gençler için."

"Sanki yaşlıymışsın gibi," diye gülüyorum.

"Huxley'i doğurduğumda olduğumdan çok daha yaşlıyım," diye itiraf ediyor. "Ellie? Arkadaş ister misin?"

"Lütfen," diyor gözlerini açarak. "Sanırım az önce uyuyakaldım."

"Benim dünyama hoş geldin, kardeşim."

Sienna elinde iki şişe suyla geri geliyor, biri Ellie'ye diğeri Alison'a. Mallory ve ben bir süre

yoga ve pizza, en sevdiğimiz iki şey, Huxley yanımızda belirmeden önce.

"Bayan Camilla," dedi eğilerek. "Babam sizinle acil bir konu hakkında konuşmak istiyor."

"Öyle mi?" Sırıtıyorum. "O takım elbisenin içinde çok tatlısınız, Mr. Huxley."

"Adım Bay Landry," diye göz kırpıyor, "ve lütfen 'yakışıklı' kelimesini kullanalım. 'Sevimli' çocuklar içindir."

"Oh," diyorum, annesine yüzümü çevirerek. "Yakışıklı. Evet, Bay Landry. Lütfen beni babanıza götürün."

Dirseğini uzatarak beni kıkırdatıyor. Dirseği alıyorum ve yan taraftaki daha küçük bir odaya gelene kadar odanın içinde dolanıyoruz. Barrett ve Graham odanın ortasında sohbet ediyorlar.

"Oh, ikinizi de mi alıyorum?" Gözlerimi devirerek iç çektim. "Eşlik ettiğin için teşekkürler, Hux."

"Sorun değil."

En büyük iki kardeşime bakarken kapının arkamdan kapandığını duyuyorum. "İkiniz için ne yapabilirim?"

Bu retorik bir soru. Graham'ın yüzündeki ifade bana bunun tam olarak ne hakkında olduğunu söylüyor. Ona bir bakış attım ve kendimi başka bir saldırıya hazırladım.

Barrett bardağını masaya koyarak, "Sakin ol Swink," diye gülüyor. "Gözlerinde duyduğum o öldürücü bakış var."

İyi bir önlem için Graham'a doğru bir atış daha yapıyorum. İkisi de gülüyor, bu da beni daha da geriyor.

"Bakın, siz ikiniz gitmeden önce-"

"Cam," diye araya giriyor Barrett. "Bir saniye bekle." Bana doğru yürüyor ve durduğum yerin birkaç metre önünde duruyor. "Dominic'i biliyorum. Nolan'ı biliyorum."

"Kiminle akraba olduğuna karışamaz. Bak," diyorum, neredeyse çılgınca, "Nolan'ın seni bombalamaya çalıştığını biliyorum Barrett ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ama Dom-"

"Dur," diye gülüyor.

Nefes alıp kardeşimin yüzünü izlerken omuzlarım çöküyor.

"Graham ve ben bu konu hakkında konuşuyorduk. İtiraf edeyim, ilk başta çok kızmıştım. Ama sonra ne oldu biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Alison'la çıkmaya başladığım zamanları ve kampanyama zarar verebileceği için herkesin onun benim için yanlış olduğunu söylemesine ne kadar sinirlendiğimi hatırladım. Geçmişinin nasıl berbat göründüğünü, çünkü öyleydi, bekar bir anne olduğunu falan. 'Mutlu olmam neden kimsenin umurunda değil' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu yüzden onu neredeyse kaybediyordum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diyorum ve gözlerimi tekrar Barrett'a dikmeden önce omzunun üzerinden Graham'a bakıyorum.

"Eğer Nolan gibi çıkarsa, onu öldürürüz."

"Barrett!"

"Şaka yapıyorum."

"Değilim," diyor Graham ve Barrett'ın başını sallamasına neden oluyor. "Ve babasına ne olduğunu bilmediğimizi sanmayın. Biliyoruz. Nick Parker bizim için öğrendi."

"Özel dedektif mi tuttun?" Çenem düşerek soruyorum. "Bu çok ileri, G. Çok ileri."

"Hey, bu babamın direktifiydi," diyor Graham ellerini kaldırarak. "Bu konuda beni geçti."

"Kahretsin," diyorum tavana bakıp yalandan ağlayarak.

Barrett gülerek uzaklaşır ve içkisini tekrar eline alır. "Yaşlı adamı ben hallederim. Yaşlandıkça daha da olgunlaşıyor. Bence sen iyi olacaksın."

"Olgunlaşıyor musun?" diye sordum. "Belki sana karşı! Bana ve Sienna'ya karşı her zamanki gibi gergin."

"Olayın ne zaman olduğunu hatırlıyordu," diyor Graham öne çıkarak. "Sanırım Nolan kardeşinin ne kadar pislik bir herif olduğundan bahsetmişti-Dominic'in babası. Ölmesinin daha iyi olacağını söylemişti."

"Ama Dom bununla yaşamak zorunda," diye belirtiyorum. "Bunun onun için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Olamaz," diye itiraf ediyor Barrett. "Ama babam iyi olacak. Bu konuda sana güveniyorum."

"Neden bu kadar destekleyicisin?"

Omuz silkiyor. "Belki de yaşlandıkça olgunlaşıyorum. Belki de senin durumunda olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Her iki durumda da senin mutlu olmanı istiyorum Swink ve konuştuğum herkes senin hiç olmadığın kadar mutlu olduğunu söylüyor. Graham hariç. O senin daha acımasız olduğunu söylüyor," diye göz kırpıyor.

Kalbim sevinçten yerinden fırlıyor, gözlerim yaşlarla ıslanıyor. "Mutluyum, Barrett. Gerçekten mutluyum. Ve G'ye sadece hak ettiği zaman kötü davranıyorum."

O daha bir şey söyleyemeden Huxley kapıyı açıyor. "Selam baba. Annem seni istiyor."

"Patronun bana ihtiyacı var," diyor ve yanımdan geçerken omzumu sıkıyor.

Sadece Graham ve ben, ikimiz de gülümsemeye karşı koyuyoruz. "Dom'un seni aradığını duydum."

"Mallory'nin koca bir ağzı var."

"Öyle. Ayrıca bana senin garip davrandığını söyledi. Normalden daha garipmişsin gibi."

Odadaki yuvarlak masalardan birine yaslanarak nefesini veriyor. Konuşmaya başlar, sonra durur.

"Dökül bakalım, G. Neler oluyor?" "Alınması gereken bir sürü karar var."

Gülümsememeye çalışarak yanağımı ısırıyorum. "Cevabım evet."

"Ne cevabı?"

"Düşündüğün sorunun cevabı." "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen benim ağabeyimsin ve tüm çocukluğumu seni gözlemleyerek geçirdim. O zamanlar bu bilgiyi kendi yararıma kullanabilmek içindi. Şimdi de bazen işe yarıyor."

"Sen çok fazlasın," diye alay ederek masayı itiyor.

Omuz silkiyorum. "Tamam, yani iyi bir koca olup olamayacağını merak etmiyor musun? Mallory'yle evlenmek için çok mu erken, yoksa bekleyip gerçekten emin mi olmalısın diye biraz da olsa merak etmiyor musun? Çünkü bu kesinlikle on yaşındayken yaptığın plana aykırı," diyorum gözlerimi devirerek.

Hiç ürkmüyor.

"Öylesin," diyorum ona parmağımı sallayarak. "Bunların ikisini de düşünüyorsun ve birincisinin cevabı evet, bir pislik olmana rağmen ve ikincisinin cevabı hayır, çünkü asla şu an olduğundan daha emin olamayacaksın."

"Kıyafetlerini yerde bırakıyor." "Topla onları."

"Tabakları bulaşık makinesine koymadan önce durulamıyor."

"Dünya yıkılıyor mu?" "Bir köpek yavrusu istiyor."

"Bu konuda sana katılıyorum," diye gülüyorum. "Yavru köpekler çok zahmetli."

Sırıtıyor. "Sadece endişeleniyorum. Ya bununla başa çıkamazsam? Ya bu işe farklı beklentilerle girip birdenbire yanlış olduğunu fark edersek?"

"Bu imkânsız," diye alay ederek kapıya yöneldim.

"Nasıl anladın?"

"Onu seviyorsun, değil mi?" "Doğru."

"O zaman nasıl yanlış olabilir ki?"

Benim için kapıyı açtı. "F e n a değil, küçük kardeşim. Fena değil."

Camilla

"HAYIR, ARTIK ŞAMPANYA YOK," diyorum, uzatılan bardağı elimle sallayarak. "Gerçekten. Yeterince içtim."

Servis elemanı pes ediyor ve odanın diğer ucundaki annem ve arkadaşlarına yöneliyor. Paulina'ya bir içki ikram etmesini ve onun da içkiyi almasını izliyorum. Tabii ki alıyor. Umarım boğulur.

Temiz hava almak için verandaya yöneldiğimde neredeyse Daphne ve Barron Monroe'ya çarpıyordum. Daphne'ye pek yakınlık duymasam da ailelerimiz uzun zamandır tanışıyor. Barrett'la yaşıt, Barron ise Sienna ve benimle aynı okula gitmişti. Yakışıklı, zeki ve zengin.

. . . ve o bunu biliyor.

"Dikkatli ol," diyor dirseğimden tutup beni yönlendirerek. Bana en güzel gülümsemesini -Sienna'nın deyimiyle külot düşürücü- gösteriyor. "Bu gece nasılsın Camilla?"

"Ben iyiyim. Yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Siz ikiniz akşamınızdan keyif aldınız mı?"

"Evet, davetiniz için teşekkür ederim," diyor Daphne. Ya da sanırım öyle diyor. Biraz kaba bir ifade. "Ben verandaya gidiyorum, Bar-ron. Beni sonra bulur musun?"

"Tabii ki."

Topuklarının üzerinde sallanarak bizi terk ediyor.

Barron bir sandalye çekerek, "Kız kardeşimin senden sınıfla ilgili bir iki derse ihtiyacı olabilir," diyor. Oturmadığım zaman başını yana eğiyor. "Yorgun olduğunu söylemiştin."

Oturmayı planlamamıştım ama birden harika bir fikir gibi geldi. Oturup onları biraz rahatlattığımda ayaklarım neredeyse şarkı söylüyor. Barron karşımda oturuyor, siyah takım elbisesi ve sarı kravatıyla çok şık görünüyor.

"Bak," diye gülüyor, "uyuşuyoruz." "İyi bir zevkin var."

"Bu gece çok güzelsin, Camilla. Ama yine de her zaman öylesin."

"Teşekkür ederim," diye kızardım. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun."

"Peki," diyor sandalyesine yerleşirken, "önümüzdeki hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Rastgele," diye gülüyorum. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Sorumu değerlendiriyor, gözlerini kısarken uzun, kalın kirpiklerini sergiliyor. "Bir teklifim var."

"Tamam. Ateş et."

"Birkaç günlüğüne Paris'e gitmem gerekiyor. Uzun bir uçuş ve şehri keşfetmek için biraz zamanım olacak ve biliyorsun, bunu seninle yapmanın eğlenceli olacağını düşünüyordum."

Hiç beklemediğim bu teklifi anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı. "Barron, beni Paris'e götürmek istemenden onur duydum. Ama cevabım hayır."

"Hayır mı? Hadi ama Camilla. Paris'i kim sevmez ki?" "Paris'i seviyorum," diye gülüyorum. "Mesele bu değil."

Dudakları ince bir çizgi oluştururken cazibesi kayboluyor. "Sorun nedir?"

"Bir ilişkim var."

Gözleri kafasının içinde yuvarlanır. "Ah, evet. Tesisatçı erkek arkadaşını duymuştum. Sadece bu kadar alçalacağını beklemiyordum."

"O bir tesisatçı değil," diye karşılık veriyorum, göğsüm öncekinden çok daha keskin bir şekilde inip kalkıyor.

"Ona ne dediğimizin bir önemi var mı?" diye gülüyor. "Onunla ne işin var Camilla? Herkes seni konuşuyor.

ve kendini tamamen aptal durumuna düşürüyorsun."

Ayağa kalkarken sandalyem geri fırladı. Öne doğru eğilip ellerimi masaya koyarak yüzüne birkaç santim yaklaşıyorum. "Asıl kendini küçük düşüren sensin. Dominic şehir kulübüne üye olmayabilir ama benimle asla böyle konuşmaz."

"Yani o medeni bir barbar mı?"

"Hayır, o benim. Burada olsaydı şu anda dişlerini dökerdi. Kibarca gülümseyecek ve sevgili golf kulübünüzdeki herkesin on beş yaşımızdan beri müdürle yattığınızı bilmesini sağlayacak olan benim."

"Bunu neden yapasın ki?" diye homurdanarak ayağa kalkıyor. "Çünkü onu sevdiğini düşünüyorum. Çünkü bence sen

Değerli küçük kulübünüzden atılırsanız, bunun eğlenceli olacağını düşünüyorum. Fark eder mi? Gerçek şu ki, değer verdiğim biriyle uğraşmak istiyorsan, her şey mübahtır."

"Burada bir sorun mu var?"

Arkamda duran babamı görmek için döndüm. "Her şey yolunda baba."

Barron beni görmezden gelerek, "Bay Landry," dedi, "nasılsınız? Bu akşam sizi görmek çok güzel." Babamın tuttuğu elini uzatıyor. "İşler nasıl?"

"Benim işim iyi, sorduğun için teşekkürler." Barron'a kötü bir bakış attı ve beni uzaklaştırdı. "O küçük orospu çocuğu sana ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Yürümeyi bıraktığımızda kıkırdıyor. Başımı kaldırıp kardeşlerimin karışımı olan yüzüne bakıyorum. Saçlarına artık biraz ak düşmüş ve yüzündeki çizgiler daha derin ve ağır.

"Tıpkı annen gibisin." "Nasıl anladın?" Sırıtıyorum.

Cevap vermiyor, sadece gülüyor. "Lafı açılmışken, işte şeytan geliyor."

Annemiz geliyor ve babam onu yanağından öpüyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve çekip gidiyor.

Odanın diğer ucundan Graham'a doğru.

"Mükemmel oldu, sence de öyle değil mi?" diye soruyor, odayı incelerken.

"Evet. Kesinlikle."

"Sorun nedir, canım?"

"Uzun bir hafta oldu," diye itiraf ediyorum. "Ve sonra Barron Monroe yanıma geldi ve ... söylemek istediğim her şeyi gülümseyerek söyledim diyelim."

"Gülümsemeyi sürdürdüğün sürece," diye göz kırpıyor. "Aranız nasıl? Kardeşlerin konuşuyor biliyorsun..."

"Çok fazla," diye iç geçirdim. "Sanırım Dominic'i biliyorsun." "Onunla tanışmayı çok isterim."

Ona bakıyorum ve yutkunmaya zorluyorum. "Paulina ve Raquel'in geçen gün bizi yemekte gördüklerini biliyorum ve Graham'a göre onun hakkında pek hoş şeyler söylememişler."

Söyleyeceklerini düşünüyor ve bunu yaparken benden başka her yere bakıyor. Sonunda, ben gözyaşlarına boğulmak üzereyken bana odaklanıyor. "Çok pastoral bir dünyada yaşıyoruz, Camilla Jane. Hayattaki pek çok ortak mücadeleden kaçınabildiğimiz için şanslıyız. Bunun neden doğru olduğunu, ailelerimizin ne kadar çok çalıştığını, plan yaptığını ve birikim yaptığını anlatıp durabilirim ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, öyle değil. Anlıyorum," diyorum ve büyürken bize bu tür şeylerin nasıl tekrarlandığını düşünüyorum.

"Diğer insanlar için durumun nasıl olduğunu unutmak çok kolay," diye devam ediyor annem. Güzel bir evde otururken, pahalı kıyafetler giyerken, canımız ne isterse yerken, farklı şekillerde mücadele edenlere bakmak -çünkü hepimiz mücadele ediyoruz Camilla- ve yargılamak çok kolay."

"Bence arkadaşların inanılmaz derecede kolay hüküm veriyor." "Öyle yapıyorlar," diye iç geçiriyor. "Onlar pek çok konuda

bizim dünyamızın ayrıcalıklı yönleri. Paulina ya da Raquel, Dominic'in hayatındaki bazı şeyleri farkında olmadan sergilemesi gibi, günahlarını ve hatalarını giysilerinde taşımak zorunda kalsalardı, diyelim ki çok daha az yargılayıcı olurlardı."

Alt dudağım titriyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekmesine izin veriyorum.

"İkisine de bunu söyledim. Eğer sen mutlu ve sağlıklı olursan ve o da sana iyi davranırsa, başka hiçbir şeyin umurumda olmayacağını söyledim. Sonra da senin elmas takmandan çok, siyah gözlü olmamanla ilgilendiğime dair sessiz bir konuşma yaptık." Uzaklaşıyor ve yanağımdan düşen bir damla yaşı siliyor. "Onlar için endişelenerek bir dakikanı bile harcama, Camilla. Satır aralarını okuyabilirsem, muhtemelen kıskanmışlardır."

Kıkırdayarak gözlerimin altını siliyorum ve bir süredir almadığım kadar rahat nefes alıyorum.

"Onunla tanışabilir miyim?" diye soruyor.

"Bu muhtemelen çok yakında olmayacak. O ve Graham pek anlaşamıyorlar ama sanırım ateşkes ilan ettiler."

Elini omzuma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Kardeşlerini oldukları gibi adamlar olarak yetiştirdim. Onlarla gurur duyuyorum. Hem de çok. Ama bazen biraz ..."

"Zorba mı?"

"Evet. Muhtemelen öyle." Elini çekip incileriyle oynuyor. "Bana tavsiye için geldiklerinde kardeşlerinin her birine söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Sen mutlu olduğun sürece biz de uyum sağlayacağız. Ve eğer mutluysan, telefonunu bir daha asla açmayacaklarını hayal bile edemiyorsan, buna tutunmalısın. Bu çok değerli."

"Onun için o kadar kolay değil," diye seslendim. "Böyle yerlerde kendini rahat hissetmiyor. Yaptığım şeylerin çoğunun bir parçası olmak istemiyor. Ve benim de onun bir parçası olmamı istemiyor."

"Babana benziyor," diye gülüyor.

"Babam mı? Nasıl?"

"Çıkmaya başladığımızda, adam beni kampanya toplantısına yaklaştırmadı," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor. "Benim gibi bir kadına göre bir yer olmadığını söyledi. Her ne kadar

Bildiğiniz gibi, babam da kendisi gibi bir iş adamı ve devlet adamı olduğu için, beni belki de benim göremediğim şeylerden korumaya çalıştı. Bu da bazı çatışmalara neden oldu."

"Nasıl tamir ettin?"

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "Her şeyden önce, bunun iyi bir yerden geldiğini hatırlamaya çalıştım. Güvenliğime hiç önem vermemesini ister miydim? Hayır. Tabii ki istemezdim. Sonra ona ne kadar güçlü olduğumu gösterdim. Kampanyaları öğrendim, strateji odalarına çay ve su getirdim ve ürkmedim. Ona, eğer yapacağı şey buysa, ki onunla çıkmaya başladığımda bunu biliyordum, benim de yapacağımı gösterdim. En azından destek rolünde. Çünkü bir ilişkiyi ilişki yapan şey budur, Camilla. Destek. Omuz. Dinleyen kulak. Sevgi, saygı ve gerçek işbirliği burada yatar. Başka hiçbir şeyde değil."

Duvardaki saate bakıyorum. "Anne, bu gece erken çıksam kötü mü olur?"

"Genelde, evet. Biliyorsun, bence en son biz ayrılmalıyız."

Kalbim sıkışıyor.

"Ama," diye fısıldıyor, "boğazının ağrıdığını ve daha fazla dayanamadığını duydum."

Yanağından öperim. "Teşekkürler anne."

"Baban seni görmeden defol git buradan."

Camilla

TELEFONUNA CEVAP VERMİYOR, bu da demek oluyor ki spor salonunda. Bana cevap vermediği ya da en azından hızlıca mesaj atmadığı tek zaman bu.

Hâlâ sarı elbisem ve topuklu ayakkabılarımla, arabamı Percy's'e giden loş ışıklı yola sürüyorum. Sokak köşelerinde insanlar var, sanki çok yavaşlarsam camıma silah dayayacaklarmış gibi bana bakıyorlar. Ben de yavaşlamıyorum. Aslında gaza biraz fazla yüklendim.

Kafamda bir takvim dönüyor ve Dom'un birkaç gün içinde dövüşeceğini fark ediyorum. Genel olarak antrenman yaptığını ima etmek dışında bu konuda konuşmayı bıraktı. Tarih, rakibi, hangi taktikleri kullanacağı ya da Bond'dan ne kadar nefret ettiğine dair hiçbir bilgi yok. Sadece sıradan bir şekilde bahsetmekten vazgeçti.

Eğer o dövüşecekse, ben de ponponlarımla orada olacağım. Belki o zamana kadar Ford'un bana bir iki şey öğretmesini sağlayabilirim. Annemin dediği gibi, sadece temel şeyler.

Kaldırıma yanaşıp ışıkları ve kontağı kapatıyorum ve park yerinde sürüngen olup olmadığını kontrol ediyorum. İyi aydınlatılmış değil ama yollardan daha iyi. İçeride ışıklar yanıyor ve arabam

onunkinin yanına park etmiş. Kapının yanında küçük, kompakt bir araba daha var.

Dışarı fırlıyor ve topuklu ayakkabılarımla elimden geldiğince öne doğru koşuyor, kilitli olmaması için dua ederek kapıyı açıyorum.

Sıradan bir iş yerindeki gibi çalışanların içeri girdiğini haber veren zil sesleri yok. Tavandan sarkan ışıkların bazıları açık bazıları kapalı, bu da odayı biraz karamsar hale getiriyor.

Etrafa baktığımda kimseyi göremiyorum. Ben de bir şey duymuyorum. Tam adını haykırmak üzereydim ki arka taraftaki ringde bir gölge gördüm.

Geniş bir gülümsemeyle o yöne doğru ilerliyorum ama duyduğum Dom'un sesi olmayınca yavaşlıyorum. Onun yerine, hayal meyal hatırladığım bir ses duyuyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Odadan gelen bir kadın sesi. Bu onun sesi, Red'in, Nate'in ofisine girdiğim ve onu Dominic'le otururken gördüğüm gün Altın Oda'dan gelen ses.

Kanım buza dönüşüyor. Birdenbire her şeyi duyabiliyor, her şeyi görebiliyor, neredeyse odadaki hissi tadabiliyorum.

Kıkırdaması içimi elektrikli testere gibi kesiyor. "Kıpırdamadan dur, üzerine biraz bundan süreyim."

"Bandajla acıyan yeri kapatmanın bir yolu yok."

"Tekrar çıkarayım mı? Dostum, bu hemşirelik işinde kötüyüm."

"Evet, öylesin," diye gülüyor.

Kıkırdamasının sıcaklığı, havada çınlamasının kolaylığı beni sarıyor. Neredeyse nefesim kesiliyor.

"Bond seni her seferinde o kroşe ile haklıyor," diyor. "Geniş attığında içeriden bir sol kroşe atmayı düşündün mü?"

"Evet, öyle. Etkilendim, Hannah."

"Olma," diye flört ediyor. "Percy'nin birkaç gün önce birine anlattığını duydum. Ben sadece jargonu ödünç aldım."

"Bunu bana da söyledi. Görünüşe göre bunu daha sık hatırlamalıyım."

Yine kıkırdıyor ve ben kusmak istiyorum.

Onun bu yönünü bildiği için, konuştukları her neyse onun bilgisinden etkilendiği için midem bulanıyor. Kavga. Yumruklaşma. Bana yabancı ve beni aşan şeyler.

Sonra üçüncü kez kıkırdıyor ve içimde beklediğimden daha fazla dövüşçü olduğunu fark ediyorum. Suratının tam ortasına bir yumruk indirmek istiyorum. Ellerim iki yanımda kenetlenmiş, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, onları görebilmek için odada biraz daha ilerliyorum.

Ringin ortasında onun yanında oturuyor. Göğsünün etrafına bir bandaj sarılmış ve bandajın bağlanma şeklinden bandajı onun takmadığı anlaşılıyor. Başka biri takmış. O takmış.

Derin bir nefes alıyorum ve muhtemelen bunu gülümseyerek halledemeyeceğimi biliyorum.

"Hey, Dom," diyorum elimden geldiğince tatlı bir şekilde.

Birinin kafasının bu kadar hızlı döndüğünü hiç görmemiştim. Acı içinde yüzünü buruşturarak ayağa kalkmaya çalışırken gözleri kocaman açılmıştı. Red'e bakmıyorum ama o bana bakıyor. Gülümsemesi yüzümün yan tarafına çarpıyor, alay etmesi de duyulmuyor, orada. Hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Dom onun yan tarafını okşayarak soruyor. "Etkinlikten erken ayrıldım. Belki de yine aramalıydım."

Dişlerim birbirine çarpıyor, ellerim onun ellerini erkeğimin üzerinde hayal etmenin öfkesiyle titriyor.

"Biliyor musun? Özür dilerim," dedim, "aradım. Burada olduğunu bu şekilde anladım. Cevap vermedin."

"Antrenman yapıyordu," diye araya giriyor Red, bana sinir bozucu biriymişim gibi bakarak.

"Sen-" Başlıyorum ama Dom sözümü kesiyor. "Hannah, bu geceki yardımın için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım." Elini adamın omzuna koyup kolundan aşağıya bırakırken gözleri benimkilerde. "İhtiyacım var

başka bir şey var mı, Dom?"

"Ondan uzaklaşmak için yaklaşık üç saniyen var," diye feryat ediyorum.

"Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacak. Sadece git, Hannah. Tamam mı?"

Elleri kalçalarında, onun önünde duruyor. "Bu krem hala bende..."

"Yemin ederim..." Dominic'e bakarken vücudum titriyor.

"Sen," diyor ringden çıkıp benden güvenli bir mesafe uzaklaşırken, "onu rahat bırakmalısın. Yaralı ve birkaç gün içinde dövüşü var. Kafasını karıştırma."

"Hannah, yeter," diye emrediyor Dom, sesi çakıllı.

"Onu rahat bırakmalısın," diye ters ters bakıyorum.

"Neden? Çünkü sen onun küçük cici kız arkadaşısın ve öyle mi dedin? Sana küçük bir tavsiye vereyim. Eğer umurunda olsaydı, akılsız bir aptal gibi fotoğraf çektirmek için poz vermek yerine burada onun vizitelerini ayarlar ve ellerini sarardın."

"Affedersiniz?" Ringin etrafında dönmeye başlıyorum ama Dom'un sesi odada yankılanınca duruyorum.

"Hannah. Yeter," diye homurdanıyor. "Küçük bir oyun oynamak istiyorsan, sorun değil. Cam bunun ne olduğunu anlayacak kadar akıllı. Ama ona saygısızlık etmeye, ona isimler takmaya kalkarsan bu seviyeye gelmek istemezsin. Güven bana."

Gözlerini deviriyor. "Kız arkadaşın için bir gösteri hazırla. Tamam. Sonra görüşürüz."

Ben iplerin bir tarafında, Dom diğer tarafında dururken, Hannah ıslık çalıp ön tarafta etrafı karıştırarak tatlı zamanını geçiriyor. Birkaç uzun dakika sonra kapı kapandı. Ve yalnız kaldık.

Onun gitmiş olması ateşin bir kısmını eritiyor, ama onun yerine bir acı yakıyor.

Belki söylediklerinin bir kısmı doğrudur. Belki o da öyle düşünüyordur.

"Burada ne yapıyorsun, Cam?"

"Ben de sana aynı şeyi sorardım ama cevabını almak istediğimden emin değilim."

Sanki tüm dünyanın kaderi onun içinde yatıyormuş gibi bir nefes üflüyor. "Seni burada istemediğimi biliyorsun. Ne gece ne de yalnız."

Cevap vermiyorum.

"Oh, kes şunu," diye iç geçiriyor.

"Durdurmak mı? Gerçekten mi? Buraya girip bunu gördüğümde bana bunu mu söyleyeceksin? Sana dokunup bebek gibi miyavlamasını mı? Bu ..." Gülümsemeye zorluyorum. "Sinir bozucudan da öte."

"Bandaj için yardıma ihtiyacım vardı," diye iç geçirdi. "Buradaki tek kişi oydu."

"Uygun bir şekilde."

"Her neyse, Cam. Burada mahvoldum. Kendi başımın çaresine baktığım için beni affet. Hep bunu öğütleyen sen değil misin?"

"Evet," diye yutkunuyorum.

Güvensizliğim alevleniyor ve bunun çirkin bir tepki olduğunu biliyorum. Bu alışık olmadığım bir şey, duruş ve özgüven bana oldukça kolay geliyor. Ama şimdi ikisi de mevcut değil.

"Diyelim ki bir gece Mallory'nin yoga stüdyosuna girdin," diyorum, sesim titremeye başlıyor, "ve ben orada Barron Monroe ile yalnızım."

"Kim lan bu?"

"Sadece hayatım boyunca tanıdığım bir adam,"

diye omuz silkiyorum. Bu durumu hayal

ederken çenesi titriyor.

"Diyelim ki Barron kaslarımın çekilmesi konusunda bana yardım ediyor. Sadece uyluğumun arkasında, uzanamadığım bir yerdeki kasımı ovuyor. Önemli bir şey değil." Aklımda kalmasına izin verdim. "Bu senin için nasıl çalışıyor?"

"Lanet olası vücudundaki her kemiği kırardım," diye

feveran ediyor. "Ama Dom," diyorum masumca.

"Uzanamadım."

Göğsü inip kalkarken gözleri kısılıyor.

İtiraz etmeye başladığında, "Bu az önce içine girdiğim şeye eşdeğer, sadece seni orada istemediğimi söylemedim - doğru ya da yanlış," diye ekliyorum. "Bu bana nasıl hissettirdiğiyle ilgili, Dominic."

Başı öne düşüyor. "Sadece Hannah için üzülüyorum. Aslında benden çok da farklı değil." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Ama onu tanımıyorsun. Arkadaş olabileceğinizi düşündüğümden değil, çünkü tanımıyorum," diye sırıtıyor. "Ama ona karşı nefret dolu olamam Cam. İçimde böyle bir şey yok. Ama bu onu istediğim ya da onu gerçekten hiçbir şeyi olmayan bir kızdan başka bir şekilde düşündüğüm anlamına gelmiyor."

Yüzü düşüyor, çenesi gevşiyor ve tekrar mindere oturuyor. "Seni televizyonda gördüm. Güzel göründüğünü düşünmüştüm. Ama şimdi seni görüyorum ve fark ediyorum ki ... şahsen daha da güzelsin."

"Konuyu değiştirme."

"Değilim. Belki de öyleyim," diye mırıldandı. "Hannah'yla hiçbir şey olmadı, Cam. Onunla asla ama asla hiçbir şey olmayacak. Bu şeyi belime bağlamama yardım etti çünkü bu gece bir kaburgamı kırmış olabilirim. Bilmiyorum. Sadece acıyor."

"Kırık bir kaburgayla dövüşemezsin."

"Daha önce kırık kaburgalarla dövüşmüştüm."

"Eğer parçalanır ve organlarınızdan birini delerse, ölebilirsiniz."

Neredeyse gülümsüyor. "Yapabilirim. Ama yapmayacağım." "Bunu bilemezsin."

Kolları bükülmüş bacaklarının üzerine sarkmış, siyah file şortu kalçalarına kadar iniyor. O kadar uzun, zayıf, terli ve seksi görünüyor ki keşke Hannah'nın ona dokunduğunu görmemiş gibi yapabilseydim. Keşke bunu zihnimden silebilseydim.

"Etkinlik nasıl geçti?" diye soruyor sessizce. "İyi geçti. Çok para toplandı. Hedefe ulaşıldı." "Bu harika."

"O zaman neden kendimi daha iyi hissetmiyorum?"

"Buraya gel," diye sırıtarak yanındaki mindere vuruyor.

İçimden bir ses yoluna devam et, kızgın ol, mesafeyi koru diye bağırıyor ama hem benim hem de onun iyiliği için ona dokunmam gerekiyor. İyi olduğundan emin olmak için.

Topuklarım çıktı ve omzumdaki şeytanın uyarısına kulak asamadan iplerin altından kayıyorum. Yanına oturup başımı omzuna koyuyorum. "Hâlâ çok ama çok kızgınım," diye uyarıyorum. Beni daha yakına çekiyor ve derin bir nefes alıyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Öyle ya da böyle fark etmez, gerçekten, ama bana söylemeni isterim."

"Cam . . ."

"Barron Monroe beni bu gece Paris'e davet etti."

"Fransa'daki gibi Paris mi?"

"Evet."

"Pisliğin biri seni Paris'e mi davet etti?"

"Evet."

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Onu öldüreceğim."

Omuz silkerek, nefesimi üflüyorum. "Sen de orada olabilirdin.
Eminim o zaman bana sormazdı."

"Bunların kesinlikle benim adamlarım olduğunu düşünmüyorum. Bence onlar benim gibi insanları hapse attıracak türden insanlar."

"Ben de sizin gibiler hakkında böyle düşünüyorum." "Ne?"

"Erkeğime elini süren değersiz spor salonu fahişelerine karşı bir şeyim var, tamam mı?"

"Öyle değildi, Cam."

"Onu ikiye bölmek istememe yetecek kadar öyleydi." Bir kahkaha patlatıyor ve başımı göğsüne doğru çekiyor.
Terden ıslanmış ve muhtemelen makyajımı mahvediyor ama umurumda değil. Aslına bakarsanız, ona olabildiğince yakın sarılıyorum ve onu içime çekiyorum, acıdan sıçrayana kadar sırtına hafifçe dokunuyorum.

"Şaka yapmıyorum," diyorum. "Artık hareketlerim var, hatırladın mı?"

"Oh, hatırlıyorum," diye kıkırdıyor. "Yumruk atmaya başlamadan önce bunun üzerinde çalışsan iyi olur."

"Ondan nefret ediyorum."

Bana baktı. "Kötü biri değil. Sadece farklı."

"O bir fahişe."

"Belki de öyledir. Nate'i ara sıra beceriyor, o yüzden ona fikrini sorabilirsin. Bilmiyorum. Neden biliyor musun? Çünkü umurumda değil." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini onunkine koyduğumda beni ayağa kaldırıyor. "Önemsediğim tek kız tam karşımda güzel sarı bir elbise içinde duruyor. Ve ruhunu kurtarmak için dinleyemediği ve gecenin onunda buraya tek başına geldiği için yarı sinirli olmama rağmen, benim için önemli olan tek şey o."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımın köşelerinin henüz yukarı çekilmemesi için mücadele ederek söylüyorum.

"Başka ne fark eder ki?"

"Dom, cidden, sana bir daha dokunmasa iyi olur. Ciddiyim. Çıldıracağım. Zengin kız delirir. Elimizde tonlarca yıkım yolu var."

"Not edildi." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma koydu. Önce karşılık vermiyorum, derdimi anlatacak kadar uzun süre dayanmaya çalışıyorum. Sonra dili alt dudağımı yalıyor ve ben de bu jeste karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Şimdi anlaştık.
-"

"Oh, daha karar verilmedi," diye direniyorum. "Ondan nefret ediyorum. Onu bir ateş karıncası sürüsü tarafından yenirken görmeyi ne kadar çok istediğimi anlamalısınız."

Kahkahası içime işliyor ve hiç istemediğim halde beni gülümsetiyor. "Ateş karıncaları mı?"

"Aklıma gelen tek şey bu."

Yan tarafa doğru hareket ediyor ve acı içinde neredeyse dizlerinin üzerine çökerek yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun."

"Senin için ne yapabilirim, Dom?" Yanına koşarak söyledim.

Nefesini içine çekerek yavaşça ayağa kalkıyor. "Hiçbir şey," tıslıyor. "Sadece geçene kadar beklemek zorundayım."

"Bu şekilde dövüşemezsin. Ciddi şekilde yaralanabilirsin. Bu şaka değil."

"Savaşıyorum. Hepsi bu kadar."

Derin bir nefes alarak, dırdırcı bir dırdırcı değil, destekleyici bir kız arkadaş rolü oynadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Ama yüzü solduğunda ve tekrar iki büklüm olduğunda, yan tarafını tuttuğunda, alnında bir ter parıltısı belirdiğinde, onu korumak istemekten kendimi alamıyorum.

"Dom, ben ciddiyim. Bunu riske atman için hiçbir sebep yok. Burada sağlığınızı düşünmek zorundasınız."

"Daha yeni zamlanan kiramı ödemeyi düşünmek zorundayım. Nate kendini toparlayana kadar market alışverişi yapmayı ve Ryder'ı beslemeyi düşünmek zorundayım. Altın Oda'nın bu yıl vergi indirimine gitmemesini sağlamayı ve Noel için birkaç şey almak üzere biraz biriktirmeyi düşünmek zorundayım. Bunu bir daha yapmak zorunda kalmamanın yolu bu.

"Bu para benim kara gün fonum, Cam. O olmadan, zaten olduğumdan daha fazla maaş çekine bağlıyım. Yıllardır buna güveniyorum, her altı ayda bir aldığım bir ikramiye gibi. Bunu yapmaya devam edemeyeceğimi bilmediğimi sanma.
." Yere bakıyor, utancı yüzünden okunuyor.

Anında kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim. Fark etmedim..."

"Böyle şeyleri düşünmek senin için çok zor. Öyle olmalı. Az önce insanların paralarını dağıttığı, Paris'e seyahatler teklif ettiği bir yerdeydin. Bir gün işten çıkarılırsam başımı sokacak bir evim olsun diye kendimi mahvediyorum." Kırık, titrek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum. Aslında haklısın. Ama bazen haklı olmak işleri düzeltmez."

"En azından gelip seni izleyebilir miyim?" Elimi kolunun önündeki Joey dövmesinin üzerine koyarak soruyorum. "Bırak orada olayım. Olmak istiyorum."

"Hiçbir yolu yok." Yanıtı anında ve bir final havasında.

"Neden?"

"Aklınıza gelebilecek en çılgın, en ilgili insanları hayal edin. Şimdi hepsini, amacı kavga etmek olan bir odada bir araya getirin. Elinizde ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Ben cevap vermeyince, o benim yerime cevap veriyor. "Kargaşa. Kargaşa var."

Sanki konuşma bitmiş gibi ringden çıkıyor, kaburgalarındaki hareketin etkisinden kurtulmak için birkaç saniye bekliyor. Çıkmama yardım ediyor, alnımdan öpüyor ve topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra beni kapıdan dışarı çıkarıyor.

Dominic

Banyosundan kocaman beyaz bir havluya sarınmış olarak çıkıyor. Bir diğeri de başının etrafına türban gibi sarılmış. Taze ve temiz kokuyor ve sevdiğim süslü şeylerden arındırılmış Cam'ime benziyor, ama o değil.

O bu: basit, tatlı ve masum. O benim olmadığım her şey ve ben onun bu yönünü korumak istiyorum. Yine de sadece benimle birlikte olması, içinde olmaması gereken şeyleri ortaya çıkarıyor.

Nefret dolu, bu gece beni Hannah'yla gördüğünde olduğu gibi. Kahretsin, kadınının onu sadece kendisi için bu kadar kötü istediğini görmek bir erkeği iyi hissettirir. Ama bir başkası için ikinci olma fikrini aklından bile geçirmemeli. Bir an için bile. Bu imkansız.

Dikkatsiz, olmaması gereken yerlerde ortaya çıktığında olduğu gibi.

Ailesiyle çatışıyor çünkü daha iyisini yapabileceğini düşünüyorlar.

Yatağının kenarına oturup ona bakıyorum. Kavga moduna geçtiğimi biliyorum. Her seferinde kavga gecesinden bir ya da iki gün önce olur bu. Alınganım, kızgınım, biraz da huysuzum. Yatağının üzerinde duran mesajla daha da kötüleşiyor.

Birkaç santim ötede bir telefon, benim sağlayamadığım her şeyi sunan bir mesaj.

"Neyin var senin?" diye soruyor dolabına girerken. Etrafı karıştırıyor ve birkaç dakika sonra yatak için sevdiğim sarı numarayla çıkıyor.

Yatağa tırmanırken ona "Mesajın var," diyorum. Hareket etmiyorum, sadece kapıya bakacak şekilde oturuyorum. "Orada uzanıyordum ve mesaj geldi. Benim olduğunu düşündüm ve aldım."

Ona okuması için zaman tanıyorum, ona bakmadan önce gördüklerimi sindiriyorum. "O piçin kim olduğu umurumda değil, onu parçalara ayıracağım."

"Islak bir kâğıt torbadan bile çıkamaz," diye iç geçiriyor Camilla, yastıklarına gömülürken. "Yani bu seni daha erkek gibi hissettirecekse, devam et. Sadece şunu bil ki eğer onu dövmek isteseydim, muhtemelen dövebilirdim."

"Arayan Barron'du, değil mi?"

"Evet."

Uzun, titrek bir nefes vererek tekrar kapı aralığına bakıyorum. "Seni gerçekten Paris'e davet etti." Daha önce sorgulamış olmama rağmen bu bir soru değil. Doğru olduğunu biliyorum çünkü metni okudum. "Aptalın teki seni başka bir ülkeye davet etti."

Onu asla başka bir ülkeye götüremezdim. Onu bu şehirden zar zor çıkarabiliyorum. Fransa'ya davetiyelerin gelişigüzel savrulduğu yerde kiminle takılıyor ve Barron Monroe neden onun adil bir oyun olduğunu düşünüyor?

"Gördüğünüz gibi, ona hayır dedim. Senin Red'e söylediğinden daha fazla olduğunu da eklemeliyim."

"Lanet olsun Cam," diye homurdandım. "Yardıma ihtiyacım vardı." "Çok kullanışlı görünüyordu." Elimden geldiğince etrafımda dönüyorum. "Onu yıllardır tanıyorum." "Barron'u çocukluğumuzdan beri tanırım. Bu senin için bir fark yaratır mı? Barron da bu gece bana dokunmadı-"

"Umarım yapmamıştır," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, düşüncesi bile boşalmak istememe neden oluyor

ona bakmak için döndüğümde çözüldü.

Aramızda bu geceden önce olmayan bir değişim var. Buna neyin sebep olduğunu ya da nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, sadece yarın uyumayacağımı ve yardımcı olacak hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyorum. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da söylemeyecek.

Ayağa kalkıp gömleğimi yerden aldım ve başıma geçirdim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Eve. Yapacak bir sürü işim var ve zaten uyumayacağım."

Oturuyor, elbisesi göğüslerinin üstünü zar zor örtüyor. "Özür dilerim, Barron için değil çünkü ona yardım edemem. Ama Red meselesi için üzgünüm. Bunu unutmam gerek."

"Evet, öyle." Eğildim ve ona basit bir öpücük verdim. "Seni yarın ararım."

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben yürümeye devam ettim. Muhtemelen burada kalmamdan daha iyidir. İkimiz de sinirliyiz ve bunun sonu kavgayla bitecek. Bunun iki yolu yok.

Camilla

"İşte yeşil renkte," diyorum bir çift yoga pantolonunu tutarak. "Sanırım artık grisinin de olduğunu söyledi."

Joy ve ben Halcyon'un raflarında Ellie'nin yeni gelen ürünlerine bakıyoruz. İşleri gerçekten çok iyi gidiyor ve o ve iş ortağı Violet, kendilerine yardımcı olması için birkaç kişiyi işe almışlar. Özellikle de Ellie anne olacağı için buna ihtiyaçları var.

"Burada olduğunu bilmiyordum," diye bağırıyor Ellie, arka taraftan köşeyi dönerek. "Neden bana uğrayacağını söylemedin?"

"Bir son dakika kararıydı," diyorum ona. "Sokağın aşağısında öğle yemeği yiyorduk ve yoga pantolonu almak için içeri gelmeye karar verdik."

"Onunkilere bayılıyorum," diyor Joy. "Her renkten istiyorum." "Arka tarafta henüz çıkarmadığımız bir sürü var. henüz. Gidip arkada ne olduğuna bakayım."

İkimizi diğer birkaç müşteriyle birlikte etrafta dolanırken bırakarak ortadan kayboldu.

"Dominic'le işler nasıl?" Joy soruyor. "İyi."

"Ve yalan makinesi bunun bir yalan olduğunu okuyor."

"Bu bir yalan değil. Kötü değiller. Sadece ... eskisi kadar harika değiller."

"Neler oluyor?"

Tekrar omuz silkip gömlek raflarını karıştırıyorum. "Bu küçük spor salonu faresinin ona asılıp durmasına kızgınım. Barron beni Paris'e davet ettiği için kızgın."

"Barron Monroe? Ew."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ben asla gitmezdim. Ama bu Dom'u sinirlendirmeye ve öldürmeye hazır hale getirmeye yetiyor."

"Bunu söylediğim için beni affedin ama bu ... aman Tanrım." Omzumun üzerinden bakarken gözleri yuvalarından fırladı. Aynı hızla giysi rafına geri döndü. "Bu da kim böyle?"

Geriye dönüp baktığımda gülüyorum.

"Hey, Nate!" "Ne haber, Priss?"

"Onu tanıyor musun?" Joy tıslıyor. "Tanıştır beni."

"Nate, bu arkadaşım Joy," diyorum o yaklaşırken. "Joy, bu Dom'un kardeşi Nate."

Onu içeri alırken kekeleyerek adım atıyor, yanaklarını bölen yavaş bir sırıtış. "Memnun oldum, Joy."

"Ben de öyle. Hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi?"

"Pek sayılmaz," diye kıkırdıyor. "Ama insanların böyle demesi gerekmiyor mu?"

"Araya girdiğim için özür dilerim," diyorum gülerek. "Sizi buraya getiren nedir Bay Hughes?"

"Arabanızı gördüm ve buranın ailenizin evi olduğunu anladım. Bu çeki elimde tutmak beni deli ediyordu ve onu sana verip artık ondan sorumlu olmamak istedim." Cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Tekrar teşekkür ederim, Cam."

Zarfı alıyorum ama ben kolumu geri çekmeden beni beklenmedik bir şekilde kucaklıyor. "Sen harika bir arkadaşsın," diye fısıldıyor kulağıma. "Joy'un erkek arkadaşı olmadığını söylersen daha da iyi bir arkadaş olursun. Gerçekten umurumda olduğundan değil, ama hangi açıdan yaklaşacağımı bilmem gerekiyor."

Gülerek geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. "Özgür," diyorum ve gözlerinin ışıldamasını izliyorum.

"Joy, bu akşam için bir planın var mı?" diye soruyor ve hemen konuya giriyor.

"Hayır. Ve eğer yapsaydım, hareket ettiremeyeceğim bir şey olurdu."

Adam sırıtıyor. Kız bayılıyor. Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Akşam yemeği ya da başka bir şey için buluşma şansımız var mı?"

"Bunu çok isterim."

Onları yoga pantolonlarının yanında bırakıyorum ve Ellie odaya geri döndüğünde ona doğru bir adım atıyorum. "Aşkı izlemeyi seviyorum," diye şarkı söylüyorum.

"Şimdi ne yaptın?" diye soruyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Kader bir anda değişti ve işte! Randevular ayarlanıyor."

"Güzel," diye kıkırdıyor Ellie.

Nate bir şey söylüyor ve Joy başını geriye atıp gülüyor. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar aydınlandı ve bu her ikisi için de kalbimi ısıttı. Numaralarını değiştiriyorlar ve Nate kapıya doğru yöneliyor, ayrılmak için kısa bir süre duruyor.

"Hemen döneceğim," diyorum Ellie'ye. Mağazaya doğru ilerlerken beni bekliyor. "Nasıl gitti?"

"Tanrım, o çok güzel. Ve komik. Saat altıda yemeğe gidiyoruz."

"Seni sevecektir."

"Hey, sakin ol," diye şaka yapıyor. "Sadece yatacak birini arıyorum." "Değilsin, pislik. Seni yatıştıracak iyi bir kıza ihtiyacın var.

ve bunu yapacak kişi Joy olabilir." "Belki.

Belki de olmayabilir. Göreceğiz."

"Evet, yapacağız." Halının üzerinde ayak parmağımı gezdiriyorum. "Dom bugün nasıl?" "Ondan haber almadın mı?"

Yere bakıyorum, kalbim de onunla birlikte batıyor. "O bana kızgın. Ben de ona sinirliyim. Tam anlamıyla bir kaçınma içinde olduğumuzu sanmıyorum ama iletişim de akmıyor."

"Hannah'ya olanları duydum," diye

sızlanıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Artık onu sikmeyeceğim, sadece senin için."

"Tam bir pisliksin," diyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum. "Ama Dom?"

Omuz silkiyor. "O iyi biri. Biraz huysuz ama genelde dövüşten önce öyledir. Ve o kaburgayla ..."

"Kavga etmemeli, Nate."

"Katılıyorum, ama biz ne dersek diyelim o bunu yapacak, bu yüzden ona destek olmak ve zarar görmemesine yardımcı olmaya çalışmak her zaman daha iyidir."

"Yapmamı önerdiğin şey bu mu? Sadece onu desteklememi mi?" "Her zaman, Priss. Her zaman." Saatine bakar. "Yapmam gereken

Git. Yapmam gereken birkaç iş var, sonra da Liz'in yerine bara geçeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Dışarı çıkıp koşarak kamyonetine gitmesini izliyorum. Kamyona binişini izlerken telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben: Seni özledim.

Spor salonuna gidiyorum. Yakında konuşuruz.

Dominic

"BU DA NE BÖYLE?" Önümdeki porselen fincandaki çaydan yayılan buharı içime çekiyorum.

"Papatya." Cam benimkine benzeyen, narin ve açık pembe çiçek yapraklarıyla boyanmış bir fincana başka bir torba koyuyor ve üstüne su döküyor. "Ağrıyan kaslara, spazmlara ve iltihaplanmaya iyi gelir."

"Viski de öyle," diye öneriyorum, bir yudum alarak. Çimenli ve çiçekli ve umarım bir daha asla içmeyeceğim bir şey. "Fena değil."

"Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil, içmeni istiyorum."

Karşımdaki masaya oturuyor ve beni izliyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Hannah ve Barron saçmalığı yüzünden aramızdaki tuhaflık hâlâ taze ve ağır. Bu aptalca. Bunu biliyorum ve muhtemelen o da biliyor. Bu durumda başka biriyle olsaydım çok daha kolay olurdu. Öylece çekip giderdim.

Gerçek şu ki, bu durumda onunla birlikteyim, Camilla Landry, "av" dedikleri şeyin timsali olan kadınla. O hayatının avı, dünyada yakalayabileceğin en iyi şey. Ama sonra bakıyorum ki

Onu kaptanlığını yaptığım tekneyle çektim ve bunu ona yaptığım için bir ahmak olduğumu düşünmek zorundayım.

"Şimdiden beni iyileştirdiğini hissedebiliyorum," diye şaka yapıyorum, odadaki stresi bir şekilde dağıtmaya ihtiyacım var.

Gururla gülümsüyor. "Gördün mü? Seni düzelttim." Şaka yaptığımı biliyor ama gerilimi durdurmak için aynı ihtiyacı duyuyor.

Yardım etkinliğinden bu yana iki gün geçti. Neden iletişim kurmadığımızı bilmiyorum ama kurmuyoruz. Bunun bir nedeni de yaklaşan dövüş - hem o benim dövüşmemi istemiyor hem de ben sadece incinmemek için dövüşe odaklanıyorum. Bu sporun doğasında var.

"Bilmek isteyeceksin," diyorum çay fincanını yere bırakarak, "Nate bu gece Chrissy ile görüşmeyi iptal etti. Hannah'ya da meşgul olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Çok neşeliydi," diye göz kırpıyorum.

"Ah," diye ciyaklıyor. "Bu beni çok mutlu ediyor!"

"İyi birine benziyor ve sanırım Nate ondan hoşlanıyor. En azından yarın gece onu tekrar görmek isteyecek kadar."

"Bana geri ödeme yaptığını söyledi mi?"

"Evet," diyorum, çaydan bir yudum daha alarak. "Kardeşlerine siktirip gitmelerini söyledin mi?"

Sırıtarak bacaklarını sandalyenin üzerine çekiyor. "Aslında yaptım. Onlara bir grup mesajı gönderdim ve parayı aldığımı söyledim, böylece dolandırılmam konusunda endişelenmeyi bırakabilirlerdi."

Başımı sallıyorum, kızgınlığım artıyor. "Belki de bizi olduğumuz gibi görürler, sandıkları gibi değil."

"Bence onlar hakkında yanılıyorsun." "Oh, gerçekten mi?"

Gülüyorum.

"Evet, gerçekten. Annemle Paulina ve Raquel hakkında konuştum." Gülümsememek için dudağını ısırıyor. "Kıskandıklarını söyledi."

"Tabii ki öyleydiler. Beni gördünüz mü?"

"Aman Tanrım," diye gülüyor. "Lincoln gibi konuşuyorsun."

"Bunu bana yapma."

Yine gülüyor.

"Bunu özlemişim," diye itiraf

ediyorum. "Neyi?"

"O ses. Gülüşün," diye iç geçiriyorum. "Şu anda kaygısız ve mutlu görünüyorsun. Eskiden olduğu gibi."

Doğal olarak, bu söz üzerine yüzündeki ifade kaybolur. Ayakları tekrar yere basar ve alnında işlerin ne kadar karmaşık bir hal aldığının kanıtı belirir.

"Aramızdaki sorun ne, Dom?" Çay fincanına bakıyor, masanın üzerinde çeviriyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Ben de bundan nefret ediyorum. En çok da eksik gülümsemenin sebebi olduğum için nefret ediyorum."

Kaşlarını çatıyor, sonra kendini tutuyor ve öne doğru eğiliyor. "Sorun sen değilsin, Dominic."

"Gerçekten mi? Başka ne var?"

"Bu kavga. Ve Red," diye hırlıyor, sonra sırıtıyor, böylece tamamen ciddi olmadığını anlıyorum. "Beni Paris'e davet eden kardeşlerim, yardım etkinlikleri ve bencil mirasçılarım."

"Hala onun kıçını tekmeliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bazı şeylerin düzeltilmesini istiyorum. Gerçek sorunlara yol açmadan önce tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimizi bulmalıyız."

"Bunu düzeltebilir miyiz? Yani, gerçekten, Cam. Kim olduğumuz ve ne yaptığımız yüzünden bunların ne kadarı tekrar tekrar geri gelecek?"

"Bundan sonra dövüşmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ediyorum, "ama yine de oraya gidip antrenman yapacağım. Bu benim terapim ve Tanrı biliyor ki terapiye ihtiyacım var. Percy ile aram çok iyi; o benim ailem gibi. Hâlâ hayır işleri yapacaksın çünkü sen busun. Sorun biziz Cam. Artık yapmayacağımızı söyleyebileceğimiz bir şey değil."

Gözleri sulanıyor. Dürüst olmaya çalışsam da kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Onu incitmek istemiyorum.

Bilerek yaptığım son lanet şey. Ancak bunlar görmezden gelebileceğimiz şeyler değil ve biz de bunları ortaya çıkarabiliriz.

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafına geliyor. Geri çekiliyorum ve hiç vakit kaybetmeden kucağıma oturuyor. Başımı omzuna yaslıyorum, hemen altında kullandığı vücut yıkayıcısının kokusuyla birlikte parfümünü içime çekiyorum.

"Bana iyi olacağımızı söyle," diye yalvarıyor, yavaşça ileri geri sallanarak.

"Bunu dövüşten sonra çözeceğiz." Doğruldum ve yanağına dokundum. "Bir seferde sadece tek bir şey yapabilirim ve yarın dövüşeceğim. Buna odaklanmalıyım."

"Nasıl hissediyorsun? Gerçekten mi?"

"Daha iyi. Harika değil," diye ekliyorum bana seslenmeye başladığında. "Ama iyi olacağım. Sadece üç raunt."

"Sadece üç raunt," diye alay ediyor.

"Üç. Round." Yüzünü ellerimin arasına alıp öpüyorum, bunun dövüşmeden önceki son öpücüğümüz olacağını biliyorum.

Öpüşmeyi kesip ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. "Yarın ringe çıkmadan önce sana mesaj atarım. Ama arama, tamam mı? Seni aklımdan çıkarmam lazım yoksa tek düşündüğüm o olur."

"Sinirlerim bozulacak," diyor ellerini sıkarak.

"O zaman kazanır kazanmaz sana mesaj atacağım. Söz veriyorum."

Beni kapıya kadar geçirdi, o aptal kama aramızda belirdi.

"Bana mesaj atmayı unutma," diyor.

"Yapmayacağım." Kendime engel olamıyorum. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha uzun ve daha derin. "Yakında konuşuruz."

"Yeterince yakın değil."

Dominic

Arkamdaki dolaplar bir zamanlar siyaha boyanmıştı. Ondan önce kırmızıydılar. Bunu her birinin üzerindeki boya tabakalarının soyulmasından anlayabilirsiniz.

Ringde sıramı beklerken konulduğum soyunma alanının yanındaki duş odasında bir musluk damlıyor. Duşların diğer tarafındaki oda biraz daha güzel ve çoğu dövüşçü orayı seçiyor ... ve bu yüzden ben de burayı seçiyorum. Yalnızım.

Dün gece ve bugün Camilla'yla konuşmamak iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başladım. Dövüşe odaklanabileceğimi düşünmüştüm ama tek başardığım şey midemde bir türlü atamadığım bir düğüm oldu.

Bu dövüşü kazanmam şart. Bunun için çalıştım, bunun için kendimi hırpaladım ve para işime yarayabilir. Neden diğer her şeyi bir kenara bırakıp stratejim hakkında iyi hissedemiyorum, bu sadece kafamı karıştırmakla kalmıyor, aynı zamanda beni sinirlendiriyor.

Çocukken polis soruşturması sırasında eğitim aldım. İşten çıkarılmalar, kız arkadaşlarımdan ayrılmalar ve iki işte birden çalışarak eğitim aldım. HVAC sertifikam için çalışırken bile odaklanmayı başardım. Şimdi, hayatımın son savaşındayım ve kendimi kaybediyorum.

Kalabalık dışarıda kükrüyor ve anonsçunun telsizden taraftarlara sakin olmalarını söylediğini duyuyorum. Dışarıda delilik var, şişeler fırlatılıyor ve kalabalığın içinde kavgalar başlıyor. Eski bir depo olan bu arenadaki enerji tamamen yükselmiş durumda. Bu başlı başına bir dikkat dağıtıcı.

Sesler koridordan geliyor ve yankılanırken onları dinliyorum. Nate'i seçiyorum ve açmadan önce metal kapıya çarpanın onun yumruğu olduğunu biliyorum.

"Hey," diyor, kafasını içeri sokarak. "Nasılsın?"

"Yuvarlanmaya hazırım."

"Bu kadar hevesli görünme." İçeri giriyor ama yine de kapıyı kapatıyor. Yüzünde midemdeki düğümün daha da sertleşmesine neden olan bir şey var. "Bu seni biraz daha heyecanlandıracak. Bak ne buldum."

Kolu kapının pervazından çıkıyor ve Camilla köşede yürüyor. Meraklı gözlerle bana bakarken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ayağa fırlayarak bağırıyorum. "Lanet olsun, Camilla! Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun sen?"

"Sana burada olduğumu söylemeyecektim," diye fısıldıyor.

"Oh, çünkü bu onu iyi yapar. Siktir!" İnliyorum, ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum çünkü irkiliyor, yüzü soluyor ama kendini tutuyor.

Bana doğru yürüyor, çenesi yukarıda, duruşu dik ve elini koluma koyuyor. Sadece bakıyorum.

"Oraya dökmem gereken tüm öfkeyi harcadığımın farkındasın, değil mi? Diğer adam beni öldürmeye çalışırken?"

"Sadece sana destek olmak istedim."

"Bunu evden de yapabilirdin," diye sızlanıyorum.

"Evet, yapabilirdim. Ama iyi olduğundan emin olmak istedim, buna ihtiyacım vardı."

"Dışarıda bu gece aptalca bir şey yapmak için can atan binlerce insan var ve şimdi sen de bunların arasındasın. Nasıl

Senin için endişelenirken nasıl konsantre olabilirim ki?"

"Nasıl olur da evde oturup senin için endişelenmezdim? Kahretsin, Dominic! Anlamıyor musun?"

Zorla yutkunuyorum, gözlerim onunkilerdeki duyguyu görmemeye çalışıyor.

"Bu benim için önemli. Sen benim için önemlisin."

"Sen de benim için önemlisin," diye yutkunuyorum. "Bu yüzden seni burada istemiyorum."

"İyi olacağım," diye ısrar ediyor. "Yoldan uzak duracağım."

Nate'e bakıyorum. O anlıyor. Camilla'ya kızgınlıkla başını sallıyor ama bu işe karışmaması gerektiğini biliyor.

"Yalnız mısın?" Ona sordum. "Evet."

"Tabii ki öylesin." Benden önceki kavganın sona erdiğini duyunca bir çözüm bulmaya çalışıyorum. "Nate, ona yüksek bir yere oturt. Yoldan uzak bir yere."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor parlak mavi gözlerini kısarak.

"Cam, bebeğim, çoğu gün haklı olduğunu söylerdim. Bu gece, yanılıyorsun." Kardeşime baktım. "Yüksek bir yerde."

"Onu yanımda tutabilirim," diye teklif ediyor.

"Siktir, hayır," diye tıslıyorum. "Ringe ne kadar yaklaşırsan o kadar itiş kakış olur. Çekin onu yoldan."

"Ben buradayım," diye ısrar ediyor. "Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşma."

"Burada olduğunuzu biliyoruz. Sorun da bu zaten." Gözlerimi tekrar ona diktim. Uyum sağlama çabası çok sevimli. Kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve soluk mor bir gömlek. "Sıradan bir dövüş hayranına benzemiyorsun."

"Eşeklik etme Dom," diyor gözlerindeki yaşlarla savaşarak. "Hadi, Nate. Beni koltuğuma götür."

Dönüyorlar ama duruyorlar.

"Hey, Dom," diyor Hannah başlarının üstünden. "Ringe inmeye hazır mısın?"

Camilla omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor, o kadar incinmiş ve öfke dolu bir bakış ki görmekten gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bunu yapmazsam onun peşinden gideceğimi biliyorum ve sadece bunu atlatmam gerekiyor.

Onları açtığımda, gitmişti.

Camilla

Nate bana dev bir Amerikan bayrağının altındaki koltuğu işaret ederek, "Burada kal," diyor. "Şaka yapmıyorum, Priss. Burada kal. Dövüş bittiğinde gelip seni alacağım."

"Beni almaya gelmene ihtiyacım yok."

Dom'un rakibi ringe doğru ilerlerken omzunun üzerinden bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Neden burada olduğunu anlıyorum. Gelmeli miydin? Hayır. Ama burada olmana saygı duyuyorum, tamam mı? Ama beni dinle, beni aramalıydın ve bunu çözmeme izin vermeliydin, bunu bizim üzerimize yıkmamalıydın."

"Ben iyi olacağım," diye ısrar ediyorum. "Onun iyi olduğundan emin ol. Kaburgaları kırık olan ve yaralı bir porsukla eşleşecek bir tavrı olan o."

"Planımız bu." Merdivenleri ikişer ikişer inmeye başlar. Dönmesi ve başka bir merdiven setinden inmesi gereken parmaklığa ulaşır. "Üç tur. Yukarı baktığımda burada ol."

"İyi, iyi."

Koltuğuma yerleştim. Yakın çevremde kimse yok ve etrafıma baktığımda minnettar olduğumu hissediyorum. Bu mekândaki gürültü, adına ne derseniz deyin, inanılmaz. Kalabalık kükredikçe irkiliyorum - çoğu zaman ne için olduğundan bile emin değilim.

Herkesin bir çeşit içkisi var ve her ne kadar sigara içmenin tüm kamusal alanlarda yasak olduğunu düşünsem de, görünüşe göre dövüşler bir istisna çünkü burada birini kanser etmeye yetecek kadar duman var.

Ne kadar uzun otururs am, o kadar rahatsız hissediyorum. Herkesin bir sürüsü, etrafını saran bir grup insan var. Ben hariç herkesin.

Nereden geldiği belli olmayan bir tsunami dalgası gibi, Dom'un bu şeyler hakkında söylediği her kelimeyi hissediyorum. Göze batıyor olmalıyım çünkü Nate beni kolayca buldu, sanırım bakmadan bile. Sağımdaki ve solumdaki gruplar beni fark etti. Sağımdakiler kıs kıs gülüp partilerine geri döndüler. Soldaki ise daha çok .
. . benimle ilgileniyor. Odanın ortasındaki ringe, iki kat aşağıdaki merdivenlere odaklanıyorum ve spiker Dominic'in adını söylerken onu dinliyorum.

Binanın içinden bir rock müzik sesi yükseliyor ve Dom'un uzak taraftaki rampadan çıktığını görüyorum. Üzerinde koyu yeşil bir şort, ellerinde koyu renk eldivenler var.

Kalabalık çılgına dönüyor, kesinlikle rakibi için olduğundan daha yüksek sesle. Odadaki her kadın çığlık çığlığa bağırıyor, küfürler savuruyor ve beni nutkum tutulmuş halde bırakan müstehcen tekliflerde bulunuyor.

Kelimenin tam anlamıyla koltuğumun ucundayım. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki neredeyse etrafımdaki kaosu bastıracak. İnsanlar Dom'un adını haykırıyor, hakem tarafından onaylanıp ringe girerken onu daha iyi görebilmek için aşağıdaki yürüyüş yolunu dolduruyor.

Nefes nefese kalıyorum, nefesim hızlı hızlı geliyor. Sol tarafımdaki insanlardan bir hareketlilik gürlüyor ama gözlerimi ringden ayıramıyorum.

Dom, Nate'i ve gömleğinin üzerinde yeşil renkle "Percy's" yazan yaşlı bir adamı gördüğüm köşeye yöneliyor. Yaşlı adam onun yüzüne bakıyor, hareketli görünüyor ve Dom başını sallayarak ağız korumasını gösteriyor. Sonra Nate'e bakıyor. Nate beni işaret ediyor ve Dom'un başı dönüyor. Gözlerimiz buluşuyor.

Bu çılgın yerde, onca insanın arasında bile birbirimizi buluyoruz. Elimi kalbimin üzerinde tutarak ona gülümsüyorum. O da neredeyse gülümsüyor ama tam olarak değil. Sonra gözlerini kaçırıyor.

Ringin ortasındalar ve ben ne olduğunu anlayamadan zil çalıyor.

Herkes ayağa kalkmış, bağırıyor, çağırıyor, ucuz plastik bardaklardan bira sıçratıyor. Dom'un rakibinden bir hareketlilik var ama Dom çoğunu engelliyor gibi görünüyor. Dom kendi yumruklarıyla karşılık veriyor ve birkaç tane indiriyor.

Dönüp duruyorlar, kalbimi de kendileriyle birlikte çekiyorlar. "Hadi Dom" diye fısıldamaya devam ederken ellerim önümde kenetlenmiş durumda.

Duvardaki saat durmaya başlıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Çok erken bir andı.

Dom sağ tarafında, belinin hemen üstünden bir tekme yiyor. Tek dizinin üstüne düşüyor.

Ayağa fırladığımda kalbim duracak gibi oluyor ve rakibinin onu alt etmek için hazırlanışını izliyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum, sesim etrafımdaki çılgınlığın yanında devede kulak bile kalmıyor.

Tam yaklaşmışken zil çalıyor ve raunt bitiyor.

Sandalyemde geriye düştüm ve güm diye yere çakıldım. Dom'un kıl payı kurtulduğu o gösteriden sonra seyirciler coştu ama ben coşmadım. Zar zor nefes alabiliyorum.

Tribünler yer değiştiriyor, herkes endişeli bir ikinci raunt beklentisiyle daha iyi bir görüş açısı elde etmeye çalışıyor. Ben de merdivenlerden inip korkulukta duruyorum. Parmaklarım paslı metal direğin etrafında dönüyor, gözlerim köşedeki Dom'a yapışmış.

Sol gözünün üstündeki kesikten kan akıyor. Yaşlı adam Dom'un yüzüne bağırırken elinde kocaman bir pamuklu çubuk tutuyor. Dom bana doğru dönüyor ve yüzündeki paniği görüyorum.

Nate'e uzanıyor ve birkaç kelime konuşuyorlar. Beni göremediklerini fark ettim. Olmam gereken yerde değilim.

Aceleyle yerime dönerken ayağım takılıyor ve soldaki koridorda oturan bir kadının üzerine düşüyorum.

İçkisi, ucuz bir bira, gömleğimi ıslattı. Yüzüme çığlık atmasına neden olan şey içkisinin etkisi değil, kaybı.

Tam ellerini göğsüme koyup beni geriye doğru iterken omzumun üzerinden ringe bakıyorum.

Dominic

"NEREDE LAN O?" Bağırıyorum, panik boğazımın tam ortasına oturuyor. "Nerede o, Nate?"

Percy'nin bana kafamı toplamamı, zilin çalacağını ama onu bulmam gerektiğini söylediğini duyuyorum.

"Siktir. . ."

Nate'in o küçük kelimeyi söyleyiş şekli içime oturuyor, içgüdülerim kendini korumaktan Camilla'yı korumaya doğru vites değiştiriyor. Bakışlarını ikinci kattaki yürüyüş yolunun hemen üstüne kadar takip ediyorum. İki koltuğun üzerine devrilirken görebildiğim tek şey mor gömleği.

Nate gitmişti ve ben onu sadece tünelin dibindeki köşeyi dönüp ona ulaşmak için merdivenlere yöneldiğinde görebildim.

"Cam!" Siyah saçlı bir kadının onun başında dikilmesini izleyerek çığlık atıyorum. "Camilla!"

"Fighter, hazır mısın?"

Hakemi görmezden gelerek Percy'ye baktım. "Dövüşü durdurun."

"Dövüşü erteleyemem. Sen neden bahsediyorsun, Hughes?"

Üst ipi tutup ringden çıkmaya başladığımda arkamdan zil çalıyor. Orada bir kadın duruyordu.

Cam'in üzerinde ve bu adrenalinimi tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkarmaya yetiyor. Kalabalığın soluklarını, mırıldanmalarını ve bariyerin üzerinden geçmeye başlarken hakemin kendimi korumam için bağırışlarını duyuyorum.

Sonra hissettim. Bir patlama, yüzümün yan tarafına doğru. Bir saniyeliğine yüzümün her santiminin hareket ettiğini hissedebiliyorum; çenem, burnum, derim. Güçle yana doğru savrulduğumda dizlerim bükülüyor, ayaklarım kayıyor, dengemi sağlamak için yana doğru bir adım attığımda beni zar zor yakalıyor.

"Hadi, Dominic!" Percy bağırır.

Cam'e bakıyorum ama gerçekten göremiyorum. Yumruktan dolayı her şey hâlâ bulanık. Başım çınlıyor ama başımın belada olduğunu bilecek kadar aklım başımda.

"Umph," diye inliyorum, bir tekme ya da bir yumruk - emin değilim - yan tarafımdan geçerken rüzgâr beni dışarı atıyor. Kaburgalarım bir akordeon gibi çatırdıyor, onları ayıran kıkırdak parçalanıyor.

Acı gözümü kör ediyor. Ciğerlerime yeterli oksijen gitmesi için ağzımı açıyorum ki bayılmayayım. Her şeye rağmen tribünlere bakıp Cam'e odaklanmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıyorum, adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve acının yoğunluğunu odaklanmama yetecek kadar tamponluyor, Nate'in parmağını bir adamın suratına soktuğunu ve Cam'in onun yanında durduğunu görüyorum. Beni izliyordu.

Çevresel görüşümde bir hareket yakalıyorum ve rakibimin bana doğru geldiğini görüyorum. İçimde iyi ve sağlam bir hamle kaldığını bilerek vücudumu çeviriyorum.

Sağ kolunu geriye çekti, ileri atılırken ateş etmeye hazırdı. Sarmal bir yay gibi, bir sol aparkat salıyorum.

Geldiğini görmüyor. Bunu beklemiyor. Bu bana daha büyük bir açıklık veriyor ve ben de toplayabildiğim tüm gücü yumruğuma aktarıyorum. Hedefini tam çenesinin altından vuruyor ve geriye doğru düşüyor, yere çarparken gözleri yuvalarından fırlıyor.

Zil çalıyor ve hakem onu koruyor, kollarını sallayarak dövüşün bittiğini gösteriyor.

Başımı kaldırıp Cam'i bulmaya çalışırken kalabalığın alkışları tekrar kulaklarıma doluyor. Gözyaşları yanaklarından

aşağı akıyor,

Nate onun yanında. Ağabeyim bana bir başparmak işareti yapıyor ve acı dayanılmaz bir hal aldığında dizlerimin üzerine çöküp yan tarafımı kavrıyorum.

Bedenim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum, sanki içimde bir şeyler kesinlikle ters gidiyor. Sallanıyorum, bayılmamak için umutsuzca tutunacak bir şey arıyorum.

Kolum hakem tarafından kaldırılıyor ve kazanan ilan ediliyorum ama bilincimi korumak ikinci planda kalıyor. Görüşüm gidip geliyor.

Yanaklarında bir gülümseme yayılmaya başlıyor, sonra aynı hızla düşüyor.

Bir çift el omuzlarımda, bir tutam parlak kızıl saç önümde sallanıyor. "Dom, iyi misin? Neren ağrıyor?"

Hannah'nın etrafında dönüyorum, kalbim şimdi bambaşka bir nedenle çarpıyor.

Bakışlarım Cam'inkilerle buluşuyor, benden Hannah'ya ve tekrar bana bakarken gülümsemesi daha da azalıyor.

"Yürü Hannah," diye homurdanarak ayaklarımı sürüyerek doğruluyorum. Cam merdivenlere doğru ilerlerken Nate'in birkaç adım geriden yürümesini izlerken sağlık görevlisine el sallıyorum.

Camilla

"Yavaşlayın bayan," diye uyarıyor stetoskoplu bir adam, yanından koşarak geçerken kasvetli koridorda. Soyunma odasının kapısından içeri daldım, gözlerim ona takılana kadar dolap sıralarını taradı.

Duvara yaslanmış, gözleri kapalı, teni kül rengi.

"Dom," diye bağırarak ona doğru koşuyorum. Önünde diz çöküp yanağına dokunuyorum. "İyi misin?"

Gözleri çırpınarak açılıyor. Maviler acı dolu, ama bana geldiklerinde dudaklarının köşeleri kalkmak için mücadele ediyor. "Cam." Yüzü acıyla buruşuyor. "Seni öpsem mi, öldürsem mi bilemiyorum."

"Çok üzgünüm," diyorum, sesim kırılmak üzereyken. Onu bu şekilde görmek, Dom gibi değil, zar zor kabullenebildiğim bir şey. Ve varlığımın onu bu duruma sokmaya yardımcı olduğunu bilmek dayanılmaz bir şey. "Çok, çok özür dilerim."

Cevap vermeyerek beni cezalandırıyor mu yoksa ne diyeceğini bilmiyor mu emin değilim. Her iki durumda da kalbim acıyor. Onu içime alırken suçluluk duygusu içimi kaplıyor ve kalbim yüz bin parçaya bölünüyor.

"Gelmemeliydim," diyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Sadece sana değer verdiğimi, yaptığın şeyi desteklediğimi göstermek istedim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Fark etmemiştim..."

"Sana söylemiştim."

"Yaptığını biliyorum," diye burnumu çekiyorum. "Biliyorum ve dinlemeliydim."

Sert bir şekilde nefes verir. "Burası sana göre bir yer değil Cam.
Ölebilirdin."

"Ne var biliyor musun? Burası senin için de uygun bir yer değil."

"İşte ben buyum Camilla. Bu benim hayır etkinliği versiyonum."

Çok nadiren yaptığı bir şey olan tam adımı söylemesi beni şaşırtmıyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru çöküyorum ve gözlerimden akan sıcak sıvının içinden ona bakıyorum.

Gözlerine sinmiş bir hüzün var, oturuş şekli o kadar acınası, o kadar acı verici ki, onu kollarıma alıp eve götürmeden hemen önce hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Benimle birlikte.

"Sen böyle biri değilsin," diye ısrar ediyorum. "Kavga etmeyi sevdiğini anlıyorum. Bana garip geliyor ama anlıyorum. Anlamadığım şey para için dövüşmen, kendini bu şekilde tehlikeye atmanın normal olduğunu düşünmen."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. Teni nemli, serin, beklediğim gibi değil.

"Dom, sen bu gece kazanacağın para ödülünden çok daha değerlisin. Anlamıyor musun? Hayatın bundan çok daha değerli. Sağlığın, mutluluğun. I . . . Sana ihtiyacım var ve senin sağlıklı ve mutlu olmana ihtiyacım var. Bunu hak ediyorsun. Sen tüm bunlardan çok ama çok daha fazlasısın."

Kıkırdıyor ve sesindeki yorgunluğu duyuyorum.

"Seni eve götüreyim ve yatağına yatırayım," diyorum ve ona elimi uzatıyorum. Onun yerine omzumun üzerinden bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Nate ile Red'i görüyorum.

"Hâlâ burada ne işi var?" Red havlıyor.

Dom bir şey söylemeye başlıyor ama ben dönüp görüş alanını kapatıyorum.

"Asıl soru, senin hâlâ burada ne işin var?" Olabildiğince dik dururken ellerim kalçalarıma doğru uçuyor. "Defol git bu odadan. Burada istenmiyorsun."

"Burası senin odan değil, değil mi? Percy ücreti ödedi. Ben bir çalışanım. O yüzden belki de-"

"Kapa çeneni." Ona doğru bir adım atıyorum, kendimi içinden çıkamayacağım kadar derine sokma ihtimalime karşı Nate'e bakıyorum. "Bir Hughes kardeş yetmedi mi? Kusura bakma Nate," diye ekliyorum kıkırdamasına neden olarak.

Red'in çenesi düşer. "Affedersiniz?"

"Şunu senin için açıkça belirteyim. Çık dışarı. Dominic'i rahat bırak. Kendini atabileceğin başka bir adam bul, ama bu sefer kapılmamış birini bulmaya çalış, tamam mı?"

Bana doğru gelirken gözleri kısıldı. Nate elini aramıza soktu.

"Hey," diyor Red'e bakarak. "Gitme zamanı." "Sen

de mi onun parasıyla kör oldun?"

"Git, Hannah."

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye homurdanıyor.

"Hayır, oldukça ölçülü davrandığımızı söyleyebilirim," diyor Nate ona. "Eğer kızmak istiyorsan, kız. Ama Cam'i bunun dışında tut."

"Oh, koru onu," diye ters ters bakar Red. "Anlamıyorum. Anlamıyorum." "Almak zorunda değilsin," diyor Nate ona. "Ama bu
bu durumu değiştirmez."

Giderken bana ters ters bakıyor. "Nate, bize bir saniye izin ver, tamam mı?" Dom sessizliği bozdu.

"Arabayı alıp arkaya geleceğim, böylece seni buradan çıkarabiliriz. Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?"

"Eğer kaburgaları kırıldıysa, yapabilecekleri bir şey yok. O faturayı ben ödemeyeceğim."

Tekrar Dom'a doğru yürürken havada bir değişim hissediyorum. Bana bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Bir dakika benimle otur," diyor usulca.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Serin ve nemli ve midemi bulandırıyor. "Bunun için kendimi sorumlu hissediyorum. Çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil. Benim suçum." Bir nefes alıp yavaşça üflüyor. "Soyunma odasından izlemeni ya da en azından tünelde durmanı sağlamalıydım. Ben sadece ... ... İyi düşünemedim."

"Bu benim hatam," diye iddia ediyorum. "Bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlattın ve ben de seni incittim..." Gözlerim tekrar yaşarıyor, kalbim kırılıyor ve bunun gücü neredeyse nefesimi kesiyor.

"Nate birkaç dakika içinde arabayı getirecek. Eve gidip ilaç almam ve biraz uyumaya çalışmam gerekiyor."

"Seninle orada buluşuruz."

Yüzü bomboş. "Sanırım yalnız gitmeliyim, Cam." "Neden?"

"Aklımda çok şey var ve sadece ... . Biraz boşluğa ihtiyacım var. Bence senin de öyle. Bu gece benden daha kötü yaralanabilirdin ama Tanrı'nın lütfuyla yaralanmadın. Bunu bir düşün Camilla."

"Bana 'Camilla' deme," diyorum, gerçeklik omuzlarıma çökerken nefeslerim hıçkırığa dönüşüyor.

Başını eğiyor. Bu sadece beni daha da aşağıya, aşağıya, aşağıya çekiyor.

"Bunu düşündüm," diyorum, onun değindiği noktaya geri dönerek. "Buraya gelme kararını ben verdim ve eğer yanlışsa, suçu üstleneceğim. Kefaretimi ödeyeceğim. Yeter ki beni dışarıda bırakmayın," diye ağlıyorum.

"Seni engellemiyorum. Sadece bu benim en kötü kabusumdu. En azından ben yaralandım ve sen yaralanmadın."

Boğazımdaki yumrudan dolayı cevap veremiyorum. Sesi hırıltılı, ama kendi sesimden gözyaşı döküp dökmediğini göremiyorum. Sadece yanına oturuyorum, onu içime çekiyorum ve Tanrı aşkına beni dinlemiş olmasını ve bu aptal kavgaya gelmemiş olmayı diliyorum.

"Yarın seni görmeye gelebilir miyim?" Neredeyse yalvarırcasına sordum. "Sabah mı?"

Başka tarafa bakıyor ve cevap vermiyor. Nate içeri girip ayağa kalkmasına yardım ediyor ve beni sessizce görmezden geliyorlar.

Sisin içinden onları izliyorum, değer verdiğim iki adam birbirine karışıyor. Dom sonunda bana baktı.

"Percy dışarıda. Bana yardım edecek ve Nate de senin arabana ulaşmanı sağlayacak, tamam mı?"

"Dom, bekle. I . . ."

Elimi tutuyor ve beni yaklaştırıyor. Yanağıma yumuşak, sade bir öpücük konduruyor. "Doğruca eve git."

"Ama Dom!"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, topallayarak kapıdan çıkar.

Camilla

"İŞTE." SIENNA bana bir tabak salatalık dilimi uzattı. "Bunları gözlerine koy."

"Onları gözlerime sürmek istemiyorum," diye somurtuyorum, tabağı alıp verandadaki salıncağın yanındaki masaya koyuyorum. Battaniyeyi çeneme kadar çekerek göle bakıyorum.

Çiftlik, Dominic'le ilgili hiçbir anımın olmadığı tek yer ve olmak istediğim yer de orası. Orası benim mutlu yerim, huzurlu yerim. Sienna bu öğleden sonra beni aldı ve benimle geldi.

Suyun parıltısını izliyorum ve Dom'u düşünüp daha iyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bu sabah aradım ama cevap vermedi. Ben de her mantıklı insanın yapacağını yaptım: Joy'u aradım ve Nate'i aramasını söyledim.

Nate'in de bana kızgın olup olmadığını anlayamadım. Dün gece ne söylediğini ya da ne yaptığını pek hatırlayamıyorum. Dominic dışında hiçbir şey hatırlayamıyorum ve bunu hatırladığım anda ağlamaya başlıyorum.

Bu beni bütün gece ayakta tutan bir kısır döngü.

Sienna yanıma oturarak, "Bir şeyler yapmalısın," diye iç geçiriyor. "Ya da insan içine çıkma. Kimsenin senin ben olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Çok adisin," diyorum, gülmem gerektiğini hissediyor ama bunu yapamıyorum. "Saat kaç?"

"Beş mi? Belki altı? Saatlerdir bu haldesin. Bir noktada uyumalısın, Swink."

"Yapamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun düştüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Adam ona doğru koşuyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum."

Gözyaşları tekrar akmaya başlıyor ve hala ağladığım, yıkıldığım için kendimi çok aptal hissediyorum ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Duygusal bir girdabın içindeyim.

"Onu dinlemeliydim."

"Hayır, seni dinlemeliydi," diye öneriyor. "Tek başına gitmemeliydin, bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Bu gerçekten aptalcaydı. Ama sen sadece onun yanında olmak istedin. Bunda yanlış bir şey yok."

"Bunu kaburgalarına söyle," diyorum. "Bunu ona söyle. Bunu kalbime söyle."

"Çok dramatik."

"Ciddiyim. Ne zaman yapmak istediğim bir şeyi yapsam, birilerinin canı yanıyor. Birinin başı belaya giriyor. Sanırım bu yüzden kardeşlerimiz bana çocukmuşum gibi davranıyor, ha? Belki de ben sadece bir çocuğum."

"Sen çocuk değilsin," diye alay ediyor gözlerini devirerek. "Çok alfa bir erkekle anlaşmazlıklar yaşıyorsun. Bir yandan ailemizin tüm hayatı boyunca yaptığını gördüğün şeyleri yapmak istiyorsun. Birbirimize yardım etmek, birbirimize birkaç ya da on bin dolar borç vermek." "Birbirimizi destekliyoruz. Lincoln'ün kaç beyzbol maçını kaçırdık?"

"Yok."

"Ford'un beyzbol, futbol, o sezon her ne yapıyorsa kaç tanesini görmedik?"

"Yok."

"Ailelerimiz kaç şeyimizi kaçırdı? Hiçbirini. Demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım."

"Sen sadece nasıl sevileceğini bildiğin şekilde seviyorsun. Dominic'in yaptığı şeyler bizim alışık olduğumuz dünyanın geri kalanı kadar normal değil. Ve sizi kendi gerçekliğinde gerçekten var olan pek çok şeyle uğraşmak zorunda bırakmayarak seviyor."

Battaniyeyi çenemden indirip bir salatalık dilimi alıyorum. "Her zaman çok farklı olduğumuzu söylüyor. Her zaman bu sorunlarla karşılaşacağımızı. Belki de haklıdır Sienna."

"Belki de bu tamamen saçmalıktır." "Ne saçmalığı?"

Ford'un kapıda durduğunu görmek için döndüm.

"Balık tutmak için uğramıştım ve arabanı gördüm Sienna. Ee," diyor dışarı çıkıp parmaklıklara yaslanarak, "bu saçmalık da ne?" Bana şüpheyle bakıyor, dudakları ince, acımasız bir çizgi halinde.

"Cam onun Dominic'ten vazgeçmesi gerektiğini düşünüyor çünkü şu anda pek anlaşamıyorlar."

"Sorun o değil," diyorum kız kardeşime sinirlenerek. "Dün gece Dom'un dövüşüne gittim."

"Yaptın mı?"

"Bana yapma dedi ama ben yine de yaptım. Ben iyiyim, devam etmeden önce bunun bilinmesine izin verelim," diyorum. "Hatunun biri beni itti ve Dom'un dikkati dağıldı ve yaralandı."

"O iyi mi?" Ford soruyor.

"Evet. Sanırım. Belki kaburgası falan kırılmıştır. Bilmiyorum çünkü benimle konuşmuyor."

"Gittiğin için mi?"

"Evet. Dinlemem gerekirdi ama dinlemedim. Çok öfkeli... ve öfkelenmeli de," diyorum bir damla gözyaşını silerek.

Ford beni içeri aldı ve sonra beni şaşırttı. Gülümsüyor. "Gülümseme," diye uyarıyorum onu.

"Bu hiç komik değil."

"Öyle sayılır. Dominic'in sana karşı dik durmasına sevindim."

"Ne?"

"Sadece değişiklik olsun diye bizim yerimize birinin sana bakmasının güzel olduğunu söylüyorum." Ford ayağa kalkar ve

Sienna'ya bakıyor. "Los Angeles'a taşındığında ne oldu?"

Sienna inliyor. "Lincoln yerleşmem için benimle geldi. Graham her lanet gün aradı, kredi kartıma limit koydu, kiramı bile ödememe izin vermedi. Parti için dışarıda kaldığım bir gece ev sahibimi aradılar. Lanet olası aptallar."

"Öyle mi?" Gülüyorum.

"On dokuz yaşındaydı," diye belirtiyor Ford. "Lincoln'ü kaç kez bir şeylerden kurtarmak zorunda kaldığımız hakkında bir fikriniz var mı?"

Sienna ve ben birlikte "Evet," diyoruz. Hepimiz gülüyoruz.

"Peki ya Barrett? Sence onun temizliğini kim yaptı? Graham. Demek istediğim, birbirimizi kollarız. Hepimiz farklı şekillerde aptalız. Taşınmadın ya da ciddi bir ilişkin falan olmadı. Bu yüzden belki aşırı korumacı gibi görünüyor olabiliriz. Seninle daha çok vakit geçiriyoruz."

"Belki de cevap budur." Ayağa kalktım ve Sienna'ya baktım. "Gerçekten Illinois'e mi gidiyorsun?"

"Sanırım öyle," diyor temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Belki ben de seninle gelmeliyim. Sekreterin olabilirim," diye teklif ediyorum. "Dom beni istemezse burada kalamayacağımı biliyorum." Sienna ayağa kalkıyor ama Ford'la omuz omuza hareket ediyor. "Her zaman benimle gelebilirsin. Ama bu konuda düşünmen gerek. Bu, Cam. Senin hayatın burada."

Tekrar çimenlere bakıyorum. "Yanımda değilse olmaz."

Dominic

"Sienna bana barın arkası için bir fikir getirdi," diyor Nate, yine dikkatimi dağıtmaya çalışarak. Seksen milyonuncu deneme. Seksen milyon numaralı başarısızlık. "Görmek ister misin?"

"Hayır."

"Hadi ama," diye iç geçiriyor ve elindeki kâğıtları sehpanın üzerine fırlatıyor. "En azından aramalarına cevap ver."

Telefona bakıyorum ve Cam'den bir cevapsız arama daha görüyorum. Saat gece yarısı. Genelde şimdiye kadar yatmış olurdu ve onu neyin ayakta tuttuğunu merak ediyorum. Onu arayabilirim. Onunkine cevap verebilirdim. Ama yapmıyorum çünkü ben bir pisliğim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, taktik

değiştirerek. "Çok acıyor."

"Kaburgaların mı,

kalbin mi? "Siktir git."

"İyi cevap," diye gülüyor. "Bir konuda haklısın

-"Sen bir pisliksin."

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

Televizyonda Ryder'ın ödünü koparan dev balıklarla ilgili bir program izliyoruz. Ama uyuyor, o yüzden endişelenmeden izleyebiliyoruz.

Bu diziyi sevmiyorum bile. Ondan önce izlediğim şeyden sonra başlamış olmalı. Hayatım buna bağlı olsa bile bir yere koyamayacağım bir dizi.

"Bunu neden yapıyorsun, Dominic? Ona kızgın olduğunu biliyorum ama o iyi bir kız."

"Çünkü o iyi bir kız. Böylesi daha iyi." "Öyle mi?"

"Evet," diye tersliyorum. "Öyle."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kendini aşmalısın."

"Eğer ikiye bölünmemiş olsaydım, ayağa kalkar ve seni bir güzel pataklardım."

"Hayır, yapmazsın. Çünkü o kalın kafanın içinde bir yerlerde haklı olduğumu biliyorsun."

"Bu er ya da geç sona erecek, Nate. Onu hayal kırıklığına uğratacağım. Ona zarar vereceğim ya da kara listeye aldıracağım. Ona bakamıyorum bile. Ben ölü bir ağırlığım."

Elindeki uzaktan kumandayla oynayarak ulaşamayacağı bir yerde kayıtsızca oturuyor. "Şimdiye kadar hangi konuda başarısız oldun? Sen bir

Çok iyi bir dövüşçü. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeş. Harika bir amca, herkesle ilgileniyorsun, kıçını yırtarak çalışıyorsun. Kendini nasıl haklı çıkarıyorsun?"

"Dün gece."

"Oh, onun bunun bir parçası olmasına bile izin vermeyecek kadar dik kafalıyken mi? Bu senin suçun, pislik. Onu yapmaya çalıştığı şey için görseydin, bunu başarabilirdik. Ama hayır, bu konuda aptalca davranalım ve kontrolden çıkmasına izin verelim."

Öksürmeden alabildiğim kadar derin nefes alıyorum, şakaklarım zonkluyor. "Bu durumda o değil de ben olduğum için şanslıyız. O da olabilirdi. Neden oradaydı? Neden Paris'te olamazdı ki?" diye fısıldıyorum, kalbimin sıkıştığını hissederek. "Ona alıştığı şeyi verememem. Ona hak ettiği gibi bir hayat verememem."

"Para saçmalığından mı bahsediyorsun? Çünkü o bunu halleder," diye gülüyor. Ben gülmüyorum. "İnsanlar farklı nedenlerle birbirleri için mükemmeldir, Dom. Birinin zayıflığı diğerinin güçlü yanlarıyla tamamlanır ya da tam tersi. Onun paraya ihtiyacı yok. Onun ... sana ihtiyacı var."

Yüzünü hayal ediyorum ve onu o kadar çok özlüyorum ki ağlayabilirim. Televizyondaki devasa yayın balığına bakıyorum ve yutkunmaya zorluyorum. "Nesin sen? Terapist mi?'

"Bir barmen. Yani, evet, temel olarak." Telefonum çaldı. Nate'e baktım.

"Cevap ver," diye ısrar ediyor. "Ben odamda olacağım. Arabaya kadar yardıma ihtiyacın olursa bağır."

"Arabaya mı?"

"Onu görmeye gitmek için," diye gülümsüyor.

Üçüncü çalışta, dayanamayıp telefonu kapıyorum. Bu onun numarası değil ve bunun beni hayal kırıklığına uğrattığını inkar edemem. "Alo?" diye soruyorum.

"Dominic?"

"Evet. Bu kim?"

"Merhaba, ben Ford Landry," diyor şaşırmış bir sesle. "Cam iyi mi?"

Gülüyor. "O iyi. Aradığımı bilmiyor. Çok uyuyamıyorum, o yüzden sabah için sana bir mesaj bırakacaktım."

"Ben de uyumuyorum." Sandalyemde doğrulmak için mücadele ediyorum. "Bak, sanırım kavgayı duymuşsundur."

"Aradım ama bunun için aramıyorum."

"Aramıyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Hayır. Landry Security'de güvenlik görevlisi olan Mike bu gece işi bıraktı. Utah'a ya da başka bir yere taşınıyor ve benim de bir adamım eksik. Şu anda sakat olduğunu biliyorum ve hemen bir cevap beklemiyorum ama gerçekten çok uygun olacağını düşünüyorum."

Ağzım açık kalıyor ve neredeyse telefonu düşürüyordum. "Bunu sana Cam mi yaptırdı?"

Tekrar gülüyor. "Hayır. Aslında bunu düşündüğümü bile bilmiyor. Sienna'ya göre son yirmi dört saattir ağlıyormuş."

"Bu benim hatam." "O zaman düzeltsen iyi olur."

"En iyi çözüm onun duymak istediği cevap olmayabilir."

"Onun için en iyi olanı yaptığın sürece, tek istediğim bu, dostum. Ve yapacağına dair içimde bir his var."

Uzun bir sessizlik oluyor, ikimiz de bu konuşmayı içimize sindirmeye çalışıyoruz. Sonunda Ford konuştu. "Eğer ilgilenmiyorsan, sorun değil. Ama ilgileniyorsan ve Camilla'yla ayrılacağınızı düşünüyorsan, seni temin ederim ki benim işim ve Cam ayrı. Bir sorun çıkmayacaktır." Boğazını temizliyor. "Zaten Sienna'yla birlikte Illinois'e taşınmayı düşünüyor."

"O ne?" Patladım.

"O da öyle dedi. Eğer seninle anlaşamazsa, çekip gidecekmiş."

Kafamı sallıyorum, sisi kaldırmaya çalışıyorum. Gidiyor mu? Gidemez. Beni bırakamaz.

"Size bir soru sormama izin verin," dedim.

"Evet, tabii. Çek."

"Beni neden işe almak istiyorsunuz?"

"Zekisin. Korkusuzsun. Güvenilir ve çalışkan olduğunu biliyorum çünkü bazı referansları kontrol etmiş olabilirim. Sadıksın." Derin bir nefes alır. "Dün gece oradaydım, Dominic."

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Ne dedin sen? Dün gece neredeydin?"

"Graham ve ben arka tarafa geçtik ve dövüşü izledik. Cam'in gideceğini biliyorduk." "Nereden biliyordunuz?"

"Çünkü bizim işimiz bu. O bir Landry. Seni seviyorsa, yüzde yüz arkanda durur. Dövüştüğünüzü öğrendiğimizde gideceğinden hiç şüphemiz yoktu. Dürüst olmak gerekirse, senin nasıl biri olduğunu görmek istedik. Etkileyicisin. Çok, çok etkileyicisin."

"Ne olduğunu gördün mü?"

"Elbette öyle. Senin orada olduğunu ve Ellie'nin o şekilde tribünde olduğunu hayal bile edemezdim. Ölürdüm."

"Yapmışım gibi hissediyorum," diye irkiliyorum, tekrar yerime yerleşiyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyse ölüyormuşum gibi," diye kıkırdıyorum, bu da içimde bir bıçaklanma hissine neden oluyor.

"Biraz dinlen. Teklifimi düşün. Hazır olduğunda beni ara."

"Yapacağım. İyi geceler." "İyi geceler."

Camilla

"HARİKAYDI VIVIAN," diyor ELLIE karnını ovuşturarak. "Bebeğin senin kızarmış tavuğunu sevdiğini söyleyebiliriz."

Danielle gülerek, "Hamile değilim ve midem de bundan hoşlanıyor," diyerek Ryan "a bir şişe veriyor.

"Hamile olabilirsin. Tekrar denemek ister misin?" Lincoln kaşlarını oynatarak söylüyor. "Bu sefer ikizleri deneyebiliriz."

Sienna, "İkiz yapamazsın," diye işaret ediyor. "Hem doğumhanede neredeyse bayılacakken bize tek bebek doğuracağını söylememiş miydin?"

"Yaptım," diye itiraf ediyor Lincoln, "ama uzun zaman oldu. Ne kadar acıdığını unutmuşum."

"Yine," diyor Danielle hepimiz gülerken, "bebeği ben doğurdum.
Sen değil."

Çiftliğin aile odasının etrafını sarmış durumdayız. Artık o kadar kalabalığız ki annem hepimizi taşımak için yeni mobilyalar getirtti. Yine de Mallory, Huxley ve Graham mutfaktaki barda oturuyorlar.

Herkes hikâyeler anlatıyor, planlar yapıyor, her zaman birlikte yaptığımız gibi iyi vakit geçiriyor. Sienna'nın yanına, aşk koltuğuna oturuyorum. Barrett'ın söylediği ve benim kaçırdığım bir şeye gülüyor.

Yan tarafıma dirsek attı. "Hey, iyi misin?"

"Evet."

"Bugün Dom'dan haber aldın mı?"

Başımı sallıyorum, eğer mümkünse moralim daha da düşüyor. Beni aramadığı ya da mesaj atmadığı her saat, onun uzaklaştığını hissediyorum. Joy evine gitmemi önerdi ama korkuyorum. Reddedilmeyi yüz yüze kaldırabileceğimi sanmıyorum, dövüş gecesinin adrenalini olmadan olmaz. Dom'un iyileşmesi, daha iyi görünmesi ve daha iyi dolaşması konusunda beni bilgilendirdi. Yarın işe gidecek ve bununla nasıl başa çıkacağından endişeleniyorum.

Onu özlüyorum. Tanrım, onu özlüyorum.

Her sabah onun günaydın mesajlarını bekliyorum. Öğleden sonra iş yerinde çekeceği selfie'yi bekliyorum. Geceleri, eve varıp varmadığımı kontrol etmesini ya da yuvarlanıp onu yanımda görmeyi bekliyorum.

Kollarının güvenliğini, gülümsemesinin emniyetini özlüyorum. İlgilenecek birine sahip olma ve birinin benimle ilgilenmek istediğini bilme hissini.

Kız kardeşimden uzaklaşıp gözlerime bakıyorum. Hâlâ şişler ama kimse sormadı. Sanırım biliyorlar. Babam bana acı dolu bir bakış attı ve her zamankinden daha uzun sarıldı ama normalden tek farkı buydu.

"Hatırlıyor musun?" Sienna bana soruyor. "Neyi hatırlıyor muyum?"

"Dergide gördüğümüz şu yoga pozisyonu. Uçağın yetişkin versiyonu gibi bir şeydi."

Moralim yükseliyor, planımızın heyecanıyla sis biraz olsun dağılıyor. "Evet. Bunu gördün mü Mallory?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diyor.

"Buraya gel." Sienna elimi tutuyor ve Ford'u zeminin ortasından kaldırıyor. Sırt üstü uzanıyor ve bacaklarını havaya kaldırıyor. Ellerimi onunkilere koyuyorum ve ayakları karnıma gidiyor. Göz kırpıyor. "Hazır mısın?"

"Evet."

Bacaklarını uzatıyor ve ben biraz zıplıyorum ama tepede dengede durmak yerine başının üzerinden düşüp takla atarak uzaklaşıyorum. "Yeterince güçlü değilsin Sienna."

"Ben de öyleyim. Tekrar dene."

"Siz ikiniz çok komiksiniz," diye gülüyor Ford. "Denemek ister misin, Lincoln?"

"Siktir git," diyor Lincoln. "Beni bilerek düşürürsün."

"Laflarına dikkat et Lincoln," diye uyarıyor annem, başını Babamın omzuna.

Sienna alır geri içinde pozisyon ve I Zıpla, ama kasıtlı olarak tekrar düşmek. "Çok zayıfsın. Buraya gel, Mal."

Mallory ayağa kalkıyor ve bize katılıyor.

"Bunu çözmen gerek," diye ısrar ediyorum. "Dergide bunun zihinsel berraklık için en iyi hareketlerden biri olduğunu söylediler."

"Ve ruh mutluluğu ya da onun gibi bir şey," diye ekliyor Sienna, lafı dolandırarak ve benim ters ters bakmamı sağlayarak.

"Her neyse," diyorum hedeften şaşmamaya çalışarak, "ne demek istediğimizi hayal edebiliyor musunuz?"

"Sayılır."

"Ugh," diyorum gülümsememi gizlemeye çalışarak. "G, buraya gel. Ben de yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum."

"Yoga oyunları oynamıyorum."

"Ama sen öylesin," diyorum ona, geleceğini bildiğim için. "Mal senden övgüyle bahsediyor."

Mallory ona "Çok iyi gidiyorsun," diyor. Adam ayağa kalkıp ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astığında Mallory şaşırmış görünüyor.

"G yogiye mi dönüşüyor?" Lincoln dalga geçiyor. "Noel için sana bir mat alacağım."

Dani, "Kes şunu," diye onu susturur. Cevap olarak Ryan'ı ondan alır.

Sienna Graham'a yeri göstererek, "Uzan," diyor.

Graham sırt üstü yatar. "Şimdi ne olacak?"

"Ayaklarını Mal'ın karnına koy," diyorum, Mallory'yi doğru noktaya getirerek. "Şimdi el ele tutuşun."

Graham yukarı iter ve Mallory, Graham'ın üzerinde havada yatay durur.

"Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım," diye haykırıyor. "Bunu yoga olarak düşünmemiştim."

Geri kalanımız sırıtıyor ve bekliyoruz. Graham bir elini Mallory'den kurtarıyor ve cebine sokuyor. Mallory yoga dersiyle ilgili bir hikâye anlatıyor ve aşağı bakıp güzel mavi bir kutunun içinde elmas bir yüzük görmeye hazır değil.

"Aman Tanrım," diyor hikayesini unutarak. Serbest kalan eli ağzına doğru uçar. Graham'ın ayaklarına dolanıyor ama Graham onu sabit tutuyor. "Graham. Ne oluyor be?"

"Hayatıma girdin ve her şeyi berbat ettin. Ciddiyim," diyor usulca ve bizi güldürüyor. "Mutfağımda hiçbir şey bulamıyorum ve takvimim pembe ve sarı fosforlu kalemlerle dolu. Aklımı kaçırmama neden oluyorsun."

Sienna, "Yerdeki giysileri unutma," diye araya giriyor.

Mallory'nin gözyaşları Graham'ın gömleğine damlıyor, onu izlerken elleri titriyor.

"Kontrolümde olmayan bir hayatla başa çıkabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye devam ediyor, sesi çatlamaya başlıyor. "Ama şimdi hayatıma baktığımda ve eski haline döndüğünü hayal ettiğimde -düzenli ve temiz- bundan nefret ediyorum. Çünkü bu senin gitmiş olacağın anlamına geliyor."

"Graham . ." diye fısıldıyor.

"Mallory, lütfen bana hayatım olma onurunu bahşeder misin?"

"Hayatın mı?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Benim hayatım. Karım. Her şeyim.

Yapacak mısın?"

"Evet," diyor hıçkıra hıçkıra ağlayarak. Ona sarılmak için eğilmeye çalışıyor ama sonunda hiç de nazik olmayan bir şekilde onun göğsüne düşüyor. Adam ona sarılıyor ve kulağına sadece ikisinin duyabileceği şeyler fısıldıyor.

Benim gözyaşlarım da Mallory'ninkiler kadar sert akıyor. Onun kalbinin dolu olduğu yerde, benimki acı verici bir şekilde boş.

Sienna kolunu bana doluyor ve bu temas beni öldürüyor. Daha fazla dayanamıyorum. Yüzümü omzuna gömüyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Herkes yüzümü görmeden kalkıp tuvalete gidebilseydim, giderdim. Ama artık çok geç.

Barrett ayağa kalkar ve kolunu Mallory'ye dolar. "Ona katlandığın için delisin Mal, ama ailede olmanı seviyoruz. Onu biraz yumuşatıyorsun. Hepimiz minnettarız. Özellikle de Lincoln'e. Tebrikler!"

Ayağa kalktıklarında herkes yeni nişanlı çiftin üzerine çullanır, sarılır ve tebrik eder. Mallory bir şey söyleyecek kadar uzun süre ağlamayı bırakamıyor ve Graham'ın kolunu bırakmıyor. Graham aldırmıyor gibi görünüyor. Paskalya'da altın yumurtayı bulan küçük bir çocuk gibi ışıl ışıl.

"Affedersiniz Bay Landry," diyor Troy kapı aralığından, sesi kutlamanın gürültüsü arasında zar zor duyuluyor. Herkes sakinleşir ve Barrett'ın sağ koluna bakar.

"Ne zamandan beri bana Bay Landry diyorsun?" Barrett soruyor. "Zam falan mı istiyorsun?"

Troy gülüyor. "Bay Landry ile konuşuyorum.

Harris." "Senin için ne yapabilirim, Troy?"

Babam soruyor.

"Burada kapı listesinde olmayan bir ziyaretçi var. Sizi görmeye geldiğini söylüyor."

"Adı ne?" "Dominic

Hughes."

Nefesim kesildi. Çay tabağı büyüklüğünde gözlerle oturup Troy'a bakarken herkes bana bakıyor. "Dominic Hughes mu dedin?"

"Evet."

Babamın gözleri önce bana sonra Troy'a kayıyor. "Onu içeri alın, lütfen."

"O burada mı?" Sienna'ya soruyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, midem bulanıyor, umutlarım güvenli olamayacak kadar yükseliyor. "Neden babamı soruyor?"

"Bilmiyorum," diyor bana. "Sanırım yakında göreceğiz."

Dikkatim kapı aralığında sabitleniyor. Troy tekrar içeri girene kadar herkes yerine oturdu, bazıları içkilerini doldurdu. "Bay Hughes burada."

Dom'un görüş alanıma girmesini beklerken nefesim göğsümde rehin kalıyor. Geldiğinde, sadece ağlıyorum.

Koyu renk bir kot pantolon ve gözleriyle uyumlu açık mavi bir gömlek giyiyor. Gömleğinin kollarını kıvırmış çünkü bileklerine dolanmasından nefret ediyor. Yakasının üst iki düğmesi de aynı nedenle açık.

Gözleri önündeki manzarayı inceliyor. Hepimiz hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Ellerini ceplerine sokarken biraz bunalmış ve çok gergin görünüyor.

Sonunda gözleri bana takılıyor. Boğazımda kendiliğinden bir yumru oluşuyor, Sienna elimi tutup sıkarken gözlerim yeniden bulanıklaşıyor.

"Bay Landry," diyor Dominic, odanın karşısına geçip babama elini uzatarak. "Ben Dominic Hughes."

Babam ayağa kalkıyor ve başını sallıyor, tahmin ettiğim kadar şaşırmış görünmüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Oturmaya devam eden anneme doğru ilerliyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Landry."

"Adım Vivian, canım. Ama evet, seninle tanışmak da bir zevk."

Alison kıkırdıyor, bana bakıyor. Barrett ona ters ters bakıyor.

Dom anneme başıyla selam veriyor ve birkaç adım geri çekilerek kapıya yaklaşıyor.

Her hareketinde irkiliyor. Acı çekmiyormuş gibi görünmek için çok çabalıyor ama yan tarafını tutuşundan bunu anlayabiliyorum. Dişlerini sıkmasından. Gözlerinde görmeye alışık olduğum ışıltı yok.

Derin bir nefes alıyor ve üflüyor. "Bu kadar çok olmanızı beklemiyordum," diye itiraf ediyor, biraz şaşkın görünüyor. Sonunda tekrar bana bakıyor.

Gözleri yumuşuyor, omuzları çöküyor ve bana her zaman yaptığı gibi "Buraya gel" demek istediğini anlayabiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

"Güzel soru. Siz benim hakkımda, ben de bazılarınız hakkında pek çok yargıda bulunduk. Diğer insanları gerçekten tanımadığınızda ya da onlar hakkında hiçbir şey bilmediğinizde bunu yapmak kolay sanırım."

Lincoln, "Kardeşinin bana hâlâ bir şişe Patrón borcu var," diyor.

"Lincoln, şimdi sırası değil," diyor babam, en küçük oğluna bakmak için öne doğru eğilerek. "Özür dilerim, Dominic. Devam et."

"Evet, hepiniz onu çok seviyorsunuz. Ve ben bunu uzun süre anlayamadım. Onu neden sevdiğinizi değil - bu çok açık," diye kızarıyor. "Ama hepinizin sahip olduğu bu büyük etkileşim. Benim sadece bir erkek kardeşim var ve uzun zamandır sadece ikimiz varız. Bütün bunlar," diyor kolunu daire çizerek bizi işaret ederken, "benim için yeni bir şey."

"Zamanla kolaylaşıyor," diye söze karışıyor Alison. "Güven bana. Ben de bu tür bir aileden gelmiyorum."

Bu Dom'u biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor. Bana bakıyor, gözleri tamamen ayık. "Ona bakamayacağımdan çok endişelendim. Onun alıştığı gibi değil. Yani, etrafına bir bak. Ona bunları veremem."

"Ben onun babasıyım," diyor babam sakince. "Ona bunları ben vereceğim. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Çocuklarıma bunları verebilmek için yıllardır canımı dişime takarak çalıştım. Eğer kabul edersen, benim veremediklerimi ona vermek senin görevin."

Babam ayağa kalkarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Evlat, ister iki ister yirmi kişi olsun, bir aile sahibi olmak bir ekip işidir. Vivian olmadan bunu yapamazdım. Ebeveynlerimiz olmadan yapamazdık ve şimdi çocuklarımız, Alison, Danielle, Ellie, Mallory ve hatta Huxley ve Ryan olmadan da yapamazdık. Hepimiz birlikte çalışarak diğerlerinin eksiklerini tamamlıyoruz. Örneğin Lincoln'ü ele alalım. O çocuğu her türlü yasal sorundan kurtarabilirim ama geceleri başını yastığa koymasını kim sağlayacak? Ona kim çocuk verecek? Saçını kestirdiğinden kim emin olacak-

Bu arada senin de ihtiyacın var," diyor babam Linc'e bakarak. "Dani bunları yapıyor, Tanrı onu seviyor."

Lincoln Ryan "ın kulaklarını kapatıyormuĢ gibi yaparak baĢını sallarken hepimiz gülüyoruz. "Hep ben. Hep ben."

Ford ona "Çok kolaysın," der.

"Çocuklarımdan sevgililerini araştırmalarını istemiyorum. Bunun için Graham'ımız var," diyor babam ve hepimizi güldürüyor. "Ama onlardan kendilerini mutlu edecek birini seçmelerini istiyorum. Bu onları ilk sıraya koyar. Eğer aile işinde kullanabileceğim bir becerileri varsa, bu da bir artı," diye gülüyor babam.

"Efendim, tüm saygımla," diye söze başladı Dominic, "bunu anlıyorum. Ama size karşı şeffaf olmak istiyorum. Benim hakkımda bilmediğiniz şeyler var ve ben ... . Sır istemiyorum. Kızınızdan söylediğim ve ima ettiğim her şeyi affetmesini istemeden önce, size gelmek ve tüm bunları ortaya dökmek istedim. Daha sonra geri dönüp başıma bela olmasını istemiyorum."

"Dil, Dominic," diye sırıtıyor annem.

Gözleri kocaman açılır. "Özür
dilerim."

"Olma," diye iç geçirdi Lincoln. "Bunu her zaman
yaşıyorum."

"Umalım da Dominic benden senden daha çok korksun."

"Doğum günü kartlarımı 'Anne' diye imzaladığına göre muhtemelen iyi bir şans."

Yine gülüyoruz ama gözlerim Dominic'te.

"Senin hakkında çok şey biliyorum. Babanı yıllar öncesinden tanıyordum," diyor babam, kazayı ima ederek ama özellikle bu konuyu açmadan. "Geri ödenen o meşhur borcu da biliyorum," diyor son kısmı vurgulayarak ve Graham'a bakarak. "Nolan'la akraba olduğunuzu da biliyorum ve bu nedenle size en derin taziyelerimi sunuyorum."

Dom gülümsüyor. "Senin için her şey yolunda mı? Eğer bunu düzeltebilirsem, ikimiz için de burada sağlam olduğumuzu bilmek isterim."

Babam Dom'u şaşırtarak sırtını sıvazlıyor. "Biliyor musun?"

"Ne?"

"Senden hoşlanıyorum. Buraya gelip söylediklerini söylemek büyük cesaret ister. Camilla seni geri alır ya da almaz, bu ona kalmış. Ve hiç kuşkunuz olmasın, ben her zaman küçük kızımın yanında olacağım."

"Evet, efendim."

"Ama senden hoşlanıyorum. Ford dün benimle seni Landry Güvenlik'te işe alabileceğimizi konuşuyordu. Bence iyi bir uyum sağlarsın."

Bana mahcup bir şekilde gülümseyen Ford'a bakıyorum. "Babam neden bahsediyor?" Sienna'ya soruyorum.

"Sanırım Ford Dom'a bir iş teklif

etti." "Ne yaptı?"

Ford dudağını ısırıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Yani sana Ford ve Graham'ın kavgaya gittiğini söylemediler..." Yüzünü buruşturdu ve benden uzaklaştı.

Ford şimdi yüzünde muzip bir gülümsemeyle başka tarafa bakıyor. Graham da bana bakmıyor ama Dominic aniden önümde durduğunda öfkem buharlaşıyor. İri, nasırlı elini uzatıyor.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Yakışıklı yüzüne baktığımda, kendime itiraf etmekten korksam da aylardır aşık olduğum adamı görüyorum. Ve her şeyden sonra onu burada görmek beni yeniden aşık etmeye yetiyor.

"Evet, lütfen."

Camilla

Evin yanından patikaya girip ağaçlara doğru ilerlerken güneş yüzümde parlıyor. Elim Dom'un elinin içinde ve sanki can simidiymiş gibi tutuyor.

"Şu ağaçların hemen ötesinde bir piknik masası var," diyorum. "Orada oturabiliriz."

"Tamam."

Ağaçların arasından geçip küçük ahşap masaya varana kadar sessizce yürüyoruz. Üzerinde hepimizin baş harfleri kazılı. Ben bir tarafa oturuyorum, Dom diğer tarafa.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün daha iyiyim. Sen nasılsın?" "Üzgün."

Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Cam, özür dilerim." "Ben üzgünüm-"

"Hayır, bebeğim, beni dinle. Özür dilerim. Pek çok şey için."

"Gittim ve gitmemem söylendi. Nedenini şimdi anlıyorum. Seni incittim. Bununla yaşamak gerçekten zor."

"O geceyi unutalım, tamam mı? Eğer yirmi yirmi vizyonuyla geri döneceksek, kavga etmemeliydim. Baştan beri çok incinmiştim ve bu konuda çok inatçıydım.

yapıyordum. Yapabileceğimi kendime kanıtlıyor gibiydim. Bilmiyorum. Aptalcaydı."

"Aptalcaydı."

Elimi tutuyor ve masanın ortasına koyuyor. "Gerçek şu ki: Seni ittiğim gibi itmemeliydim. Kızgındım. Belki bu haklıydı. Ama . . . Bana hiç senin gibi davranan biri olmamıştı. Saygıyla. Sadakatle. Beni desteklemek için oraya gelmen aklımı başımdan aldı. Sana evde kalmanı söyleyebileceğimi ve senin de bunu yapacağını sanmıştım. Hiç kimse beni böyle önemsememişti."

"Elbette istiyorum, Dom. Yaptığın bir şeyin parçası olmamak beni incitiyor. Sanki hayatının bir parçası olamam çünkü bana yasak. Ama sonra Red'i görüyorum ve o kesinlikle olabiliyor ve ondan bahsetmek istemiyorum çünkü onun senin için hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama onun senin bir parçana herhangi bir şekilde sahip olabilmesi ve benim olamamam beni kıskandırıyor."

"Sanırım her zaman bunun bir parçası olmamanız gerektiğini ya da bunu gerçekten istemeyeceğinizi düşündüm. Bu kirli, pis bir dünya. Neden içinde olmak isteyesin ki?"

"Çünkü içinde sen varsın. Ve sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum.
Bunu görmüyor musun?"

Elimin arkasında küçük bir daire çiziyor, yüzüne seksi bir gülümseme yayılıyor. "Buraya gel."

En sevdiğim sözler kulaklarıma çarpıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüyorum, yanına oturuyorum ama yüzüm diğer tarafa dönük.

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştirip kalçasına yaslıyor. "Hadi yapalım şunu. Bu sefer gerçekten," diyor Dom. "Ve bununla mazeret yok demek istiyorum. Hepimiz varız. Eğer senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsan, bana şimdi söyle. Çünkü bir kez söz verdin mi, seni buna bağlı tutarım."

"Bana tutun, lütfen." Ellerimize bakıyorum. "Ve eğer sana çok fazla yük olduğumu düşünüyorsan, bana şimdi söyle. Çünkü bir kez söz verdiğimde, seni kesinlikle buna bağlı tutacağım."

"Lütfen yap."

Kavgadan önce yaptığımız gibi karşılıklı gülümsüyoruz ve içimin eridiğini hissediyorum. Öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. Nefesi sıcak ve baharatlı ve havadaki arzuyu tadabiliyorum.

"Cam?"

"Öyle mi?"

"Sana bir şey daha söyleyebilir miyim?" diye soruyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

"Evet." "İki

olsun."

Gülerek geri çekiliyorum, zonklayan göbeğimi köreltmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Ne oldu?"

"Bugün Percy'de dolabımı temizledim. Ona bir daha gelmeyeceğimi söyledim, en azından uzun bir süre."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona.

"Ben yaptım. Bazı şeylerle başa çıkmak için başka mekanizmalar bulmanın zamanı geldi. Sanırım bu senin vücudun olmalı," diye omuz silkiyor.

"Oh, lanet olsun," diye söylendim.

Gülerek, o öldürücü gülümsemesiyle bana bakıyor. "Diğer şey?"

"Evet?"

Derin bir nefes alıyor, yüzündeki gülümseme şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümseme. "Seni seviyorum, Cam."

"Ben de seni seviyorum, Dom."

Bir ay sonra . . .

Camilla

"GITMEK ZORUNDA MISIN?" Kız kardeşimi kollarımın arasında tutuyorum. Bunu daha önce de yapmıştık, yeni bir maceraya doğru yola çıkarken vedalaşmıştık ama bu sefer farklı hissediyorum. "Burada kal. Lütfen."

Sienna gülerek, "Kes şunu," diyerek uzaklaşıyor. "İstediğin zaman beni ziyarete gelebilirsin. Bir dahaki sefere Dominic bir pisliğe dönüştüğünde, bir uçağa atlayıp Illinois'e gel."

"Illinois olayını hâlâ anlamış değilim," diyor Lincoln. "Orada moda hakkında ne biliyorlar ki? Mısır tarlaları gibi bir şey değil mi?"

"Sanırım soya fasulyesi," diye ekliyor Ford. "Her halükarda, yola koyulun yoksa akşama kadar fazla uzağa gidemezsiniz."

Sienna'yla birlikte arabasına doğru yürüyorum. Nakliye kamyonuyla göndermek istemediği tüm eşyalar arabaya yüklenmişti. Troy ve Nate son birkaç eşyanın yüklenmesine yardım ederken Sienna, Joy ve ben bu sabah erken saatlerde evi son bir kez daha gezdik.

Dom, Çiftlik'in verandasından beni izliyor. Barrett ve Huxley ile balıkçılık hakkında konuşuyor, bildiğini bilmediğim bir şey. Kız kardeşime veda ederken bana tatlı bir gülümseme veriyor.

Son birkaç haftadır aramız iyi. Ağırdan alıyoruz, her seferinde bir gün, ama sanki zaten sonsuza kadar birlikteymişiz gibi geliyor ... sadece şimdi farklı.

İkinci bir tahmin yok, dış etkiler hakkında endişelenmek yok. Endişelenmem gereken tek şey Dom etraftayken annemin telaşlanması. Onun babamdan beri doğurmadığı en tatlı şey olduğunu düşünüyor.

Joy Sienna'yla vedalaşmasını tamamladıktan sonra Nate'le birlikte yola çıkıyor ve ailemizi birkaç dakika yalnız bırakıyor. Annem ve babam yabancılarla konuşulmaması, otostopçuların alınmaması ve kapıların kilitli tutulmasıyla ilgili son dakika talimatlarının üzerinden geçtiler.

Ford anneme, "Bunu daha önce yapmamış değil," diyor. "Bırakın çıksın buradan."

Annem bir mendille yüzünü kuruluyor. "Gittiğini görmekten nefret ediyorum tatlım, ama yapman gerekeni yapman gerektiğini biliyorum."

"Geri geleceğim. Bunu biliyorsun," diye söz veriyor Sienna.

"Al sana birkaç dolar," diyor babam ve ona bir tomar para uzatıyor.

"Kredi kartım var."

"Ve onu nasıl kullanacağını biliyor," diye iç geçiriyor Graham. Onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Ben eve gidiyorum. Sana iyi şanslar. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım, G," diyor ve onun yanağını öpüyor. "Nişan için tebrikler. Vegas'a kaçmalısınız. Ben senin refakatçin olurum."

"Bu ailede Vegas düğünü yok," diye araya giriyor annem. "Tanrım. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Graham gülerek verandada Barrett ve Dom'a katılır. Ford veda ediyor, onu Lincoln takip ediyor. Ne olduğunu anlamadan önce, sadece ben ve Sienna kaldık.

"Yerleştikten sonra buluşmak için plan yaparız. Illinois'deki çocukların çok tatlı olduğunu duydum. Benim kanat kızım olabilirsin."

"Dom bunu kesinlikle kabul etmez," diye gülüyorum. "Ama ben seni görmeye gelmeye hazırım."

Dom'a bakıyor ve ona küçük bir el sallıyor. "O senin için iyi. İstediğin şey için savaştığın için seninle gurur duyuyorum."

Tekrar sarılıyoruz. Kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondururken Dom'un avuç içinin sırtımın küçük kısmına dayandığını hissediyorum.

"Seni özleyeceğim," diyorum ona. "Dikkatli ol. Beni çok ara."

"Ben de seni özleyeceğim. Beni ara ve herkesten haberdar et. Graham'ın bensiz kaçmasına izin verme. Alison ya da Ellie'den bebek isimleriyle ilgili mırıltılar duymak istiyorum. İkimizin de göbek adı olduğu için Jane'i de eklemeye çalış."

Gülerek arabasına binmesini izliyorum. "Seni seviyorum Sienna." "Ben de seni seviyorum, Cam."

"Hoşça kalın millet!" Arabayı çalıştırır ve camı indirir. "Eğer tatil istiyorsanız, beni görmeye gelin!"

İkiz kardeşimin hızla uzaklaşmasını izlerken Dominic'e yaslanıyorum, gözden kaybolmadan hemen önce kornaya basıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Dom haftalardır bu konuda endişelendiğimi bildiği için bana soruyor.

"Bir parçam ağlamak istiyor. Ama daha büyük bir parçam onun başka bir maceraya atıldığını biliyor." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Geri dönecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biz Landry's'iz. Her zaman eve geliriz."

Landry ailesi hakkında daha fazlasını
okuyun: Sway (Barrett)
Swing (Lincoln)
Switch (Graham)
Swear (Ford)
Swink (Camilla)

Sienna Landry yepyeni bir dizi olan The Gibson Boys'u başlatacak.

Sway'den bir bölüm ve bağımsız romanım The Exception'ın tadına bakmak için okumaya devam edin.

AD RIANA L 7J CKE

Alison

"BURASI BEKAR BİR KIZIN CENNETİ."

"Hayır," diye yüzümü buruşturuyorum, tişörtümden dökülen peynir sosunu silerek. "Cennet, emrime amade seksi bir kabinci çocuğun olduğu tropik bir ada olurdu... ve sonsuz miktarda mojito."

Lola gülüyor, sesi mutfaktaki karmaşadan zar zor duyuluyor. Şefler bağırarak talimatlar veriyor, etkinlik planlayıcıları panikliyor, tabaklar yere düşüyor; yemek dünyası gürültülü bir uğraş.

Sunucu ve Lola'nın göz kamaştırıcı arkadaşı Isaac'in birkaç adım ötedeki balo salonuna koşmasına izin vermek için kenara çekiliyorum. Uzun boylu, siyah buklelerle dolu bir kafası ve insanı istemsizce gülümseten bir kahkahası var. Lola onu kendisinden uzak tuttuğu için delidir, ama işleri böyle yürür. Adamın parası az, kadının ilgisi sınırlı.

"Cabana erkekleri seksi vücutlara ve erkekliğe sahip olabilir Alison, ama çok önemli iki nitelikten yoksundurlar: şöhret ve servet."

"Yani gevşek bir aleti sert bir alete tercih edeceğini mi söylüyorsun? İlginç," diyorum gözlerimi devirerek ve sosa bulanmış bezi çamaşır kutusuna atarak.

"Hayır, söylediğim bu değil, ukala. Sağlam bir sik yerine sağlam bir banka hesabını tercih ederim diyorum. Bir düşünsene, o kadar parayla beni hiç becermese de umurumda olmazdı."

"Eğer durum buysa," diye karşılık veriyorum, bir tepsi daha içki alarak, "dışarıda becerilmemek için tonlarca fırsat var."

Yüzündeki hülyalı ifadeye gülüyorum, kısmen komik olduğu için kısmen de şaka yapmadığını bildiğim için.

Lola ve ben birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de yetersiz geçmişlerden geliyoruz ve Luxor Foods bizim ikinci işimiz. Hiç şüphe yok ki ikimiz de burada olmamayı tercih ederdik çünkü zengin sürtüklere hizmet etmek çok aşağılayıcı bir deneyim olabilir. Ama onlar aynı zamanda çalışmak için en iyi partiler çünkü bahşiş veriyorlar. Hem de çok iyi. Tabii ki çoğu zaman kendilerini bizden üstün hissedebiliyorlar ama b i z bunu kabul ediyoruz. Cebimize para giriyor ve bu süreçte bundan zevk alıyorlarsa ne mutlu onlara.

Bununla birlikte, Lo bu işi manikür, pedikür ve kirpik uzatma masraflarını karşılamak için aldı. Oğlum Huxley'e bakmak için yapıyorum. Lola'nın ilk işi bir kuaför salonunda çalışmak ve kariyer hedefleri arasında evlenip yükselmek var. Ben ise gündüzleri Hillary's House restoranında çalışıyorum ve bir gün birilerine ilham verebilecek yazılar yazmak umuduyla gazetecilik okuluna gidiyorum.

"Sikişmekten bahsetmişken," diyor gözleri parlayarak, "Belediye Başkanı Landry'yi gördün mü?"

"Bu konuya bu şekilde girmene bayıldım," diye gülüyorum.

"Bu doğrusal bir karşılaştırma. Bana onu düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk şeyin sevişmek olmadığını söyleyin, ben de size yalancı diyeyim."

Elbette gerçek bu. Aklıma gelen ilk şey bu ... ve belki ikinci ve üçüncü de.

Yakın zamanda taçlandırılan En Uygun Bekar'ı düşündükçe kendimden geçiyorum. Barrett Landry'nin her zaman mükemmel görünen kalın, kumlu kahverengi saçları, ona söyleyebileceğinizi hissettiren geniş, arkadaş canlısı gülümsemesi

En karanlık sırlarınızı yargılamadan, bronz tenini, sıkı vücudunu, geniş omuzlarını - liste uzayıp gidiyor. Ancak Lo'nun da açık yüreklilikle belirttiği gibi, bunların hepsi onu soyunmuş ve sadece karizmatik sırıtışıyla düşünmenize yol açıyor.

Düşündükçe ürperiyorum.

"Gördün mü?" diye sırıtıyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Doğrusal karşılaştırma."

"Hakkını vereyim. Gerçekten çok iyi."

"Ona yaklaşma şansın oldu mu? Onu içine çekebildin mi?"

"Nefes aldırmak mı?" Kahkahalarım patronumuz Bay Pickner'ın dikkatini çekiyor. İri gövdesini bize doğru çevirerek işe koyulmamız gerektiğini söylüyor.

"Yapmadım," diyorum Lola'ya dönerek. "Daha önce Landry gibi adamlarla birlikte olmuş olsam da -tam olarak onun gibi değil ama bir ölümlünün olabileceği kadar yakın- bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum Lo. Beynimi karıştırıyor. Muhtemelen yüzüstü ona düşer ve içkileri kucağına dökerdim. Sonra ikimiz de ıslanırdık."

Masadan bir tepsi alıyor ve Isaac içeri girerken ona göz kırpıyor. "Kartlarını doğru oynarsan buna değer. Muhtemelen ellerini saçlarında gezdirerek ve hatta belki de sakallı çenesini yalayarak kurtulabilirsin. Bir öpücük muhtemelen abartılı olur ama Güneyli kökleri olay çıkarıp güvenlik istemesini engeller."

"Bunu iyice düşündün, değil mi?" Sahte bir korkuyla soruyorum.

"Tabii ki var ve buradaki diğer tüm kadınlar da var. Kahretsin, muhtemelen erkeklerin yarısı öyle yapmıştır," diye kıkırdıyor. "Fantezimde, o zümrüt yeşili gözleriyle bana bakıyor ve eğilip-"

"Hanımlar! İşinizin başına!"

Bay Pickner geçerken iç çekiyoruz. Kilolu, saçları dökülmüş, huysuz bir heriftir ama

Georgia'nın önde gelen catering şirketiyiz. Yani anlaştık. Zar zor.

Lola kalçasıyla bana vuruyor. "Ciddiyim. Bu kadar iyi kalpli olmayı bırak ve dışarı çıkıp kendine bir erkek ve emeklilik planı bul."

Dilimi ısırıyorum. Bu konuşmayı daha önce birkaç kez yaptık ve o bir türlü anlamıyor. Yine de onu suçlamıyorum. Çoğu insan anlamıyor. Parıltıyı ve ihtişamı, tasarımcı etiketlerini ve kaliteli şarabı görüyorlar ve bir Siren'in çağrısı gibi çekiliyorlar. Bu hayat karşı konulamayacak kadar güzel, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Mesele şu ki, kesinlikle haklılar. Öyle.

Yüzümdeki ifadeyi okuyor ve kapıya doğru ilerliyoruz. "Biliyorum, biliyorum. Sen de bir zamanlar böyle yaşadın. Bu bir fantezi, duman ve aynalar ..."

"Evet."

"Aynalar beni güzelleştirdiği sürece dumanın içinde oynayacağımı söylüyorum."

Homurdanarak balo salonunun kapısını açtım. "Sen devam et ve koridorun sonuna kadar altını kaz."

"Küreğim burada." Kıçını bana doğru salladı. "Şuradakini görüyor musun?"

Bakışlarını odanın diğer ucuna doğru takip ettiğimde Landry kardeşlerden biri olduğunu bildiğim bir adam görüyorum. Yanılmıyorsam dört kişiler ve iki kız kardeşleri var, ikizler. Bu tür şeyleri pek takip etmem ama onlar aslında Georgia kraliyet ailesinden sayılırlar ve benim gibi güncel olaylardan uzak dursanız bile hayatlarının bir kısmından haberdar olmamak elde değil. Seçim sezonu olmasa bile her haber bülteninde Landry ile ilgili bir şey var gibi görünüyor.

Lola, "Ben onu kontrol etmeye gidiyorum," diyor ve beni gülünç derecede pahalı şampanya tepsimle bırakıp gidiyor.

Şık balo salonunun dış kenarlarında dolaşıyor, tepsiden içkisini alan her kişiye pratik bir gülümseme veriyorum. Bazıları genişçe gülümsüyor, bazıları sohbet etmeye çalışıyor, bazıları

beni tamamen görmezden geliyorlar, tıpkı evdeki ücretli personele yaptıkları gibi. Benim için sorun değil.

Birkaç yıl önce bu tür etkinliklere katılırdım. Albuquerque'de yeni göreve başlamış bir yargıç olan üniversite aşkımla evliyken sık sık balolara, galalara ve yemin törenlerine giderdik. Hayatımın büyülü bir dönemiydi, büyüsü bozulmadan ve her şey yüzüme patlamadan önce.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle?"

Sağıma döndüğümde yaşlı bir beyefendinin bana saldırmaya hazır bir yılan gibi sırıttığını görüyorum.

"Bir içki ister misin?" Teklif ediyorum, yanaklarındaki renkten zaten gereğinden fazla içtiğini çok iyi biliyorum.

"Hayır, hayır, sorun değil. Aslında sadece sana hayranlık duyuyordum."

Gülümseyerek ve omuzlarımı geriye atarak sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Şimdi, izin verirseniz-"

"Düşünüyordum da," diyerek sözümü kesti, "sen ve ben küçük bir gezintiye çıksak nasıl olur? Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Kusura bakmayın ama" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, parmağında parlayan alyansa bakarak, "eşinizle bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kulaklarımda kan uğuldayarak olabildiğince sakin bir şekilde uzaklaşıyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum ve gerçekten de dönüp yumruğumu onun etli suratına indirmek istiyorum. Bu tip insanların tipik davranışıdır, burjuvaziye karşı istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Kocam da biraz güçlenir güçlenmez aynı şeyi bana yaptığı için bu konuda aşırı gelişmiş bir duyarlılığa sahibim.

Yerleşmek için durakladığımda Lola dikkatimi çekiyor. Dikkat çekmeden odanın diğer ucunu işaret ediyor ve "Şurada" diyor. Gözlerindeki parıltı bana belediye başkanını gördüğünü söylüyor ama ben onu göremiyorum.

Kalabalığı karıştırıyorum ve sonunda günün adamının dışarı çıktığını görüyorum, kolu bütün gece çılgınca davranan bir kadının beline sarılmış. Kadın başını adamın omzuna yaslamış, elini de adamın sırtına koymuş. Gülerek Lola'yla göz göze geliyorum ve çıkışa doğru başımı sallıyorum.

"Kaltak," diyor daha önce bana yaklaşan adama yaklaşırken. Onu uyarmak istiyorum ama yapmıyorum. Birincisi, bunun bir işe yaramayacağını biliyorum ve ikincisi, gözlerimi Landry'den alamıyorum.

İnsanlar kelimenin tam anlamıyla onun geçmesi için ayrılıyorlar. Sanki o Musa'dır. Onun gücü ve etkisiyle bölünen Kızıldeniz'den geçip Vaat Edilmiş Topraklar'a gitmeye fazlasıyla isteklidirler.

O arazinin tam olarak ne anlama gelebileceğini düşünürken omzuma bir darbe geldi ve Landry'den kaynaklanan sersemliğimi üzerimden attı.

"Affedersiniz," diyorum. Az önce kimi görmezden geldiğimi fark ettiğimde yanaklarım utançtan kızarıyor. "Çok özür dilerim," diye kekeleyerek Landry kardeşlerden biri olan Camilla Landry'ye bir kadeh şampanya uzatıyorum.

Şahsen daha da güzel, duruş ve sofistikeliğin ders kitabı gibi bir örneği. Annesiyle birlikte yürüttüğü hayır işleri nedeniyle sık sık medyada yer alan genç kadının yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve ışıltılı gülümsemesiyle kolayca tanınabiliyor.

"Merak etme," diye nefes alarak beni başından savıyor. "Kadınlar büyülenmeden kardeşlerimi hiçbir yere götüremiyorum. Özellikle de şu," diye gülüyor ve Barrett'ın az önce geçtiği kapı aralığını işaret ediyor. "Yine de, aramızda kalsın, anlamıyorum."

Sırıtışı bulaşıcı ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Ben Camilla," o diyor, uzayan onu Uzun,
Sanki bilmiyormuşum gibi iyi manikürlü bir el.

Tepsiyi bir tarafta dengeliyorum ve elini elime alıyorum. "Ben Alison. Alison Baker."

"Daha önce dökülen bir sosun temizlenmesine yardım ettiniz. Suçu üstlendiğinde kaza geçiren bayanı rahatlattın.

ve ilgiyi ondan uzak tuttu. Bunu gördüğümü ve saygı duyduğumu bilmenizi istedim."

"Gerçekten önemli bir şey değildi."

"Bu dünyada her şey büyük bir mesele olabilir. Güven bana. Muhtemelen kardeşimin birkaç oyunu kurtardınız."

"Sadece üzerime düşeni yapıyorum," diye gülüyorum.

Tekrar gülümsüyor, şık gök mavisi elbisesi gözlerine ve topuklu ayakkabılarına uyuyor. "Belediye Başkanı adına teşekkür ederim. Şu anda meşgul görünüyor."

Göz kırpıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bir şey görmedim."

Başını sallıyor, biraz rahatlamış görünüyor ve bana tekrar teşekkür ettikten sonra arkasını dönüp az önce yemeğini üzerime döken yaşlı kadını selamlıyor. Camilla onun elini tutuyor ve bir sandalyeye oturmasına yardım ediyor.

Zarafeti nefes kesici ve onda daha önce hiç görmediğim bir çekicilik, açıkça mavi kanlı olmasına rağmen bir rahatlık var. Barrett'ın mutfağı da tam olarak bu cazibeyle çalkalanıyor; tam olarak ne olduğunu anlayamadığınız bir karizma.

ŞİMDİ MEVCUT
Amazon'dan satın alın

the Exception

ADRIANA LOCKE

Prologue

CANE

Gözlerimi kapatırsam belki kaybolur.

"Bu harikaydı. Çok iyiydi, Cane."

Belki de değildir.

Kadın bana doğru sokuldu, eli vücudumda geziniyordu. Tenimi okşadı, eylemin samimiyeti karnımı kıvırdı.

Başucu lambasını açtım, gözlerimin parlak ışığa alışmasına izin verdim. Saate bakarak elini ittim.

Çok geç değil. Hâlâ eve gidebilir.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım; vücudum buna karşılık inledi. Yorgun kaslarıma yeniden canlılık kazandırmak için kollarımı başımın üzerine uzattım.

Bu kız son dakika kararı için iyi bir seçimdi. Onun çeşitli kötü şekillerde bükülmüş, adımı haykıran hatıraları, aletimi tekrar sertleştirdi.

"Bize yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Tırnakları sırtımı sıyırdı ve ulaşamayacağı bir yere doğru hareket ettim. Dokunuşu, tıpkı sesi gibi, birkaç saat önce hatırladığımdan daha sinir bozucuydu.

Çünkü az önce bir yük boşalttım.

Etrafımda döndüm. Sarı saçları yastıklarımın üzerine yayılmış, siyah makyajı yüzüne bulaşmıştı. Bir parçası

Ona cehennem gibi göründüğünü söylemek istedim, ama daha büyük bir parçam bunu belirtecek kadar umursamadı. Sadece gitmesini istiyordum.

Sırt üstü yuvarlandı, ucuz parfümü havada uçuşuyordu.

Çamaşır yıkamam gerekecek. Muhtemelen bu kokudan kurtulmak için çarşafları yakmam gerekecek.

"Bize hamburger alırım diye düşünüyordum. Hazır dışarı çıkmışken kahvaltı için de bir şeyler alabilirim."

Sesine sinen imalar karşısında irkildim. "Bu saçmalığı biraz azaltman gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bak, bu gece yapacak işlerim var." Yüzü tanıdıktı ama adı o kadar da değil.

"Oh, sorun değil. Sen yapman gerekeni yaparken ben burada bekleyebilirim." Bana en büyük gülümsemesini gösterdi ve yatağımda fazlasıyla rahat görünerek çarşaflara geri yerleşti.

"Hayır. Kalkman, giyinmen ve eve gitmen gerekecek." Parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yaptım, migrenim kafatasıma doğru ilerliyordu.

Tanrı aşkına! Neden bu iş hiç gösterdikleri kadar kolay olmuyor? Belki de onlara bir şeyler imzalatmalıyım, 'Bu sadece ve sadece bir siktir' feragatnamesi gibi bir şey.

"Yarın için gerçekten bir planım yok, Cane."

"Bunu konuştuk. Seviştik. Sen gidiyorsun. Bunu biliyorsun." İncinmiş gibi bakmaya cüret etti.

"İşimiz bittiğinde bunu söyleyeceğini düşünmemiştim."

"İnanılmazdı. Benimle her zaman muhteşemdir." Ona bir sırıtış attım ve kelimenin tam anlamıyla bayılmasını izledim.

Bu hiç eskimiyor.

"Bakın, ben bu 'seks ve sandviç' olayını yapmıyorum, ama bu yeni bir şey değil."

"Ama Cane!"

"Neden sanki buraya daha önce gelmişiz gibi hissediyorum?" Hayal kırıklığı beni ele geçirdi ve kendimi sakin tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım. İhtiyacım olan tek şey bir süreliğine stresimi atabileceğim küçük, ateşli bir bedendi ve bunun dışında hiçbir hayal kurmamıştım. Beni eve kadar takip etmeden önce bunu kabul etti.

Neden şimdi bu kadar karmaşık olmak zorunda? Parmaklarımı kısa sarı saçlarımda gezdirdim ve sıkıntıyla kafa derimi ovaladım.

"Birkaç ay önce buraya geldiğimde öğle yemeği de yemiştik.

Hatırladın mı? Verandada oturmuştuk."

Yüzünü unutma. Bunu üç kez batırma.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun." Yastıklarıma yaslanmış ona baktım ve hissettiğim kadar kaba konuşmamak için kendimi zor tuttum. "Yapmam gereken bir sürü iş var. Gerçekten gitmen gerekiyor."

Ayağa kalkıp kot pantolonunu yerde bulduğunda dramatik bir şekilde iç çekti. Kuşkusuz benim yararım için yavaşça çekerken kıçının sallanışını izledim.

İşe yaradı.

Kendimi onu yakalayıp bir kez daha becermekten alıkoymak zorunda kaldım, sadece iyi bir önlem için. Bu sadece onu evimden çıkarmayı daha da zorlaştıracaktı ve o daha fazla zaman kaybedecek kadar iyi değildi.

Onun yerine oturdum ve gösterinin tadını çıkardım. Tişörtünü başından çekerken bana döndü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Sütyenini çantasına soktu.

Muhtemelen fikrimi değiştirmem için bana zaman tanımak amacıyla omzunun üzerinden son bir kez baktı ve gitti.

Ve yine yalnızdım, tam da sevdiğim gibi.

ŞİMDİ MEVCUT
Amazon'dan satın alın

USA TODAY VE AMAZON TOP 10 Çok Satan yazarı Adriana Locke kitaplarla yaşıyor ve nefes alıyor. Diğer yazarlar tarafından yaratılan kusurlu kötü çocuklarla yıllarca süren hafif takıntılı ilişkilerden sonra Adriana kendi kötü çocuklarını yarattı.

Kocası, oğulları ve iki köpeğiyle birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Zamanının büyük bir kısmını çocuklarıyla oynayarak, kahve içerek ve yemek yaparak geçiriyor. Hava güzelse onu dışarıda bulabilirsiniz ve cebinde her zaman bir parça şeker vardır.

Adriana ile iletişime geçin

Web sitesi | Facebook | Twitter | Google+
Pinterest | Instagram | Goodreads | Spotify
SnapChat-adrianalocke

Adriana'nın haber bültenine abone olun: Buradan Abone Olun

Acknowledgements

KOCAM VE BENİM lisede bir arkadaşımız vardı ve bize hayatım boyunca aklımdan çıkmayan bir öğüt verdi. Başımız sıkıştığında genellikle Yaratıcı'dan yardım istemekten çekinmediğimizi belirtmişti. Ardından, on altı yaşındaki bir çocuk için alışılmadık bir bilgelik anında, işler yolunda gittiğinde de şükran duymayı unutmamamızı istedi.

Bu bağlamda, yaşadığım bu güzel, kaotik, aptalca, şaşırtıcı hayat için Yaratıcı'ya teşekkür etmek için önce duruyorum.

Ailem benim en büyük amigolarımdır ve her zaman da öyle olmuştur. Bay Locke'a, dört küçük Locke'a, anneme, Peggy ve Rob'a ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Ekibim olmadan ben bir hiçim. Kari (Kari March Designs), Lisa (Adept Edits), Christine (Type A Formatting), Kylie (Give Me Books) ve Red Coat PR ekibi, bunu mümkün kılıyorsunuz. Her gün, her yayın sonrası, içgörünüzü, bilgeliğinizi, zamanınızı ve dostluğunuzu benimle paylaşıyorsunuz. Bunu asla hafife almayacağımı bilmenizi isterim.

Tiffany gelmeden önce nasıl çalıştığıma dair hiçbir fikrim yok. Sen, sağ elim (ve bazen sol elim), hayal ettiğimden çok daha fazlasısın. Kelimeleri bulamadığımda ne demek istediğimi bildiğin, dikkatim dağıldığında beni nazikçe geri çektiğin, söylediğim her şeyi yazdığın ve doğru zamanda (bazen aylar sonra) geri getirdiğin ve yapamadığım her şeyin üstünde kaldığın için teşekkür ederim.

Sevgili, tatlı betalarım hâlâ buradalar. İnanın bana, bir ya da on kez kaçacaklarını düşündüğüm oldu. Birçoğunuz ilk günden beri benimle birlikte, her kitabı önceden okuyarak

Şimdiye kadar yazdıklarım. Bazılarınız dürüstlüğünüz ve keskin gözlerinizle (ve bazen ihtiyacım olduğunda dillerinizle!) bu işe dahil oldunuz. Yeteneklerinizi Swink'e ödünç verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Jen C, Jade, Tiffany, Ebbie ve Stephanie gruplarımın çalışmasını, memlerin gelmesini, çıkartmaların gönderilmesini, adımların sayılmasını ve arada bir sürü kahkahanın gürlemesini sağlıyor. Sizi seviyorum çocuklar.

Susan, Candace, Carleen ve Joy sarılmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsunuz. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Sen olmasaydın bu kitap olmazdı Mandi Beck. Akıl sağlığımı uzun zaman önce kaybederdim. Önemli olan her şekilde ve gerçekten olmaması gereken birkaç şekilde bir arkadaş olduğun için teşekkürler.

Kelimeleri ben yazıyorum, siz okuyorsunuz, ama dünyanın blog yazarları ortada gözden kaçan kısım. Sevdikleri şeyleri okuyan ve çatılardan haykıran tüm o kadın ve erkeklere kocaman bir seslenmek istiyorum. Sizi görüyorum. Sizi takdir ediyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.